EURIPIDIS ION

WITH NOTES BY

BADHAM.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Ι Ω Ν.

RECENSUIT

CAROLUS BADHAM, S.T.P.,

REGIÆ SCHOLÆ LUDENSIS MAGISTER.

WILLIAMS AND NORGATE,
14, HENRIETTA STREET, COVENT GARDEN, LONDON;
AND
20, SOUTH FREDERICK STREET, EDINBURGH.

MDCCCLIII.

PRÆFATIO.

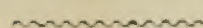

Eadem fere hujusce libri ratio est, atque ejus in quo ante biennium Iphigeniam Tauricam Helenamque edendas suscepi, nisi quod emendationum auctores sæpius commemoravi, et plures virorum doctorum notas meis admiscui. In textu constituendo maximum adjumentum attulit Codex Palatinus a G. Dindorfio collatus; cui libro Iphigenia Taurica non inest, Helena inest quidem sed a nemine adhuc perlustrata est. Hunc et Florentinum 2 ex eodem codice fuisse descriptos lectionum in utroque magna similitudo ostendit; sed longe dispares scribas uterque prodit. Qui enim Palatinum exaravit tanta cum incuria munere suo functus est, ut nisi alterum librum haberemus, vera Euripidis verba plurimis in locis frustra hodie quæreremus. Contra ejus, qui Flor. 2 scripsit, parum cautæ mutationes vix minus damnosæ fuerunt, quam alterius imperitia. Interdum autem in locis corruptis haud facile est decernere utrum ducem sequamur, quum aut fieri possit, ut Palatinus pravam lectionem etiam pejus corruperit, dum Florentinus eandem fideliter exhibet, aut ut Palatinus id servaverit, quod Florentinus frustra corrigere conatus est. Nonnunquam utrumque a communi lectione quamvis diversa via aberrasse reperimus, ut in 702, ubi Flor. 2 *τὸ δί* (volebat *τοδί*) *ποτ' εὔφημα*, Pal. *τόδ' ἔτ' εὔφημα*, habet. Scilicet ille, quum *τυραννίδος φίλα* huic antistrophicum versum esse crederet,

τόδε in *τοδί* mutandum censuit; ille mera negligentia syllabam *πο* omisit. Atque ut neutri ita habenda est fides, ut alterum spernamus, sic et amborum consentienti testimonio non est temere credendum; id quod evincunt loci pene innumerabiles, qui sola divinatione ex vetusta fœditate in pristinum nitorem restituti sunt.

In commentario meo brevitati, quantum res feret, consulere decrevi; itaque nonnullas quæstiones de quibus fusius disputare velim, per hanc occasionem tractabo. Prima est de distinctionis signo male posito, cujus ad minimum quatuor exempla in hac una fabula indicavi. Sc. vv. 4, 149—151, 566, 917—19. Lenissimum omnium remedium, quod in mutanda puncti sede positum, quam utile sit quamque necessarium, in aliis Nostri fabulis ostendam. In Iph. T. 857, editionis meæ, hæc vulgo leguntur.

τόδε, τόδε σὸν, ὦ μελέα ψυχὰ,
χρέος ἀνευρίσκειν.
πότερον κατὰ χέρσον οὐχὶ ναὶ (ναὸς ?)
ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾷ
θανάτῳ πελάσεις ἀνὰ βάρβαρα φῦλα
καὶ δι' ὁδοὺς ἀνόδους στείχων; διὰ κτἑ.

Nemo adhuc, quod sciam, animadvertit priorem sententiam a *πέμψω* pendere; interrogandi signum post *ῥιπᾷ*, colon post *στείχων* ponendum est; in sequentibus sibimet ipsa respondet, terra fugientem Orestem mortis periculum aditurum. Helen. 1283—5.

σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις
τρύχουσα σαυτήν· Μενέλεως δ' ἔχει πότμον,
κοὐκ ἂν δύναιτο ζῆν ὁ κατθανὼν πόσις.

Pro *τρύχουσα σαυτήν* quod habent Florr. 1. 2. legitur in Aldina *τρύχου σὺ σαυτὴν*, "ex conjectura correctoris," inquit G. Dind. Potius crediderim hanc lectionem sicut multas alias typographum e Palatino sumpsisse. Scribendum conjicio, *μὴ 'πὶ τ. ἁ. τρύχου· σὺ σαυτὴν*, (sc. *ἔχεις*) M. *δ' ἔχει πότμον.* Certior plerisque hæc correctio videbitur in Helen. 348—53. *σέ γ' ἀνεκάλεσα, σὲ δὲ κατόμοσα . . . . θανόντος εἰ βάξις ἔτυμος ἀνδρὸς ἅδε μοι*—(Xo. *τί τάδ' ἀσύνετα*;) *φόνιον αἰώρημα κτέ.* Male vulgo post *μοι* interpungitur. In Herc. Fur. 556—7.

ΗΡ. *κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;*

ΜΕ. *αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω.*

θεοῦ in *χθονὸς* mutandum videbatur Elmsleio; alii *Βίαν* significari opinati sunt. Lege, *Αἰδώς; ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω.* cf. Ion. 348—9.- -*ἀλλ' αἰδούμεθα.* I. *οὐ τἆρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἡ θεός.* Similem vocis iterationem habemus Helen. 462—3,

Γ. *Πρωτεὺς τάδ' οἰκεῖ δώματ', Αἴγυπτος δὲ γῆ.*

M. *Αἴγυπτος; ὢ δύστηνος, οἷ πέπλωκ' ἄρα.*

In Herc. Fur. 599. pro

καλῶς προσελθὼν νὺν πρόσειπέ θ' ἑστίαν,

Distinguendum *καλῶς· προσελθὼν ν, π. θ' ἑ.* Sic in Ion. 429, *καλῶς· ἔχων* (vulgo *ἔχω*) *δὴ πάνθ' ὅσων ἐχρῄζομεν Στείχοιμ' ἂν εἴσω.*

In versu 749, *αἰπεινὰ δέ μοι μαντεῖα* in omnibus libris manu scriptis invenitur; Valckenærium *αἰπεινά τοι μ.* corrigentem omnes editores secuti sunt. Sed operæ pretium est ipsa viri summi verba, (ad Phœn. 455.) apponere; "quia *δὲ* nonnunquam sic ponitur, ubi *τοι* præcesserat, in Eur. Ione v. 39, corrigebam: *Αἰπεινά τοι μαντεῖα, τοῦ γήρως*

δέ μοι." Persuasum habeo Valckenærio tam leve argumentum per se nunquam placiturum fuisse; sed orationi, ut opinor, hanc particulam longe præ cæteris convenire judicabat. Cur ego diversa sentiam quam potero brevissime declarabo. "Illud τοι," ait Idem in l. c., "frequens in gnomis, sententiam est adfirmantis." Verum hoc quidem, sed non eatenus verum, ut certam et propriam notionem hujus particulæ definiat; etenim ejus vis non est in dialectica quærenda, tanquam orationi aliquid aut adjiciat aut detrahat, sed potius indicio est, eum, qui loquitur, rei intentum de auditore atque ejus assensu minus cogitare. Qui enim præceptum cum aliqua auctoritate pronuntiat, id quod in γνώμαις fit, aut rem narrat de qua nemo se gravior testis habendus sit, hac particula utitur; hinc fit quod ἴσθι τοι toties conjuncta invenimus. Eadem de causa σύ τοι, et σέ τοι frequentantur, quibus nihil ei, quem alloquimur, proponimus, nihil ab eo contendimus, sed simpliciter compellamus, *tu, te dico*. Recte quoque in illis, εἰρήσεταί τοι κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῇ, audacia loquentis exprimitur, qui in suo proposito perstare decrevit; in Heracl. 691, μή τοί μ' ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον et in Med. 179, μή τοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον φίλοισιν ἀπέστω, eadem est hujus particulæ ratio. Quod autem post τοι in priore membro positum δὲ subjici solere animadvertit Valckenærius, ex ipsa γνωμῶν natura deducitur; quandoquidem a præcepto communi ad certam occasionem aut exemplum pergere consuevimus; velut in eo ipso Phœnissarum loco,

οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει
σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς.

Sed in hac Ionis sententia nihil est ejusmodi, in quo loquentis αὐτάρ

κειαν apparere oporteat; nam templi gradus ascensu difficiles esse nimis per se manifestum est, quam ut cum aliqua auctoritate confirmetur. Neque vero solas literas spectantibus correctio aliquid habet quo se commendet; longe probabilior conjectura est μοι a libraro illatum, qui αἰπεινὰ δὲ μαντεῖα ad justam pedum mensuram revocare voluerit; δὲ autem, ut sæpe alibi, ex male lecto compendio τοῦ μὲν oriundum esse.

Verissima mihi videntur quæ Elmsleius ad Heracl. 693, de discrimine genitivi et accusativi absolute positorum disseruit; sed hic versus si sanus est,

ὡς μὴ μενοῦντα τἄλλα σοι λέγειν πάρα,

observationem viri sagacissimi penitus evertit; non enim id significaret, quod significare debet, *perge dicere quæ vis, quoniam ego non hic manebo*, sed *quoniam putas me hic non mansurum*, quod a totius orationis sensu abhorret. Sed restant alii scrupuli iique gravissimi. Primum pronomine carere non possumus; deinde in omnibus, quæ Elmsleius attulit accusativi absoluti exemplis, οὐ, non μή, reperitur. Quare levissima mutatione legendum conjicio, ὡς μὴ μενοῦντα ΤΑΜΑ σοι λέγειν πάρα, h. e. *scito me non mansurum.*

Duobus in locis hujus fabulæ a recepta interpretatione discedendum mihi putavi, sc. 370, 1164. Et in priore quidem ad falsam interpretationem refellendam satis esse arbitror veram proposuisse; alterum,

ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα,

haud inutile erit paulo fusius tractare. Hæc hodie ita capienda præcipiunt, ut ipsæ barbarorum imagines telis intextæ fuisse dicantur.

Perobscure quidem hoc ita dictum esset; sed concedamus ita scribere potuisse Euripidem; nunc, quæ sequuntur, attendamus:

εὐηρέτμους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν,
καὶ μιξόθηρας φῶτας, ἱππείας τ' ἀγρὰς
ἐλάφων, λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα.

Sic interpungendum esse nemo, opinor, semel monitus non videbit; ita copulam ubique suo loco positam habemus, præterquam in eo unde abesse prorsus non potest; aliæ enim sunt barbarorum imagines, aliæ navium. Et si quidem barbari soli depicti essent, nihil esset quod in inventione reprehenderemus; hic frigide excogitatum esset iisdem telis singulas hominum figuras, et res motu et varietate plenas, ceratmen navale, monstra, venationes, intexi. Quoniam autem prima aulæa Amazonum opificium fuisse narrantur, tertia Atheniensis alicujus donum, itaque ex Attica textrina profecta, quod et intexta Cecropis historia evincitur, secunda etiam unde venerint referri convenit. Hæc igitur si Persica fuisse statuas, statim apparet cur per prolepsin classis Græcorum classi opposita et ferarum venationes ibi depictæ fuerint. Sed objicit amicus doctus *μιξόθηρας φῶτας* Persarum mythologiæ penitus ignotos fuisse; at in provinciis, quæ in Asia Minore sub Persarum ditione erant, quorum incolas Athenienses multo melius quam veros Persas cognitos habuerunt, frequentes fuisse verisimile est; id quod Phrygiæ et Lyciæ monumenta testantur. Fuerunt igitur hæ texturæ nobilia ista Persarum *παραπετάσματα,* Xenophonte plus semel memorata.

Hæc habui quæ de Ione præfarer; nunc pauculas observationes in aliarum fabularum loca subjiciam, et primum earum quas ipse edidi.

In Iph. T. 9, κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος, omnino recipienda est Cobeti correctio κοιλαῖς. In 15 δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων æque ineptum est δεινῆς ut ἀπλοίας epitheton; quid si versum excidisse statuamus, qui hanc fere structuram habuerit?

ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκταῖς σὺν πανέλληνι στόλῳ

ΔΗΝ ΗΣΤ' ΑΠΛΟΙΑι, πνευμάτων οὐ τυγχάνων.

Sic in Iph. Aul. 88, ἥμεσθ' ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα.

62. νῦν οὖν ἀδελφῷ βούλομαι δοῦναι χοὰς
παροῦσ' ἀπόντι.

Sic librorum scripturam παροῦσα παντὶ correxit Canterus; sed παροῦσα quomodo intelligendum est? Nisi me omnia fallunt ἀποῦσ' ἀπόντι dictum oportuit: ἀπὸ et παρὰ permutari quis nescit? 214,

οὐδ' ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις
κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ
καὶ Τιτάνων ποικίλλουσ'.

Hoc innumeris exemplis adnumerandum, in quibus scribæ ad male intellectam orationis structuram terminationem mutaverunt. Videbatur nempe καλλιφθόγγοις ad ἱστοῖς pertinere! Legendum, οὐδ' ἱστοῖσιν καλλιφθόγγῳ κερκίδι κτέ. 322. Sanum est ἐξεκλέψαμεν, quod recte opponitur τόλμῃ. 495, seqq.

Ιφ. φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος; ἢ ποίᾳ τύχῃ;
Ορ. φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν, ἑκών.
Ιφ. ἆρ' ἄν τί μοι φράσειας ὧν ἐγὼ θέλω;
Ορ. ὡς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.
Ιφ. καὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες, ἐξ Ἄργους μολών.
Ορ. οὔκουν ἐμαυτῷ γ', εἰ δὲ σοὶ, σὺ τοῦθ' ὅρα.
Ιφ. Τροίαν ἴσως οἶσθ', κτέ.

Hermanno, si recte memini, auctore interrogationis signum post δυσπραξίας positum est, tanquam Orestes cum quadam acerbitate respondisset. "Videorne tibi in hac mea calamitate sermonibus serendis vacare?" Hæc tam indecora et illiberalia idcirco Oresti imputantur, quod responsio Iphigeniæ mulcendis ferocibus animis accommodata est; eadem de causa insertum est γε ab Editore Cantabrigiensi, ut sit, "*et tamen* gratus ad nos venisti;" recte, si cætera recta essent; Sed versuum ordo turbatus est, et sic restituendus. Ιφ. φύγας δ'—Ορ. φεύγω—Ιφ. καὶ μὴν—Ορ. οὔκουν—Ιφ. ἆρ' ἄν τί—Ορ. ὡς (γ') ἐν παρέργῳ—Ιφ. Τροίαν—Scilicet ex his versibus alterum aut tertium par omissum, et postea non justæ sedi insertum est. 564. Male hæc correxi, ut et plurima alia in hac fabula, quæ in altera Iphigeniæ editione iterum tractabo; nunc hoc tantum moneo εὖ non debuisse turbari, et legendum esse μάλιστα γίγνεσθαι φιλεῖ, aut γίγνεται βροτοῖς.

575. σὺ δ' εἶ γὰρ ὡς ἔοικας οὔτε δυσγενὴς
καὶ τὰς Μυκήνας οἶσθα χοῦς κἀγὼ θέλω
σώθητι καὶ σύ.

Sic libri: ne longus sim, corrigendum moneo, ΔΟΥC ΑΓΩ pro ΧΟΥCΚΑΓΩ; et mox, cum Marklando, σώθητι καὶ ζῇ.

631. σὲ δὲ τύχας μάκαρος, ὦ νεανία,
σεβόμεθ', εἰς πάτραν.

Restituendus dochmius legendo μακαρίας. νεανία trisyllabum est.

660. αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ, βλέπειν ἡμᾶς φάος·
κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.

τ', γ', δ', omnia pariter molesta, et quæ nexum sententiarum interrum-

pant potius quam adjuvent; sed in T latet Ξ, quo recepto, lege *κοινῇ 'ξέπλευσα.* 766. Pro

τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπιϛ' ἀφίξομαι,

lege,

τάχ' οὖν ἐρῶ 'Γὼ, κεἰς ἄπιϛ' ἀφίξομαι.

778. Pro *δέχομαι, παρεὶς δὲ γραμμάτων* ΔΙΑ*πτυχὰς* multo melius foret ΑΝΑ*πτυχάς*; h. e. *παρεὶς τὸ ἀναπτῦξαι τὰ γράμματα*; cf. Ion. 231. ubi *δὸς σώματος ἀμφιπτυχάς* ponitur pro *δός μοι ἀμφιπτύσσειν τὸ σὸν σῶμα.*

850. *ὦ κρείσσον' ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ τύχαν.*

Male *ἐμοῦ* uncinis inclusi; quod primus Elmsleius deleri jussit, non animadvertens mendosum esse *εὐτυχῶν* sive id pro participio sive pro adjectivo habeatur; sic enim diceret, quod falsissimum est, felicitatem verbis majorem Oresti et sibi contigisse. Legendum,

ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν ἐντυχὼν ἐμοί.

883. *οὐδέν μ' ἐπίσχει γ' οὐδ' ἀποϛήσει λόγου πρῶτον πυθέσθαι.* Sic Aldus, Codd. *ἐπίσχῃ γ'*. Multo leviore vulnere hæc laborare existimo, quam vulgo creditur; verum quidem est præsens cum futuro non posse conjungi; quod autem dixi in commentario inutilem esse *γε* particulam, hoc mutata lectione verum est, sed eadem retento *ἐπίσχει* pene est orationi necessaria. *Saltem nihil impedit, quominus prius sciscitér, &c.* Lege igitur *οὐδ' ἀποϛήσεις λόγου* quod parenthetice sumendum.

917. *ἔϛιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ*

Ζεὺς εἵσατ', ἔκ του δὴ χερῶν μιάσματος.

Sine exemplo est *του δὴ* pro *δή του* positum; sed et hoc propter cæsuram intolerabile; legendum suspicor, *ἔκ του διὰ χ. μ.*

1089. *ἐν γὰρ ἀνάγκαις*
οὐ κάμνει σύντροφος ὢν
μεταβάλλει δυσδαιμονία.

Ultimo versui hic in stropha respondet, *λίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ*. Num scribendum ΤΑ ΠΑΛΑΙ, pro (ΜЄ)ΤΑΠΑΛΛЄΙ?

1191. *τούσδ'* (alii *τοὺς δ'*) *ἄρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένους.* *ἄρα* putidum est librarii supplementnm; qui *τούσδ'* e *τούσδε δ'* corruptum non videbat.

1213. *seqq.* *ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων*
σκιερᾷ κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνᾳ
γᾶς πελώριον
τέρας ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον.

Lege, *σκιερὸν κάτεχ' ἄλσος εὐφύλλου δάφνας.* Sin hæc ita corrigantur sequentia quoque correctione egebunt; atque adeo lacunosa illa esse ex antistropha apparet quæ ante audacem Seidleri mutationem sic legebatur.

Πυθίων δόμων
χθονίαν ἀφελεῖν θεᾶς μῆνιν νυχίους τ' ἐνοπάς.

His strophan ita fere accommodare possis; *Γᾶς πελώριον Τέρας* (*ὄμμασιν*) *ἄμφεπον* (Libri *ἀμφέπει*) *μαντεῖον* (*ὑπο*)*χθόνιον·* Audacem voco Seidleri mutationem, quia in 1244, *παῦσε νυχίους ὀνείρους*, anapæstus qui ultimæ sedi debetur facilius inveniri potuisset quam arcessita e longinquo voce *ἐνοπάς*. Scilicet ΟΝЄΙΡΟΥϹ recta via nos ducit ad ЄΝЄΡΟΥϹ: itaque *παῦσαι νυχίους ἐνέρους* sine ulla dubitatione reponatur. 1409. *τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἀναψυχάς.* Tres sunt versus in Euripide, qui cum ab omnibus libris abessent e Stobæo in

Nostri textum recepti sunt; nempe, Herc. Fur. 1349, Iph. Aul. 394, et hic, quem citavi. Primo et altero expenso, quanti tertius habendus sit facilius judicium erit. Jam conferantur inter se versus illi ex Hercule Furente, ut ante additamentum Stobæi scribebantur,

ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅϛις οὐχ ὑφίϛαται
οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποϛῆναι βέλος.

et ut nunc scribuntur,

τὰς συμφορὰς γὰρ ὅϛις οὐκ ἐπίϛαται
θνητὸς πεφυκὼς ον τρόπον χρεὼν φέρειν
οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποϛῆναι βέλος.

Opusne erit disputationibus, ut ostendamus utra ex his sententiis concinnior et poeta dignior habenda sit? tum frustra hæ literæ colerentur. Iph. Aul. 389 *seqq.*

ὤμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὅρκον οἱ κακόφρονες
φιλόγαμοι μνηϛῆρες· ἡ δέ γ' ἔλπις οἶμαι μὲν θεὸς,
κἀξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος.
οὓς λαβὼν ϛράτευε γ'· οἶμαι δ' εἰ σῇ μωρίᾳ φρενῶν.
οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
τοὺς κακῶς παγέντας ὁρκοὺς καὶ συνηναγκασμένους.

Duos ultimos versus citant Theophilus ad Autolycum et Stobæus; ex his prior in nostris codicibus deest; rectene an secus reliqua oratione dijudicandum est. Agamemnon igitur se fratri suo non obstrictum prædicat; jubet Menelaum Helenæ procos comites sibi assumere, qui spe potiundæ mulieris stulto se jurejurando implicari passi erant. Quis non videt nihil huc facere, imo poetæ proposito contradicere deo-

rum mentionem, temerarium vel coactum jusjurandum non curantium? neque vero hoc nimis luculenter dictum. Nihilominus ingeniosa parodia, sive illa Stoici sive Christiani fuerit, non est sua laude fraudanda. Euripides autem, vel potius Euripidis imitator qui antiquissimam hujus fabulæ partem conscripsit, ita est emendandus.

οὓς λαβὼν ϛράτευ', ἕτοιμοι δ' εἰσὶ μωρίᾳ φρενῶν,
τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκοις, καὶ συνηναγκασμένους.

supra libenter legam, *ἦδε γ' ἔλπις ὥρμαινεν φρένας.*

Quum igitur versus, quem ex Iphigenia Taurica attulimus, ad sensum prorsus inutilis sit, et in libris manuscriptis non exstet, et veluti multi alii memoriæ culpa a Stobæo vel alio quopiam huic loco adjectus esse videatur, eum in altera editione omittere non dubitarem.

Hel. 499—502. *πολλοὶ γὰρ—θαυμαϛέον.* Dele putidissimos *ϛίχους ἐμβολιμαίους*, qui cum præcedentibus aperte pugnant.

Ibid 509. *κρύψας ἐμαυτὸν, εἶμι πρὸς ναυάγια.* Corrigendum quantocius, *κρύψων ἐμαυτὸν εἶμι πρὸς ναυάγια.*

1249. *οὐκ οἶδ'. ἐγὼ δ' ἄπειρος, εὐτυχοῦσα πρίν.*

Post hunc versum dialogus inter Helenam et Theoclymenum desinit; incipit autem alter inter Theoclymenum et Menelaum; sed nimis abruptum esse transitum quivis videat. Aliud vitium perspexit Hermannus; nempe nec pronomen nec δὲ in secundo membro stare posse quum primum ab eadem persona regatur. Quare ille edidit, *οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ἄπειρος εὐτυχοῦσα πρίν.* Sed utrique malo medeberis, si mecum legas,

Ὅδ' οἶδ'. ἐγὼ δ' ἄπειρος εὐτυχοῦσα πρίν.

In Herc. Fur. 516 *seqq.*

ΘΗ. *εἴ σ' ὄψεταί τις θῆλυν ὄντ' οὐκ αἰνέσει·*

ΗΡ. *ζῶ σοι ταπεινὸς, ἀλλὰ προσθεῖναι δοκῶ·*

ΘΗ. *ἄγαν γ'· ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ποῦ κεῖνος ὤν;*

Sic Codices.—Jacobsius *πρόσθεν οὐ δοκῶ*: sed ex *ὤν* patet *δοκῶν* requiri; qua correctione facta cetera nullo negotio restituuntur. *ζῶ σοι ταπεινὸς, ἄλλο πρόσθ' εἶναι δοκῶν;* Hoc *ἄλλο* admonet me loci in Heraclid. 791, in quo non cum solita felicitate rem gessit Elmsleius.

ΑΛΚ. *φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν οὓς ἐγὼ φιλῶ.*

ΘΕΡ. *ζῶσιν, μέγιστόν γ' εὐκλεεῖς κατὰ στράτον.*

ΑΛΚ. *ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν Ἰόλεως ὅδε;*

ΘΕΡ. *μάλιστα· πράξας δ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δή.*

Creditum est in tertio versu Alcmenam de salute Iolai quærere; sed de hac jam certior facta erat; et sic absurde poneretur *μὲν*, quasi parum esset verisimile Iolaum vivum evasisse. Hoc dicit, at Iolaus certe non est *εὐκλεής*? Lege igitur, *ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν Ἰολέως τόδε;*

Ibid. 583.

εὐδαιμονοῖτε, καὶ γένοιθ' ὑμῖν ὅσα

ἡ 'μὴ πάροιθεν καρδία σφαγήσεται.

Lege, *σφαλήσεται.* 785.

δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους

κλύειν ὁμοῦ τε τοῖσδε καλλίστους φέρω.

Sic scribendum pro *ἐμοί τε τῷδε.* In Troad 991—2. legendum,

πῶς οὖν ἔτ' ἂν θνήσκοιμ' ἂν ἐνδίκοις, πόσι,

πρὸς σοῦ δικαίοις;

non, ut vulgo, *ἐνδίκως—δικαίως*. In Androm. 53, legendum *ᾔτησε Φοῖβον πατρός οὐκτίνειν δίκην*. h. e. *οἱ ἐκτίνειν*. 59. *εὔνους δὲ καὶ σοι, ζῶντί τ' ἦν τῷ σῷ πόσει*: Lege, *εὔνους δ' ἐκεῖ σοι*. 144, pro *οἴκτῳ* lege *σκότῳ*. Elect. 383, pro *οὐ μὴ φρονήσεθ'* legendum *οὐ μὴ ἀφρονήσεθ'*. cf. Bacch. 343, ubi eandem structuram habemus.

Sed quid hæc ad Ionem?

Scribebam Ludæ in agro Lincolniensi,
Kal. Feb. MDCCCLIII.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ.

ΙΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ΞΟΥΘΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ ἢ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΠΥΘΙΑ ἤτοι ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΩΝ.

ΕΡ. Ἄτλας, ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν
θεῶν παλαιὸν οἶκον ἐκτρίβων, θεῶν
μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν, ἣ 'μ' ἐγείνατο
Ἑρμῆν μεγίστῳ Ζηνὶ, δαιμόνων λάτριν.
ἥκω δὲ Δελφῶν τήνδε γῆν, ἵν' ὀμφαλὸν
μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα θεσπίζων ἀεί.
ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις
τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη,
οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις
βίᾳ Κρέουσαν, ἔνθα προσβόῤῥους πέτρας
Παλλάδος ὑπ' ὄχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος.
ἀγνὼς δὲ πατρί, τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον,
γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον. ὡς δ' ἦλθεν χρόνος,

NOTÆ.

1. Elmsleius numerorum causa *νώτοις χαλκέοισιν* corrigebat; sed displicet adjectivum ita languide substantivo suo subjectum; quamvis hujusmodi incuriæ exempla apud Euripidem non desunt. v. c. Andr. 10, 31, cett. Sed et illud fieri potuit ut *οὐρανὸν* glossema fuerit quod in rarioris vocis sedem irrepserit, veraque lectio fuerit *χαλκέοισι νώτοισιν πόλον* aut simile quid. Atque hæc quidem omnia incerta, illud certissimum est, mendosam esse quam nunc habemus lectionem. Cujus præcipuus defensor Hermannus nescio quam in recitando pausam fingebat, qua *Ἄτλας* vox principalis a cæteris verbis disjuncta fuerit. Elegantem vero recitationem, ut actor post unam vocem in scena pronuntiatam subsistat, quasi aliquid flebile aut grande extulerit! Verum fac ita esse, et actorem ab secundo pede quasi de integro versum orditum esse; quis non sentit hanc ipsam pausam, si post primum pedem fiat, efficere ut spondeus ille longe gravius et molestius ad aures accidat. Hæc tironum gratia monenda duxi, ne quis Hermanni auctoritate motus de regula dubitaret, quam Porsonus

abunde demonstravit, et cujus omnis gloria uni Porsono tribuenda est.

3. 'μ' p. μ' L. Dindorfius.

4. Vulgo Ἑρμῆν, μεγίστῳ Ζηνὶ δαιμόνων λάτριν. Mutata distinctione absurdam verborum collocationem vitavi et Mercurii patris nomen, quod ab hac stirpe abesse non poterat, reduxi. Magis etiam huc convenit Mercurium se Deorum ministrum quam Jovis nuncupare ubi officium quod Appollini præstiterit narraturus est. De remedio in distinctionis mutatione quærendo videnda quæ in Præfatione disputavi.

11. Vetustiores Libri προσβόροις vel πρὸς βόροις πέτραις. Credebat scilicet librarius πρὸς dativum regere oportere. Vel ex hoc exemplo videamus quam parum auctoritatis libris tribuendum sit, quum de terminatione vocabulorum agitur.

12. π. ὑ. ὀ. = ὑπ' ἀκροπόλει, τ. Α. χ. = τῶν 'Αθηνῶν.

15. Codices οἶκον; Correxit Brodæus. Eandem confusionem in Dionys. Hal. III. 11. indicavit mihi Cobetus. ἀλλ' ἡ μὲν ἡμετέρα πόλις ἀπὸ μείζονος αὐχήματος ἀρχομένη εἰς ἐλάττονα οἶκον συνῆκται. Legendum ὄγκον.

22. φύλακε pro φύλακας Porsonus.

25. Libri ἐκεῖ. Ex plurimis conjecturis præferenda videtur ἔτι.

28. Palatinus Codex pro φοῖβος habet φίλος. Scilicet ϐ quæ in Codicibus altera forma est τοῦ β, haud raro cum λ μ et ν confusa est. In Synes. Hymn. 7. πόρεν ἀρχεγόνῳ νοερὰν, quod in omnibus libris legitur, sic corrigendum ; πόρεν ἀρχεγόνῳ ϐοράν. οι et ι idem scriba noster in Bacchabus 1046 confudit ubi ποιηρὸν in πικρὸν corrupit.

33. Libri ἔνεγκ' ἀδελφῷ. Correxit Musgravius.

τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκεν βρέφος
εἰς ταὐτὸν ἄντρον, οὗπερ ηὐνάσθη θεῷ,
Κρέουσα, κἀκτίθησιν ὡς θανούμενον
κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ,
προγόνων νόμον σῴζουσα τοῦ τε γηγενοῦς
Ἐριχθονίου· κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη
φρουρὼ παραζεύξασα φύλακε σώματος
δισσὼ δράκοντε, παρθένοις Ἀγραυλίσιν
δίδωσι σῴζειν· ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ
νόμος τίς ἐστιν ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις
τρέφειν τέκν'· ἀλλ' ἣν εἶχε παρθένος χλιδὴν
τέκνῳ προσάψασ' ἔλιπεν, ὡς θανουμένῳ.
καί μ' ὢν ἀδελφὸς Φοῖβος αἰτεῖται τάδε·
ὦ σύγγον', ἐλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονα
κλεινῶν Ἀθηνῶν, οἶσθα γὰρ θεᾶς πόλιν,
λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας,
αὐτῷ σὺν ἄγγει σπαργάνοισί θ' οἷς ἔχει,
ἔνεγκε Δελφῶν τἀμὰ πρὸς χρηστήρια,
καὶ θὲς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν.
τὰ δ' ἄλλ', ἐμὸς γάρ ἐστιν, ὡς εἰδῇς, ὁ παῖς,
ἡμῖν μελήσει. Λοξίᾳ δ' ἐγὼ χάριν
πράσσων ἀδελφῷ, πλεκτὸν ἐξάρας κύτος
ἤνεγκα, καὶ τὸν παῖδα κρηπίδων ἔπι
τίθημι ναοῦ τοῦδ', ἀναπτύξας κύτος
ἑλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὁρῷθ' ὁ παῖς.

κυρεῖ δ' ἅμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύκλῳ
προφῆτις εἰσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ·
ὄψιν δὲ προσβαλοῦσα παιδὶ νηπίῳ
ἐθαύμασ' εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη
λαθραῖον ὠδῖν' εἰς θεοῦ ῥῖψαι δόμον.
ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν·
οἴκτῳ δ' ἀφῆκεν ὠμότητα, καὶ θεὸς
συνεργὸς ἦν τῷ παιδὶ μὴ 'κπεσεῖν δόμων.
τρέφει δέ νιν λαβοῦσα· τὸν σπείραντα δὲ
οὐκ οἶδε Φοῖβον, οὐδὲ μητέρ' ἧς ἔφυ·
ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται.
νέος μὲν οὖν ὤν, ἀμφὶ βωμίους τροφὰς
ἠλᾶτ' ἀθύρων· ὡς δ' ἀπηνδρώθη δέμας,
Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ,
ταμίαν τε πάντων πιστόν, ἐν δ' ἀνακτόροις
θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον.
Κρέουσα δ' ἡ τεκοῦσα τὸν νεανίαν
Ξούθῳ γαμεῖται συμφορᾶς τοιᾶσδ' ὕπο.
ἦν ταῖς 'Αθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις,
οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα, πολέμιος κλύδων·
ὃν συμπονήσας καὶ ξυνεξελὼν δορὶ
γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἐδέξατο,
οὐκ ἐγγενὴς ὤν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς
γεγὼς 'Αχαιός· χρόνια δὲ σπείρας λέχη,
ἄτεκνός ἐστι, καὶ Κρέουσ'· ὧν οὕνεκα

41. Codd. ἀνιππεύοντος. Corr. Musgravius.

44. Εἰ post θαυμάζειν adhiberi solet, etiamsi nulla dubitatio in animo loquentis sit; quemadmodum et hic Pythia non miratur *utrum puella ausa esset* &ct., sed *puellam ausam esse*. Optativus propter orationem obliquam, non propter adverbium, ponitur. Contra in Elect. 516 de se loquens senex, κἀθαύμασα, ait, τίς ποτ' ἀνθρώπων ἔτλη κτέ.

58. Ὑπὸ ubi adhibetur agentem indicat. Si συμφορᾶς τοιᾶσδ' ἄπο legas, habebis præpositionem hujusmodi sententiæ accommodatam ac pæne necessariam.

61. Durior hæc constructio, in qua prius verbum ad πολέμιος κλύδων, posterius ad γῆν Εὐβοΐδα referendum est.

79. Libri πρὸ ναοῦ quod tueri conatur G. Dindorfius e v. 129 πρὸ δόμων λατρεύω. Melior aliquanto mihi visa est altera lectio ob πυλώματα.

83. Libri λάμπει. Qui hoc retineri volunt satis habent exempla ejus verbi cum sequente accusativo positi adducere, quasi id cuiquam dubium esse possit. Illud non videntur cogitasse, fierine potuerit ut Euripides ineptissimam sententiam scripserit, ἥλιος λάμπει λαμπρὰ ἅρματα. Adde quod sensus etiam evadit ei, quem poeta voluit, plane contrarius. Sol enim appropinquabat quidem terræ, verum nondum in eam lucebat; solæ Parnassi apices, primos radios excipientes, mortalibus adventum diei nuntiabant; nam sic interpretor, τὴν ἡμερίαν ἀψῖδα βροτοῖσι δέχονται.

84. Ceteri libri πυρὶ τῷδ'. Pal. πῦρ τόδ'. Negligentem sane scribam nactus est hic Codex; qui autem Flor. 2 exaravit multa metri gratia mutando pejus corrupit. Quare incertus sum præstetne vulgatam servare, an πῦρ τόδ' (ἀπ') αἰθέρος proponere.

87. Libri ἡμέραν. quod quum scriba Codicis Flor. 2 per πραεῖαν explicuisset, qui eum librum in Flor. 1 descripsit, glossema in textum intulit. Hæc prava consuetudo infra tangetur.

ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε,
ἔρωτι παίδων. Λοξίας δὲ τὴν τύχην
εἰς τοῦτ' ἐλαύνει, κοὐ λέληθεν, ὡς δοκεῖ·
δώσει γὰρ εἰσελθόντι μαντεῖον τόδε
Ξούθῳ τὸν αὑτοῦ παῖδα, καὶ πεφυκέναι
κείνου σφε φήσει, μητρὸς ὡς ἐλθὼν δόμους
γνωσθῇ Κρεούσῃ, καὶ γάμοι τε Λοξίου
κρυπτοὶ γένωνται, παῖς τ' ἔχῃ τὰ πρόσφορα.
Ἴωνα δ' αὐτὸν κτίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς
ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα.
ἀλλ' εἰς δαφνώδη γύαλα βήσομαι τάδε,
τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθω παιδὸς πέρι.
ὁρῶ γὰρ ἐκβαίνοντα Λοξίου γόνον
τόνδ', ὡς προναοῦ λαμπρὰ θῇ πυλώματα
δάφνης κλάδοισιν. ὄνομα δ', οὗ μέλλει τυχεῖν,
Ἴων' ἐγώ σφε πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.

ΙΩΝ. Ἅρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
ἥλιος ἤδη κάμπτει κατὰ γῆν,
ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος
εἰς νύχθ' ἱεράν.
Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ
καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
ἁψῖδα βροτοῖσι δέχονται.
σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὀρόφους
Φοίβου πέτεται·

θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον
Δελφίς, ἀείδουσ᾽ Ἕλλησι βοὰς,
ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
ἀλλ᾽, ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
βαίνετε δίνας· καθαραῖς δὲ δρόσοις
ἀφυδρανάμενοι, στείχετε ναοὺς,
στόμα τ᾽ εὔφημεῖν φρουρεῖτ᾽ ἀγαθὸν,
φήμας τ᾽ ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
μαντεύεσθαι
γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
ἡμεῖς δὲ πόνους, οὓς ἐκ παιδὸς
μοχθοῦμεν ἀεὶ, πτόρθοισι δάφνης
στέφεσίν θ᾽ ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
καθαρὰς θήσομεν, ὑγραῖς τε πέδον
ῥανίσιν νοτερόν· πτηνῶν τ᾽ ἀγέλας,
αἳ βλάπτουσιν σέμν᾽ ἀναθήματα,
τόξοισιν ἐμοῖς φυγάδας θήσομεν.
ὡς γὰρ ἀμήτωρ ἀπάτωρ τε γεγὼς
τοὺς θρέψαντας
Φοίβου ναοὺς θεραπεύω.
Ἄγ᾽ ὦ νεηθαλὲς, ὦ στροφή.
κάλλιστον προπόλευμα δάφνας,
ἃ τὰν Φοίβου θυμέλαν
σαίρεις ὑπὸ ναοῖς

98. Libri, εὔφημον. L. Dindorfius φρουρεῖν. Sed mirum ni ἀγαθὸν et ἀγαθὰς, 99, sibi invicem respondent; neque mandato convenit periphrasis per ἀγαθόν. Quod dedi firmatur loco in Suppl. 900, ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν. Ita optime cohærent sequentia; unus scrupulus in γλώσσης ἴδιας restare videatur. Sed hoc de iis intelligendum, qui de privatis negotiis loquentes aut privati doloris vel iræ verba efferentes rem sacram turbabant. Haud multum dissimili de causa Clytemnestræ cum Ægistho nuptiæ ἴδιοι ὑμέναιοι vocantur in Orest. 557, utpote communi legi contrariæ.

113. Libri καλλίστας. Dobreus κάλλιστον. Recte, ut patet ex geminato ὦ.

114. Unicus hic locus est in Euripide, in quo θυμέλη in singulari numero reperiatur; quæ vero sequuntur suspicione mendi non carent: nam et ἃ σαίρεις—ἃ σαίρω molestam repetitionem faciunt, neque ὑπὸ ναοῖς sensum commodum præbent.

116. Libri κήπων præter Pal. qui κόμπων habet. Erroris fontem hunc esse credo; in codice, unde Palatinus descriptus est κᾶπων (with η′ written above) scriptum erat. Homo ignavus pro α ο, pro η μ legit, et, quod sæpe factum est, τὴν διττογραφίαν uno tenore exaravit. Reposui κάπων.

118. τὰν metrici imperiti supplementum esse recte statuit Hermannus: desideratur vox disyllaba, cujus significationem etiam conjicere non licet, quum cetera parum sana videantur. Eadem de causa incertum est an μυρσίνας θ' scribendum sit.

122. Male Dindorfius ἀελίου, cujus primam syllabam corripi posse credit.—λιου optime cum πατέρος congruit.

134. Libri dativum habent. Correxit Porsonus, frustra repugnante Matthiæo qui ad solitum commentum de duobus constructionibus confusis recurrit.

137 seqq. Libri habent quod in textu reliqui, præter τὸ δ', quæ conjectura est Musgravii pro τὸν δ'. Malim, τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶν τὸν ὠφ. ἐ. π. ὀ. λ. Φοῖβον τὸν κατὰ ναόν. hæc ultima Heathio quoque placebant.

κάπων ἐξ ἀθανάτων,
ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ,
*[τὰν] ἀέναον παγὰν
ἐκπροϊεῖσαι,
μυρσίνας ἱερὰν φόβαν,
ᾇ σαίρω δάπεδον θεοῦ
παναμέριος ἅμ' ἁλίου
πτέρυγι θοᾷ
λατρεύων τὸ κατ' ἦμαρ.
ὦ Παιὰν, ὦ Παιὰν,
εὐαίων, εὐαίων
εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
καλόν γε τὸν πόνον, ὦ ἀντιστροφή.
Φοῖβε, σοὶ πρὸ δόμων λατρεύω,
τιμῶν μαντεῖον ἕδραν.
κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι
θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν,
οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοις·
εὐφάμους δὲ πόνους μοχθεῖν
οὐκ αποκάμνω·
Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ,
τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος
ὄνομα λέγω,
Φοίβου τοῦ κατὰ ναόν.

ὦ Παιὰν, ὦ Παιὰν,
εὐαίων, εὐαίων
εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
δάφνας ὁλκοῖς·
χρυσέων δ' ἐκ τευχέων ῥίψω
γαίας παγὰν,
ἃν ἀποχεύονται
Κασταλίας δῖναι.
νοτερὸν ὕδωρ βάλλων,
ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν,
εἴθ' οὕτως ἀεὶ Φοίβῳ
λατρεύων μὴ παυσαίμαν,
ἢ παυσαίμαν ἀγαθᾷ μοίρᾳ.
ἔα, ἔα·
φοιτῶσ' ἤδη, λείπουσίν τε
πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας.
αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς,
μηδ' εἰς χρυσήρεις οἴκους.
μάρψω σ' εὖ τόξοις, ὦ Ζηνὸς
κήρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς
ἰσχὺν νικῶν.
ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει
κύκνος· οὐκ ἄλλᾳ
φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις;

149. Post δῖναι plenam distinctionem posui; eandem post ὦν, 151, in comma mutavi. Ridicula antiqua interpunctione orta erat sententia, ῥίψω παγάν ὑδὼρ βάλλων.

152. Pal. ἀρεὶ. Flor. 2. αἰεὶ. Elmsleius ἀεὶ. Scriptum fortasse ἄρ' ἀεὶ erat in communi utriusque Codicis fonte.

160. Vulgo μάρψω σ' αὖ, quod a nemine explicatum est, neque, ut opinor, explicari possit. Itaque reposui εὖ.

168. Libri *παρά τε.* Scaliger *πάραγε.* In versu sequente ultimam in *Δηλιάδος* corripi necesse est, nisi aut deesse aliquid ante *αἱμάξεις* statuamus aut id ipsum in *φοινίξεις* mutemus.

173. Οὐ *καλῶς ἔχουσι* (sic) *ταῦτα.* Schol. ad Florr. 1. 2. Quid Scholiastæ displicuerit, non perspicio.

174–5. Hesych. v. *καρφυλαί* (ordo postulat *καρφυραί*) *αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γενόμεναι κοῖται.* Εὐ*ριπίδης* Ἴ*ωνι.* Schol. Flor. *Λέγει δὲ τοὺς φωλεοὺς, οἳ ἐπὶ* (*πλεῖστον*) *ἐκ καρφέων γίγνονται.*

177. Libri ceteri *ἐν δίναις.* Bonum factum quod Cod. Pal. *ἐν* omittit. Legendum *χωρῶν δίνας τὰς* 'A.; ita demum *νάπος* Ἴ*σθμιον* cum præcedentibus construere licebit. Præterea hiatus non ferendus post *παιδούργει* nescio quomodo vitari possit, nisi *παιδουργεῖν* scribamus, quod a *πείσει* pendeat.

181. Lacunam post Φοί*βου* suspicatur G. D.; credo quod versum parœmiacum desiderat.

187. L. Dindorfium in partibus hujus Chori distribuendis secutus sum, sed v. ad 210.

οὐδέν σ' ἁ φόρμιγξ ἁ Φοίβου
σύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν.
πάραγε πτέρυγας·
λίμνας ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·
αἱμάξεις, εἰ μὴ πείσει,
τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς.
ἔα, ἔα·
τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;
μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας
καρφηρὰς θήσων τέκνοις;
ψαλμοί σ' εἴρξουσιν τόξων.
οὐ πείσει; χωρῶν ἐν δίναις
ταῖς 'Αλφειοῦ παιδούργει,
ἢ νάπος Ἴσθμιον,
ὡς ἀναθήματα μὴ βλάπτηται
ναοί θ' οἱ Φοίβου.
κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι
τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φάμας
θνατοῖς· οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις
Φοίβῳ δουλεύσω, κοὐ λήξω
τοὺς βόσκοντας θεραπεύων.

ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ.

Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις 'Αθά- *στροφὴ ά.*
ναις εὐκίονες ἦσαν αὐ-
λαὶ θεῶν μόνον, οὐδ' ἀγυι-

ἄτιδες θεραπεῖαι·
ἀλλὰ καὶ παρὰ Λοξίᾳ
τῷ Λατοῦς διδύμων προσώ-
πων καλλιβλέφαρον φῶς.
ἰδοὺ τάνδ᾽, ἄθρησον,
Λερναῖον ὕδραν ἐναίρει
χρυσέαις ἅρπαις ὁ Διὸς παῖς·
φίλα, πρόσιδ᾽ ὄσσοις.

ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ὁρῶ· καὶ πέλας ἄλλος αὐ- ἀντιστροφὴ ά.
τοῦ πανὸν πυρίφλεκτον αἴ-
ρει τις· ἆρ᾽ ὃς ἐμαῖσι μυ-
θεύεται παρὰ πήναις
ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὃς
κοινοὺς αἰρόμενος πόνους
Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ;

ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ.

καὶ μὰν τόνδ᾽ ἄθρησον
πτεροῦντος ἔφεδρον ἵππου·
τὰν πυριπνέουσαν ἐναίρει
τρισώματον ἀλκάν.

ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ.

παντᾷ τοι βλέφαρον διώ- στροφὴ β΄.
κω. σκέψαι κλόνον ἐν πτυχαῖ-
σι λαΐνοισι Γιγάντων.

193. Libri καλλίφαρον. Corr. Brodæus.

194. Athenienses devictis a Phormione Lacedæmoniis, quod accidit Olymp. 87. a. 4. novam porticum Delphis dedicarunt. Eam igitur porticum quidni Euripides per prolepsin depinxerit? Musg. Pictas in pariete tabulas hic intelligi apparet ex v. 206 [210] quæ ita describuntur a poeta ut manifestum sit ad peplum Panathenaicum respici, de quo dixit Boeckhius in libro de tragicis p. 192 *seqq.* Guil. Dind.

199. Libri πτανὸν. Piersonus πανόν.

200. μυθεύεται π. π. non de sermonibus texentium cum G. Dindorfio capio, sed de ipsa textura: cf. 283, ἐν γραφῇ νομίζεται.

203. αἴρεσθαι πόλεμον, νεῖκος, et similia, Atticis solennis locutio. cf. Elm. ad Heracl. 504.

210. Quoniam priori Hemichorio primas partes et longiores ῥήσεις assignari par est, sequentia ita distribuere malim. διώκω. ἩΜ. ά. σκέψαι—ἩΜ. β΄. ὧδε—et sic deinceps. Libri τείχεσι quod metro repugnat. Musgravius πτυχαῖσι. υ et ει nota confusio ex ea scriptura oritur in qua ε non seorsim et in sua forma pingitur sed per curvam lineolam summæ apici sequentis literæ adhærentem repræsentatur, unde fit compendium, quod uncialis Υ altero cornu mulcati speciem præfert.

212. Deest aliquid quod in bacchio pede contineatur. Unam modo syllabam non deesse vel inde apparet, quod nullus hic locus cuilibet particulæ esse possit, minime vero omnium τῷ δή. Hoc enim sic per se positum significationem τοῦ ἤδη non assumit.

223. Libri τέκνον. Elmsl. τέκνων.

227. Interpellatur stropha anapæstis, quas in scena recitat Ion. G. Dind. Monet Musgravius, Ionem postea corrigere se, diserteque explicare quod hic nimis præcise dixisset.

228–9. Libri πυθοίμαν—τίνα δὲ θέλεις. Hermanni conjecturas recepi, sed fortasse propius vulgatam esset τίνα (τάν) δε θέλεις; Facta lenissima correctione metrum evadit non modo non ineptum, sed fere idem quod in 218, 222. Neque vero ineptum est αὐδὰν, nisi, ubi de fama sermo est, vox, quæ famam significat, inepta dicenda est. Quod eam Cod. Pal. alteri versui adjicit, credo meram esse scribæ negligentiam omissa loco non suo reponentis. Τίνα autem nulla alia de causa videtur damnasse G. Dindorfius quam quod ad αὐδὰν necessario pertinet.

ʽΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ὧδε δερκόμεθ', ὦ φίλαι, * * *

ʽΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ
γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν;

ʽΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

λεύσσω Παλλάδ' ἐμὰν θεόν.

ʽΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

τί γάρ; κεραυνὸν
ἀμφίπυρον ὄμβριμον ἐν Διὸς
ἑκηβόλοισι χερσίν;

ʽΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ὁρῶ· τὸν δάϊον
Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ.
καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοισι
κισσίνοισι βάκτροις
ἐναίρει Γᾶς τέκνων ὁ Βακχεύς.

ΧΟ. σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐ- ἀντιστροφὴ β'.
δῶ· θέμις γυάλων ὑπερ-
βῆναι λευκῷ ποδὶ γ * *

ΙΩΝ. οὐ θέμις, ὦ ξέναι.

ΧΟ. οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμεθ' αὐδάν;

ΙΩΝ. τίνα δῆτα θέλεις;

ΧΟ. ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν
γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος;

ΙΩΝ. στέμμασί γ' ἐνδυτόν· ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.
ΧΟ. οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ.
ΙΩΝ. εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ δόμων
καί τι πυθέσθαι χρῄζετε Φοίβου,
πάριτ' εἰς θυμέλας. ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις
μήλοισι δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν.
ΧΟ. ἔχω μαθοῦσα.
θεοῦ δὲ νόμον οὐ παραβαίνομεν·
ἃ δ' ἐκτός, ὄμμα τέρψει.
ΙΩΝ. πάντα θεᾶσθ', ὅ τι καὶ θέμις, ὄμμασι.
ΧΟ. μεθεῖσαν δεσπόται
με θεοῦ γύαλα τάδ' εἰσιδεῖν.
ΙΩΝ. δμωαὶ δὲ τίνων κλῄζεσθε δόμων;
ΧΟ. Παλλάδι σύνοικα τρόφιμα μέλαθρα
τῶν ἐμῶν τυράννων.
παρούσας δ' ἀμφὶ τᾶσδ' ἐρωτᾷς.
ΙΩΝ. Γενναιότητος τῶν τρόπων τεκμήριον
τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδ', ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι.
γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι
τὸ σχῆμ' ἰδών τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής.
ἔα.
ἀλλ' ἐξέπληξάς μ', ὄμμα συγκλήσασα σὸν,
δακρύοις θ' ὑγράνασ' εὐγενῆ παρηΐδα,
ὡς εἶδες ἁγνὰ Λοξίου χρηστήρια.
τί ποτε μερίμνης εἰς τόδ' ἦλθες, ὦ γύναι;

232. Libri ἐνδυτός. Correxit Musgravius.

234. seqq. Πέλανος non de sanguine sed de mola accipiendus. Θύμελαι et μυχός hic eandem templi partem significant, sed nequaquam eam quam intellexit Musgravius; verum *ipsa penetralia*, quæ ille auctore Plutarcho feminis interdicta credebat; aliter priori non adjunxisset καί τι πυθέσθαι κτέ. Nam τοὺς θεμιστεύοντας ἐν μυχῷ fuisse oportet.

245. Libri Παλλάδος ἔνοικα. Genitivus ab ἔνοικα pendere non potest, neque si posset, verba sic constructa sensum commodum præberent. Aliter vero ne construantur prohibet ceteræ sententiæ perfecta concinnitas, in qua τῶν ἐμῶν τυράννων genitivi a τρόφιμα reguntur. 'Εν et Συν passim confundi notum est.

247. Libri fere τάδ' sed cum τάσδ' superscripto.

248. Libri γενναιότης σοι καὶ τ. τ. Boissonadius γενναιότητος. Hoc adoptavi et præterea τῶν pro καὶ scripsi.

263. Cod. Pal. ἔσχομεν. Flor. 2. ἔχομεν. quæ correctio est prioris lectionis, eaque falsa. Nam cum causam narrare deberet cur primo templi aspectu adeo animo turbata esset, apertum est nihil ad rem esse quid tum in mente habeat. Itaque μ mutandum in ρ et εν, quod supplevit librarius postquam μ pro ρ perperam legit, delendum. Recte Dobreus περ pro που.

267. ἀνερεύνητα, *quæ mihi non fas est sciscitari*, vertit Dobreus. Cur igitur sciscitatur? Potius vertendum, *quæ mihi nondum explorata sunt.*

268. Male faciunt qui distinctionem post οὐδὲν tollunt. Cf. Iph. T. 781. οὐδὲν· πέραινε δ'· ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε. Plane portentosa est constructio, οὐδὲν μεθῆκα τόξα, et quæ nihil commune habet cum illa quam laudant, καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην.

270. Qui Creusæ responsa, eorumque ordinem attendit non dubitabit quin verissime L. Dindorfius ποίου πατρὸς pro ποίας πάτρας legerit.

278. Libri θέλω. Correxi in θέλων. Quorsum enim noster Creusam ita scire, immo *penitus scire*, cupientem finxerit quid Ion rogare vellet. Is demum ἐκμαθεῖν θέλει qui puerili admiratione motus exclamat, *Per Deos verumne est id quod mortales fabulantur?*

279. πρόγονος πατὴρ πατρός σου est *avus tui patris:* sc. Ericthonius Pandionis pater, Erecthei autem avus erat.

οὗ πάντες ἄλλοι γύαλα λεύσσοντες θεοῦ
χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ.
ΚΡΕΟ. ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει
εἰς θαύματ' ἐλθεῖν δακρύων ἐμῶν πέρι.
ἐγὼ δ' ἰδοῦσα τούσδ' Ἀπόλλωνος δόμους,
μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά·
οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον ἐνθάδ' οὖσά περ.
ὦ τλήμονες γυναῖκες· ὦ τολμήματα
θεῶν· τί δῆτα; ποῖ δίκην ἀνοίσομεν,
εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ὀλούμεθα;
ΙΩΝ. τί χρῆμα δ' ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ, γύναι;
ΚΡΕΟ. οὐδέν· μεθῆκα τόξα· τἀπὶ τῷδε δὲ
ἐγώ τε σιγῶ, καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι.
ΙΩΝ. τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίου πατρὸς
πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών;
ΚΡΕΟ. Κρέουσα μέν μοι τοὔνομ', ἐκ δ' Ἐρεχθέως
πέφυκα, πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις.
ΙΩΝ. ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστυ, γενναίων τ' ἄπο
τραφεῖσα πατέρων, ὥς σε θαυμάζω, γύναι.
ΚΡΕΟ. τοσαῦτα κεὐτυχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.
ΙΩΝ. πρὸς θεῶν, ἀληθῶς, ὡς μεμύθευται βροτοῖς,
ΚΡΕΟ. τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν', ἐκμαθεῖν θέλων;
ΙΩΝ. ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλαστεν πατήρ;
ΚΡΕΟ. Ἐριχθόνιός γε· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.
ΙΩΝ. ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;

ΚΡΕΟ. εἰς παρθένους γε χεῖρας, οὐ τεκοῦσά νιν.
ΙΩΝ. δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;
ΚΡΕΟ. Κέκροπός γε σώζειν παισὶν οὐχ ὁρώμενον.
ΙΩΝ. ἤκουσα, λῦσαι παρθένους τεῦχος θεᾶς.
ΚΡΕΟ. τοιγὰρ θανοῦσαι σκόπελον ᾕμαξαν πέτρας.
ΙΩΝ. εἶεν· τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς, ἢ μάτην [λόγος];
ΚΡΕΟ. τί χρῆμ' ἐρωτᾷς; καὶ γὰρ οὐ κάμνω σχολῇ.
ΙΩΝ. πατὴρ Ἐρεχθεὺς σὰς ἔθυσε συγγόνους;
ΚΡΕΟ. ἔτλη πρὸ γαίας σφάγια παρθένους κτανεῖν.
ΙΩΝ. σὺ δ' ἐξεσώθης πῶς κασιγνήτων μόνη;
ΚΡΕΟ. βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις.
ΙΩΝ. πατέρα δ' ἀληθῶς χάσμα σὸν κρύπτει χθονός;
ΚΡΕΟ. πληγαὶ τριαίνης ποντίου σφ' ἀπώλεσαν.
ΙΩΝ. Μακραὶ δὲ χῶρός ἐστ' ἐκεῖ κεκλημένος;
ΚΡΕΟ. τί δ' ἱστορεῖς τόδ'; ὥς μ' ἀνέμνησάς τινος.
ΙΩΝ. τιμᾷ σφε †Πύθιος ἀστραπαί τε Πύθιαι;
ΚΡΕΟ. †τιμᾷ, τιμᾷ· ὡς μή ποτ' ὤφελόν σφ' ἰδεῖν.
ΙΩΝ. τί δέ; στυγεῖς σὺ τοῦ θεοῦ τὰ φίλτατα;
ΚΡΕΟ. οὐδέν· ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά.
ΙΩΝ. πόσις δὲ τίς σ' ἔγημ' Ἀθηναίων, γύναι;
ΚΡΕΟ. οὐκ ἀστὸς, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός.
ΙΩΝ. τίς; εὐγενῆ νιν δεῖ πεφυκέναι τινά.
ΚΡΕΟ. Ξοῦθος, πεφυκὼς Αἰόλου Διός τ' ἄπο.
ΙΩΝ. καὶ πῶς ξένος σ' ὢν ἔσχεν οὖσαν ἐγγενῆ;
ΚΡΕΟ. Εὔβοι' Ἀθήναις ἔστι τις γείτων πόλις·

282. Recte Musgravius de ipsius Palladis manibus hæc intelligit.

287. λόγος uncinis inclusi. Ubicunque εἶεν ἔξω μέτρου legitur, illud librariorum aut histrionum additamentum esse credo. Idem dicendum de ἰδοὺ et ναί. Quidni enim Euripides in his vocibus præmittendis eandem normam semper sequeretur? Jam vero innumera loca sunt in quibus partem versus efficiant; in aliis nonnullis ubi extra ponuntur mirum quantum languent. Qui exemplum requirit conferat mihi Troadum v. 944 cum v. 998. Εἶεν· οὐ σ' ἀλλ' ἐμαυτὴν τοὐπὶ τῷδ' ἐρήσομαι cum εἶεν· βίᾳ γὰρ παῖδα φῂς σ' ἄγειν ἐμόν. Quis non videt in priore versu notionem τοῦ εἶεν ita in ipsis verbis contineri, ut, si exprimatur, futilis fiat repetitio; in altero vim singularem habere? In Iph. T. 467 libenter legam, εἶεν· τὰ τῆς θεοῦ πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ.

297. ιος in unam syllabam coalescere non possunt. In Herc. Fur. 1304, legendum conjicio κρούουσ' Ὀλύμπου βηλὸν ἀρβύλῃ ποδός. Parum verisimilis est conjectura Matthiæi a G. Dindorfio probata Πύθιος glossema esse pro Φοῖβος. Hermanno, qui rariorem formam ejusdem nominis sub Πύθιος latere suspicatur, eatenus assentior ut nomen quidem cognatum in Πύθιος ob sequentem Πύθιαι mutatum credam, verum illud non Dei sed loci esse; nempe Euripidem scripsisse τιμᾷ σφε Πυθών, ἀστραπαί τε Πύθιαι. In sequente versu si quid hariolari licet, proponam, τιμᾷ γάρ, ἀλλ' ὡς μή ποτ' ὤφελόν σφ' ἰδεῖν. Bothii certe mutationem τιμᾷ γ' ἄτιμ', fateor me non intelligere.

312. Unica hujus loci emendandi ratio in literis ΕΥϹΤΡΕΦΕΙ quærenda est; hæc enim Pal. Codicis est lectio, quæ in Flor. 2 in ἐνστρέφει mutata est, adjecta interpretatione ἐνστρέφεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σηκῷ. Pessimæ conjecturæ pessimam interpretationem nonnulli etiam ex recentioribus tueri non dubitarunt.

324. γ' pro σ', e Cod. Flor. 1 enotatum, unde sumtum fuerit nescio, nisi ex altero Florentino, unde totus pendere solet. Credibile est quidem merum esse scribæ errorem, qui Γ et Ϲ confuderit; sin varia est lectio, ea sic esset constituenda; ἡμεῖς γ' ἄρ' αὖθις σ' ὦ ξέν' ἀντοικτείρομεν.

326. Vulgo τοῖσδέ γ'. Wakefieldius τοισίδ'. γ' Codici Flor. 2 debetur, qui metricorum supplementis et mutationibus abundat; in Cod. Pal. deest.

327. Libri ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', quod frustra explicare conatur Matth. Certissima est Musgravii correctio, quam admisi.

ΙΩΝ. ὅροις ὑγροῖσιν, ὡς λέγουσ', ὡρισμένη.
ΚΡΕΟ. ταύτην ἔπερσε Κεκροπίδαις κοινῷ δορί.
ΙΩΝ. ἐπίκουρος ἐλθών, κᾆτα σὸν γαμεῖ λέχος;
ΚΡΕΟ. φερνάς γε πολέμου, καὶ δορὸς λαβὼν γέρας.
ΙΩΝ. σὺν ἀνδρὶ δ' ἥκεις, ἢ μόνη, χρηστήρια;
ΚΡΕΟ. σὺν ἀνδρί· σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου.
ΙΩΝ. πότερα θεατής, ἢ χάριν μαντευμάτων;
ΚΡΕΟ. κείνου τε Φοίβου θ' ἓν θέλων μαθεῖν ἔπος.
ΙΩΝ. καρποῦ δ' ὕπερ γῆς ἥκετ', ἢ παίδων πέρι;
ΚΡΕΟ. ἄπαιδές ἐσμεν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.
ΙΩΝ. οὐδ' ἔτεκες οὐδὲν πώποτ', ἀλλ' ἄτεκνος εἶ;
ΚΡΕΟ. ὁ Φοῖβος οἶδε τὴν ἐμὴν ἀπαιδίαν.
ΙΩΝ. ὦ τλῆμον, ὡς τἄλλ' εὐτυχοῦσ', οὐκ εὐτυχεῖς.
ΚΡΕΟ. σὺ δ' εἶ τίς; ὥς σου τὴν τεκοῦσαν ὤλβισα.
ΙΩΝ. τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος, εἰμί τ', ὦ γύναι.
ΚΡΕΟ. ἀνάθημα πόλεως, ἤ τινος πραθεὶς ὕπο;
ΙΩΝ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· Λοξίου κεκλήμεθα.
ΚΡΕΟ. ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν.
ΙΩΝ. ὡς μὴ εἰδόθ' ἥτις μ' ἔτεκεν, ἐξ ὅτου τ' ἔφυν.
ΚΡΕΟ. ναοῖσι δ' οἰκεῖς τοισίδ', ἢ κατὰ στέγας;
ΙΩΝ. ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος.
ΚΡΕΟ. παῖς δ' ὢν ἀφίκου ναόν, ἢ νεανίας;
ΙΩΝ. βρέφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι·
ΚΡΕΟ. καὶ τίς γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων;
ΙΩΝ. οὐπώποτ' ἔγνων μαστόν· ἡ δ' ἔθρεψέ με

ΚΡΕΟ. τίς, ὦ ταλαίπωρ'; ὡς νοσοῦσ' ηὗρον νόσους.
ΙΩΝ. Φοίβου προφῆτις, μητέρ' ὣς νομίζομεν.
ΚΡΕΟ. εἰς δ' ἄνδρ' ἀφίκου τίνα τροφὴν κεκτημένος;
ΙΩΝ. βωμοί μ' ἔφερβον, οὑπιών τ' ἀεὶ ξένος.
ΚΡΕΟ. τάλαιν' ἄρ' ἡ τεκοῦσά σ', ἥτις ἦν ποτε.
ΙΩΝ. ἀδίκημά του γυναικὸς ἐγενόμην ἴσως.
ΚΡΕΟ. ἔχεις δὲ βίοτον; εὖ γὰρ ἤσκησαι πέπλοις.
ΙΩΝ. τοῖς τοῦ θεοῦ κοσμούμεθ', ᾧ δουλεύομεν.
ΚΡΕΟ. οὐδ' ᾖξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς;
ΙΩΝ. ἔχω γὰρ οὐδὲν, ὦ γύναι, τεκμήριον.
ΚΡΕΟ. φεῦ· πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταὔτ' ἄλλη γυνή.
ΙΩΝ. τίς; εἰ πόνου μοι ξυλλάβοι, χαίροιμεν ἄν.
ΚΡΕΟ. ἧς οὕνεκ' ἦλθον δεῦρο πρὶν πόσιν μολεῖν.
ΙΩΝ. ποῖόν τι χρῄζουσ'; ὡς ὑπουργήσω, γύναι.
ΚΡΕΟ. μάντευμα κρυπτὸν δεομένη Φοίβου μαθεῖν.
ΙΩΝ. λέγοις ἄν· ἡμεῖς τἄλλα προξενήσομεν
ΚΡΕΟ. ἄκουε δὴ τὸν μῦθον· ἀλλ' αἰδούμεθα.
ΙΩΝ. οὐ τἄρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἡ θεός.
ΚΡΕΟ. Φοίβῳ μιγῆναί φησί τις φίλων ἐμῶν.
ΙΩΝ. Φοίβῳ γυνὴ γεγῶσα; μὴ λέγ', ὦ ξένη.
ΚΡΕΟ. καὶ παῖδά γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρα πατρος.
ΙΩΝ. οὐκ ἔστιν· ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται.
ΚΡΕΟ. οὔ φησιν αὐτή· καὶ πέπονθεν ἄθλια.
ΙΩΝ. τί χρῆμα δράσασ', εἰ θεῷ συνεζύγη;
ΚΡΕΟ. τὸν παῖδ' ὃν ἔτεκεν ἐξέθηκε δωμάτων.

333. Continuatur sententia a 331. Male in priore editione Reiskii *πρόφητιν* recepi.

336. Libri *τάλαινα σ' ἡ τεκοῦσ' ἥτις πότ' ἦν ἄρα.* Correxit Dobreus. *ἄρα* in scribendo forte omissum, et in margine appictum, pro fine versus habitum est; tum cetera ut metri speciem præferrent de sua sede turbata.

337. *ἀδίκημα* vocat qui ex *ἀδικίᾳ* matri illata, i. e. stupro, conceptus est. Matth. Hunc sane sensum cum ex præcedentibus, tum ex rei natura requirimus; sed genitivus post *ἀδίκημα* de nemine alio adhiberi potest quam de *ἀδικήματος* auctore; displicet etiam *του* encliticum cum nomine feminino conjunctum. Equidem suspicor legendum, *ἀδίκημα τοῦ φύσαντος ἐγενόμην ἴσως.*

343. Libri, *εἶπον· εἴ μοι ξυλλάβοι.* Pal. *εἶπον ἔμοι* (sic) *ξυλάβε.* Correxit Ferdinandus Yxem.

349. *ἡ θεὸς*—i. e. *Αἰδὼς*, cujus aram Athenis fuisse tradit Pausanias p. 15, 12. Musg.

354. Libri *ὅ φησιν.* Correxit Dobreus.

367–8. Speciosa sane conjectura est Hermanni horum versuum ordinem mutari jubentis; sed optimum sensum præbent et Ionis et Creusæ verba ut in omnibus libris leguntur. Alia autem mutatione opus est, quam interpretes neglexerunt. Si enim Creusa sine negativa particula assensum suum significasset, velut si *ἄπαις ἔτ' ἐστι* dixisset, nulla particula aptius usurpari potuisset quam *γοῦν*. Ex innumeris exemplis hæc sufficiant. Or. 781, O. *ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω*; Π. *θανὼν γοῦν ὧδε κάλλιον θανεῖ*. Ibid. 787–8. Iph. T. 72–3. O. *καὶ βωμὸς, Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος*; Π. *ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει θριγκώματα*. Ibid. 1194. Hinc fit ut nonnunquam *γοῦν* vim ironicam habeat; Phœn. 618. Πο. *μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε*· Ιο. *χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον*. Or. 1602. M. *εὖ γοῦν θίγοις ἂν χερνίβων*. In Androm. 203 corrigendum, *φιλοῦσι γοῦν μ' Ἕλληνες*. Quando autem negativa sententia est, non *οὐ γοῦν* sed *οὔκουν—γε* usurpantur. Herc. Fur. 1250. Iph. T. 516. Iph. Aul. 9. cett. Hic igitur post *ἄλλον* eadem particula supplenda. In Helena 124 *οὔκουν ἐν Ἄργει οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς*, recte Musg. *Ἄργει γ'*. Eundem hiatum codices præbere monet G. Dindorfius in Aristoph. Eq. 465.

369. Ridicula est Bothii interpretatio, quam tamen amplexi sunt Seidlerus, Hermannus et recentiores. *Commune (amborum parentum) gaudium solus gaudens injuste facit.* Aptissime ad Ionis suspicionem respondet Creusa, " *Qui palam impune peccat, non clam juste facit.*

373. Perfectum habent Codices; correxit Dobreus.

ΙΩΝ. ὁ δ' ἐκτεθεὶς παῖς ποῦ 'στιν; εἰσορᾷ φάος;
ΚΡΕΟ. οὐκ οἶδεν οὐδείς· ταῦτα καὶ μαντεύομαι.
ΙΩΝ. εἰ δ' οὐκέτ' ἔστι, τίνι τρόπῳ διεφθάρη;
ΚΡΕΟ. θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν.
ΙΩΝ. ποίῳ τόδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ;
ΚΡΕΟ. ἐλθοῦσ' ἵν' αὐτὸν ἐξέθηκ', οὐχ ηὗρ' ἔτι.
ΙΩΝ. ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος;
ΚΡΕΟ. οὔ φησι· καίτοι πόλλ' ἐπεστράφη πέδον.
ΙΩΝ. χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ;
ΚΡΕΟ. σοὶ ταὐτὸν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον.
ΙΩΝ. ἀδικεῖ νιν ὁ θεός· ἡ τεκοῦσα δ' ἀθλία.
ΚΡΕΟ. οὔκουν ἔτ' ἄλλον γ' ὕστερον τίκτει γόνον.
ΙΩΝ. τί δ', εἰ λάθρα νιν Φοῖβος ἐκτρέφει λαβών;
ΚΡΕΟ. τὰ κοινὰ χαίρων οὐ δίκαια δρᾷ μόνος.
ΙΩΝ. οἴμοι· προσῳδὸς ἡ τύχη τῷ 'μῷ πάθει.
ΚΡΕΟ. καὶ σ', ὦ ξέν', οἶμαι μητέρ' ἀθλίαν ποθεῖν.
ΙΩΝ. καὶ μή γ' ἐπ' οἶκτόν μ' ἔξαγ', οὗ 'λελήσμεθα.
ΚΡΕΟ. σιγῶ· πέραινε δ' ὧν σ' ἀνιστορῶ πέρι.
ΙΩΝ. οἶσθ' οὖν ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;
ΚΡΕΟ. τί δ' οὐκ ἐκείνῃ τῇ ταλαιπώρῳ νοσεῖ;
ΙΩΝ. πῶς ὁ θεὸς ὃ λαθεῖν βούλεται μαντεύσεται;
ΚΡΕΟ. εἴπερ καθίζει τρίποδα κοινὸν Ἑλλάδος.
ΙΩΝ. αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ 'ξέλεγχέ νιν.
ΚΡΕΟ. ἀλγύνεται δέ γ' ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ.
ΙΩΝ. οὐκ ἔστιν, ὅστις σοι προφητεύσει τάδε·

ἐν τοῖς γὰρ αὑτοῦ δώμασιν κακὸς φανεὶς
Φοῖβος δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι
δράσειεν ἄν τι πῆμ'· ἀπαλλάσσου, γύναι.
τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί' οὐ μαντευτέον.
εἰς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἄν,
εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν
φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν, ἢ προβωμίοις
σφαγαῖσι μήλων, ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.
ἂν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν,
οὐκ ὄντα κεκτήμεσθα τἀγάθ', ὦ γύναι.
ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα.

ΧΟ. πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτῶν,
μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν· ἓν δ' ἂν εὐτυχὲς
μόλις ποτ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίῳ.

ΚΡΕΟ. ὦ Φοῖβε, κἀκεῖ κἀνθάδ' οὐ δίκαιος εἶ
εἰς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρεισιν οἱ λόγοι.
σύ τ' οὐκ ἔσωσας τὸν σὸν ὃν σῶσαί σ' ἐχρῆν,
οὔθ' ἱστορούσῃ μητρὶ μάντις ὢν ἐρεῖς.
ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἔστιν, ὀγκωθῇ τάφῳ·
εἰ δ' ἔστιν, ἔλθῃ μητρὸς εἰς ὄψιν ποτέ.
ἀλλ' ἐᾶν χρὴ τάδ', εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ
κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι.
ἀλλ', ὦ ξέν', εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν
Ξοῦθον πέλας δὴ τόνδε τὰς Τροφωνίου
λιπόντα θαλάμας, τοὺς λελεγμενους λόγους

383. Harpocratio, citante Musg., θεμιστεύειν ἀντὶ τοῦ χρησμωδεῖν. Pythia quidem sola divinum responsum reddebat, sed etiam illi qui eam in tripode collocabant προφητεύειν dicebantur. Cf. 426—7—8.

386. Frustra sunt qui τοσοῦτον sine apodosi positum tuentur. Legendum videtur, εἰς τοὔσχατον γάρ.

389. Corruptelam intactam relinquo quum incertum sit utrum ἢ δι' in εἴτ' ἐν, an πτεροῖς in πτερόν mutare oporteat.

391. Libri ἄκοντα. Emendavit Wakefieldius.

394–5. Sic Aldus. De Palatino silet G. Dindorfius. Stobæus et Flor. 2 habent βίον, sed alter superscripto ω. Quid pro ἓν δ' ἂν εὐτυχὲς legerit Stobæus e corruptis ejus Codicibus, qui ἐν δ' εὐτυχίαις habent, conjici non potest. Conjecturæ ἕνα δ' ἂν εὐτυχῆ—βίον obstat ἀνθρώπων, pro quo scribendum esset ἀνθρώπου.

398. τ' pro γ' Dobreus. Pal. δ'. τε οὐκ minime cum οὔτε confundendum. Nostrates dicerent, *Thou hast both neglected to save.* Elegantissima autem ejusdem conjectura est, ὅς γ' οὔτ'.

402. Lacunam alii aliter implere conati sunt. Quod Wakef. conjecit ἀλλ' (οὖν) ἐᾷν γε miror a G. Dindorfio probari. His enim particulis uti solet is qui, dum alterum refutat, aliquid affert quod sibi vel ab adversario concessum iri arbitratur. Heraclid. 689, ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἄριθμον οὐκ ἐλάσσοσι. Ar. Nub. 1002. ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις. Ibid. 985, legendum ἀλλ' οὖν τάδε γ' ἐστὶν ἐκεῖνα. In nostro loco prætulerim ἀλλὰ γὰρ ἐᾷν με χρῆ τάδ', sed longe abest ut hoc fidenter proponam.

408. Stobæi Codicum lectiones κἄμ' ὄλῃ, κἀβόλῃ ad varietatem referendæ sunt quæ ex lapsu memoriæ orta est; sc. καὶ μόλῃ, vel, quod verisimilius, κἀκμόλῃ. Vides iterum μ et β confusa.

416. Vulgo ἀφίκου. Sed ἀφίκου εἰς μερίμναν non potest intelligi, *venisti ad me solicitam*, neque convenit is sensus quem hæc verba aperte præferunt; *venisti ad solicitudinem*. Verumtamen nihil mutare ausus essem, nisi causa vitii perspicua esset. Nempe ἀφίγμην in magis notum ἀφικόμην quasi sponte sua transiit; quod deinde ab aliquo, qui versui magis quam orationi consulebat, in ἀφίκου mutatum est.

422. Consulto ambiguo sermone utens Creusa fingitur, quippe quæ aliud sentiat, aliud a Xutho intelligi velit. Huic igitur νῷν partim ad se partim ad uxorem suam pertinere videtur, et παῖδα τὸν σὸν de Apolline Latonæ filio esse intelligendum. Re vera autem Creusa non Latonam sed ipsum Apollinem alloquitur; νῷν igitur est, *mihi et tibi, Phœbe;* παῖδα τὸν σὸν, *puer quem ex te peperi.*

429. Malim ἔχων, nulla in fine versus posita distinctione.

431. χρηστήριον de victima intelligendum recte monuit Hermannus, quo sensu usurpatur in Soph. Aj. 220. Qui χρ. πε. *oraculum sorte obtigit* interpretantur, verba πρὸ ναοῦ aut cum Musgravio ita accipiunt velut si advenæ *ante templum stantes adeoque hostiam nullam mactantes Deum per interpretes consulerent*, aut cum Heathio πρὸ ναοῦ pro anteriore parte templi dictum putant. Heathii commentum linguæ repugnat; quis enim *ante templum* quidquam aliud quam *ante templum* significare credat? Utrique autem interpretationi objici potest, primum nullam hujus consuetudinis mentionem apud antiquos

σίγα πρὸς ἄνδρα, μή τιν' αἰσχύνην λάβω
διακονοῦσα κρυπτὰ, καὶ προβῇ λόγος,
οὐχ ᾗπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλίσσομεν.
τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας,
κἀν ταῖς κακαῖσιν ἀγαθαὶ μεμιγμέναι,
μισούμεθ'· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.

ΞΟΥΘ. πρῶτον μὲν ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων
λαβὼν ἀπαρχὰς χαιρέτω, σύ τ', ὦ γύναι.
μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀῤῥωδίᾳ;

ΚΡΕΟ. οὐδέν γ'· ἀφίγμην δ' εἰς μέριμναν· ἀλλά μοι
λέξον, τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται.

ΞΟΥΘ. οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν
μαντεύμαθ'. ἓν δ' οὖν εἶπεν, οὐκ ἄπαιδά με
πρὸς οἶκον ἥξειν οὐδὲ σ' ἐκ χρηστηρίων.

ΚΡΕΟ. ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως
ἔλθοιμεν. ἅ τε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν
ἐς παῖδα τὸν σὸν, μεταπέσοι βελτίονα.

ΞΟΥΘ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ τίς προφητεύει θεοῦ;

ΙΩΝ. ἡμεῖς τά γ' ἔξω· τῶν ἔσω δ' ἄλλοις μέλει,
οἳ πλησίον θάσσουσι τρίποδος, ὦ ξένε,
Δελφῶν ἀριστῆς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.

ΞΟΥΘ. καλῶς· ἔχω δὴ πάνθ' ὅσων ἐχρῄζομεν.
στείχοιμ' ἂν εἴσω· καὶ γὰρ, ὡς ἐγὼ κλύω,
χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσιν

κοινὸν πρὸ ναοῦ· βούλομαι δ' ἐν ἡμέρᾳ
τῇδ', αἰσία γὰρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.
σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς, ὦ γύναι, δαφνηφόρους
λαβοῦσα κλῶνας, εὐτέκνους εὔχου θεοῖς
χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.

ΚΡΕΟ. ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ
νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας,
ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος,
ὅσον δὲ χρῄζει, θεὸς γάρ ἐστι, δέξομαι.

ΙΩΝ. τί ποτε λόγοισιν ἡ ξένη πρὸς τὸν θεὸν
κρυπτοῖσιν ἀεὶ λοιδοροῦσ' αἰνίσσεται,
ἤτοι φιλοῦσα γ' ἧς ὕπερ μαντεύεται,
ἢ καί τι σιγῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεών;
ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι
μέλει; προσήκει γ' οὐδέν· ἀλλὰ χρυσέαις
πρόχοισιν ἐλθὼν εἰς ἀποῤῥαντήρια
δρόσον καθήσω. νουθετητέος δέ μοι
Φοῖβος, τί πάσχει. παρθένους βίᾳ γαμῶν
προδίδωσι· παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρα
θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ'· ἀλλ' ἐπεὶ κρατεῖς,
ἀρετὰς δίωκε· καὶ γὰρ ὅστις ἂν βροτῶν
κακὸς πεφύκῃ ζημιοῦσιν οἱ θεοί.
πῶς οὖν δίκαιον, τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
γράψαντας, αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν;
εἰ δ', οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,

inveniri, deinde si ita esset, Xuthum non dicturum fuisse στείχοιμ' ἂν εἴσω; quibus verbis aperte se in eam templi partem iturum significat, quam habebant, de quibus paullo ante sciscitatus erat, antistites; hi vero πλήσιον τρίποδος fuisse narrantur. Cur igitur hæc Xutho in ore posuit Noster? Scilicet cum incommodum futurum esset actionem fabulæ re sacra facienda retardari, et tamen nisi mactata victima templum intrare nefas esset, *communem* hanc hostiam jam immolatam finxit, quo se ex inutili mora extricaret.

435. εὔχου θεοῖς] *Deos venerare*, non Apollinem sc. sed reliquos, quotquot alibi per urbem Delphicam colebantur. Paret huic mandato Creusa, nec prius ad templum revertitur, quam Xuthus, Ione comitante, ad sacra facienda discessit. Quo artificio cavet poëta, ne Creusæ odium in Ionem Xutho ante tempus innotescat. Musg.

443. Libri γῆς. Correxit Musg. Minime otiosum est γε, quod non ad ἤτοι pertinet sed ad φιλοῦσα, cui eam vim addit quasi dixisset, *certe nisi eam amaret, hæc convicia Deo non faceret.*

446. Libri προσήκει τ' οὖδας. Just. Mart. περὶ μοναρχίας, προσῆκέ μ' οὐθέν. Recte Reiskius προσήκει γ' οὐδέν; γε adjectum efficit ut μέλει et προσήκει sibi mutuo opponantur.

449. Libri πάσχει. Justinus παρέχει. Male recentiores e Canteri conjectura πάσχων. Nativam Ionis simplicitatem magis decent sententiæ nullo artificio connexæ. Eadem de causa τ' post παῖδας a Musgravio propositum non recepi.

450. Libri τεκνούμενος. Just. ἐκτεκνούμενος.

452. Pal. καὶ γὰρ ὅστις ὢν βροτῶν Κακὸς πεφύκῃ. Cett. libri πεφύκει. Vides alterum errorem ex altero ortum. Justinus ἂν-πεφύκῃ. Stobæus ἂν-πέφυκε.

456. Libri λοιπῷ. Just. et Clem. λόγῳ.

459. Libri τίνοντες δ'. Copula ad scribarum incuriam referenda, qui tot versus sine copula recte procedere non posse credebant.

460. Libri πάρος. Justinus πέρας. Recte Coningtonus πέρα. Voluptatibus enim dediti non in primo loco voluptatem, in secundo prudentiam sectantur, sed voluptatem solam, eamque ultra prudentiæ limites.

464–5. Aldus λοχίαν, εἰλείθυιάν τε ἐμὰν. Hemst. λοχιᾶν. Plurimi ἀνειλείθυιαν, ab Hesychio aliisque restituerunt. cf. Pors. ad Orest. 613. τε, quod omittit Pors., et Matth. deleri jubet, a Cod. Pal. abest.

469. Νίκα. Colebatur a Græcis Minerva quædam, Victoria dicta. Pausan. p. 40. καὶ ἕτερον ἐνταῦθα ἱερὸν Ἀθήνας πεποίηται, καλουμένης Νίκης. vid. infra v. 1534. Soph. Philoct. v. 134. Pro πότνα, quod habet Aldina, recentiores Edd. ποτνία, metro repugnante. vid. Troad. v. 292. Musg. Pro πότνα Pal. et a. p. m. Flor. 2, habent μάκαιρα. Sitne π. conjectura, an lectio a margine antiquioris libri desumta, non liquet: certe cum antistropha quadrat.

471. Præcedens versus et qui ei in antistropha respondet in brevi syllaba desinunt, post quam vix credo Euripidem ab ejusmodi pede versum incepturum fuisse, quem qui pronuntiat facere non potest quin præcedentibus adnectat, efficiatque numeros dactylicos μόλε Πύθιον οἶκον Ὀλύμπου. Itaque aut Οὐλύμπου scribendum, aut χρυσέων in prima sede ponendum.

472. Libri γᾶ. Correxit Reiskius.

479. τοῦ, quod in Palatino deest, languidum est metrici scribæ supplementum. Hic versus et 499 quo metro scripti sint aut scribi debeant, non intelligo.

δίκας βιαίων δώσετ' ἀνθρώποις γάμων,
σύ, καὶ Ποσειδῶν, Ζεύς θ', ὃς οὐρανοῦ κρατεῖ,
ναοὺς, τίνοντες ἀδικίας, κενώσετε.
τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθίας πέρα
σπεύδοντες ἀδικεῖτ'· οὐκέτ' ἀνθρώπους κακῶς
λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ
μιμούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε.

ΧΟ. Σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν *στροφή.*
ἀνειλείθυιαν ἐμὰν
'Αθάναν ἱκετεύω,
Προμηθεῖ Τιτᾶνι λοχευ-
θεῖσαν κατ' ἀκροτάτας
κορυφᾶς Διός, ὦ πότνα Νίκα,
μόλε Πύθιον οἶκον,
'Ολύμπου χρυσέων θαλάμων
πταμένα πρὸς ἀγυιας,
Φοιβήϊος ἔνθα γᾶς
μεσόμφαλος ἑστία
παρὰ χορευομένῳ τρίποδι
μαντεύματα κραίνει,
σὺ καὶ παῖς ἁ Λατογενὴς,
δύο θεαί, δύο παρθένοι
κασίγνηται σεμναὶ τοῦ Φοίβου.
ἱκετεύσατε δ', ὦ κόραι,
τὸ παλαιὸν 'Ερεχθέως

γένος εὐτεκνίας χρονίου καθαροῖς
μαντεύμασι κῦρσαι.
ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει ἀντιστροφή.
θνατοῖς εὐδαιμονίας
ἀκίνητον ἀφορμὰν,
τέκνων οἷς ἂν καρποτρόφοις
λάμπωσιν ἐν θαλάμοις
πατρίοισι νεανίδες ἧβαι,
διαδέκτορα πλοῦτον
ὡς ἕξοντες ἐκ πατέρων
ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις.
ἀλκά τε γὰρ ἐν κακοῖς,
σύν τ᾽ εὐτυχίαις φίλον,
δορί τε γᾷ πατρίᾳ φέρει
σωτήριον ἀλκάν.
ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος
βασιλικῶν θαλάμων τ᾽ εἶεν
τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων.
τὸν ἄπαιδα δ᾽ ἀποστυγῶ
βίον· ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω·
μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς
εὔπαιδος ἐχοίμαν.
ὦ Πανὸς θακήματα καὶ ἐπῳδός.
παραυλίζουσα πέτρα
μυχώδεσι Μακραῖς,

487. Libri *καρποτρόφοι*. Musg. *κουροτρόφοι*. Sed *νεανίδες ἧβαι τέκνων* periphrasis est pro ipsis liberis, (aliter enim non adjunxisset *ἕξοντες*,) quibus *κουροτρόφοι* epitheton minime convenit. Leniorem correctionem prætuli *καρποτρόφοις*.

506. Libri *μυχοὶ δαισὶ*. Correxit Tyrrwhittus.

507. Quamquam fateor me dativum malle, tamen ad χοροὺς defendendum adduci potest Od. θ. 264, πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν.

512. Mendosum videtur ὕμνων, sub quo fortasse lateat ποίμναις.

517. Vulgo ἐξώρισεν. G. Dind. ἐξώριζεν. Quomodo imperfectum hic ferri possit, non video. Palatini lectionem quamvis dubitanter secutus sum. Fortasse præstaret ὦ in præcedente versu omittere et ἐξορίζει scribere, ut dochmii Glyconicum exciperent.

519. εἶδον per zeugma supplendum monet Matth.; sed et λόγων legendum; quid enim est ἄϊον φάτιν ἐν λόγοις? ut nihil dicam de constructionis duritie, in qua post ἐπὶ expressum εν subaudiendum est.

529. Libri ἡ γὰρ ἀρχὴ. Patet non articulum sed pronomen hic requiri; optime quoque convenit γε, quando quis ea, quæ modo dixit, comprobare vult.

ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν
Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι
στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος
ναῶν, συρίγγων
ὑπ' αἰόλας ἰαχᾶς
ὕμνων, ὅταν αὐλίοις
συρίζῃς, ὦ Πάν,
τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις·
ἵνα τεκοῦσά τις
παρθένος, ὦ μελέα, βρέφος
Φοίβῳ, πτανοῖς ἐξώρισε θοίναν
θηρσί τε φοινίαν δαῖτα, πικρῶν γάμων
ὕβριν. οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν οὔτε λόγοις
φάτιν ἄϊον, εὐτυχίας μετέχειν
θεόθεν τέκνα θνατοῖς.

ΙΩΝ. Πρόσπολοι γυναῖκες, αἳ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπῖδας δόμων
θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι δεσπότην φυλάσσετε,
ἐκλέλοιπ' ἤδη τὸν ἱερὸν τρίποδα καὶ χρηστήριον
Ξοῦθος, ἢ μίμνει κατ' οἶκον ἱστορῶν ἀπαιδίαν;

ΧΟ. ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν'· οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.
ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος, τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν
δοῦπον· ἐξιόντα τ' ἤδη δεσπότην ὁρᾶν πάρα.

ΞΟΥΘ. ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἥδε γ' ἀρχὴ τοῦ λόγου πρέπουσά μοι.

ΙΩΝ. χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δύ' ὄντ' εὖ πράξομεν.

ΞΟΥΘ. δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς, σώματός τ᾽ ἀμφιπτυχάς.

ΙΩΝ. εὖ φρονεῖς μέν; ἤ σ᾽ ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη;

ΞΟΥΘ. οὐ φρονῶ, τὰ φίλταθ᾽ εὑρὼν εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι;

ΙΩΝ. παῦε· μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερί.

ΞΟΥΘ. ἅψομαι· κοὐ ῥυσιάζω, τἄμα δ᾽ εὑρίσκω φίλα.

ΙΩΝ. οὐκ ἀπαλλάξει πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν;

ΞΟΥΘ. ὡς τί δὴ φεύγεις με; σαυτοῦ γνώρισον τὰ φίλτατα·

ΙΩΝ. οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμηνότας ξένους.

ΞΟΥΘ. κτεῖνε, καὶ πίμπρη. πατρὸς γὰρ, ἢν κτάνῃς, ἔσει φονεύς.

ΙΩΝ. ποῦ δέ μοι πατὴρ σύ; ταῦτ᾽ οὖν οὐ γέλως κλύειν ἐμοί;

ΞΟΥΘ. οὔ· τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν.

ΙΩΝ. καὶ τί μοι λέξεις;

ΞΟΥΘ. πατὴρ σός εἰμι, καὶ σὺ παῖς ἐμός.

ΙΩΝ. τίς λέγει τάδ᾽;

ΞΟΥΘ. ὅς σ᾽ ἔθρεψεν ὄντα Λοξίας ἐμόν.

ΙΩΝ. μαρτυρεῖς σαυτῷ.

ΞΟΥΘ. τὰ τοῦ θεοῦ γ᾽ ἐκμαθὼν χρηστήρια.

ΙΩΝ. ἐσφάλης αἴνιγμ᾽ ἀκούσας.

ΞΟΥΘ. οὐκ ἄρ᾽ ὄρθ᾽ ἀκούομεν.

ΙΩΝ. ὁ δὲ λόγος τίς ἐστι Φοίβου;

ΞΟΥΘ. τὸν συναντήσαντά μοι

ΙΩΝ. τίνα συνάντησιν;

ΞΟΥΘ. δόμων τῶνδ᾽ ἐξίοντι τοῦ θεοῦ

532. "Mihi *μέν* in interrogatione poni videtur, ubi quis de eo, quod dicit, dubitat, verumne sit necne, ut h. l. non opinari se sanæ mentis esse Xuthum indicare potest Ion, sed dubitare se, num sanus sit. Sic Med. 1190. nuncius dicens *φρονεῖς μὲν ὄρθὰ κοὺ μαίνει, γύναι*, vereri se significat, ut satis sanæ mentis sit Medea. Eodem modo *ὑγιαίνεις μὲν* Arist. Av. 1214. Hinc factum, ut nonnunquam modestiæ significationem habeat." Elmsl. ad Med. 1129.

533. Libri *σωφρονῶ*. Correxit Jocobsius. Pal. Ald. *φυγεῖν* pro *φιλεῖν*. Flor. 2. $\overset{\iota\lambda}{\text{φυγεῖν}}$. Correxit Stephanus.

535. *ῥυσιάζω*. Proprie: *bona alicujus tanquam ῥύσιον*, i. e. pignus, *vi abduco*. Homerus Iliad. λ'. v. 673. *ῥύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν.* Hinc et debitor, cum propter debitum in carcerem rapitur, *ῥυσιάζεσθαι* dicitur. Plutarch. in Coriolan. p. 392. ed. Steph. Postremo transfertur ad omnia, quæ vi rapiuntur, licet non obsidum aut pignorum loco. Musg.

537. Or. 796. Ο. *καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός.* Π. *ὡς τί δὴ τόδε;*

538. Libri *ὀφείλω*. Correxit Scaliger.

549. Libri *ἄλλως* et *ὄντα σ'*. Hoc correxit Musgravius, illud Dobreus. Musgravii conjectura ab omnibus hodie probatur, Dobrei dubia videtur G. Dindorfio, qui Matthiæi notam affert, in qua *δῶρον ἄλλως nil nisi donum* interpretatur. Significationes vocis *ἄλλως* apud nostrum hæ sunt. *Aliter, aliter atque propositum est, h. e. frustra, alia lege* (Phœn. 521, 593.) et *quinetiam.* (Ion 630, Alc. 334.) Pro *ἁπλῶς* ne ponatur, ipsa vocis natura prohibet.

552. Libri ἔα· Optime Hermannus ἐκ τίνος κτέ. Absurda est hæc exclamatio tam sero posita, ubi præcipua admiratio jam præteriit.

558. Libri οὐ γὰρ ὕϛερόν γέ πω. Hoc quemadmodum corrigendum esset indicavit mihi Cobetus. πω nihil significare apertum est; de ἔτι cf. 368. οὔκουν ἔτ' ἄλλον γ' ὕϛερον τίκτει γόνον. cf. Orest. 896, et ibi Schæf. De confusione vocum γέ πω et γ' ἔτι Porsonus ad Phœn. 1638. "Aristoph. Av. 639. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυϛάζειν ἔτι Ὥρα 'ϛὶν ἡμῖν. Citat Plutarchus Nicia p. 528. A. νυϛάζειν ΓΕΠΩ ΩΡΑ 'ϛὶν ἡμῖν. Dele ω male repetitum, et Π verte in ΤΙ, habebis νυϛάζειν γ' ἔτι Ὥρα' ϛὶν ἡμῖν."

ΙΩΝ. συμφορᾶς τίνος κυρῆσαι;

ΞΟΥΘ. παῖδ' ἐμὸν πεφυκέναι.

ΙΩΝ. σὸν γεγῶτ', ἢ δῶρον ἄλλων;

ΞΟΥΘ. δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.

ΙΩΝ. πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν;

ΞΟΥΘ. οὐκ ἄλλῳ, τέκνον.

ΙΩΝ. ἡ τύχη πόθεν ποθ' ἥκει;

ΞΟΥΘ. δύο μίαν θαυμάζομεν.

ΙΩΝ. ἐκ τίνος δέ σοι πέφυκα μητρός;

ΞΟΥΘ. οὐκ ἔχω φράσαι.

ΙΩΝ. οὐδὲ Φοῖβος εἶπε;

ΞΟΥΘ. τερφθεὶς τοῦτο, κεῖν' οὐκ ἠρόμην.

ΙΩΝ. γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός;

ΞΟΥΘ. οὐ πέδον τίκτει τέκνα.

ΙΩΝ. πῶς ἂν οὖν εἴην σός;

ΞΟΥΘ. οὐκ οἶδ', ἀναφέρω δ' εἰς τὸν θεόν.

ΙΩΝ. φέρε, λόγων ἀψώμεθ' ἄλλων·

ΞΟΥΘ. ταῦτ' ἄμεινον, ὦ τέκνον.

ΙΩΝ. ἦλθες εἰς νόθον τι λέκτρον;

ΞΟΥΘ. μωρίᾳ γε τοῦ νέου.

ΙΩΝ. πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐρεχθέως;

ΞΟΥΘ. οὐ γὰρ ὕστερόν γ' ἔτι.

ΙΩΝ. ἆρα δῆτ' ἐκεῖ μ' ἔφυσας;

ΞΟΥΘ. τῷ χρόνῳ γε συντρέχει.

ΙΩΝ. κᾆτα πῶς ἀφικόμεσθα δεῦρο;
ΞΟΥΘ. τοῦτ' ἀμηχανῶ.
ΙΩΝ. διὰ μακρᾶς ἐλθὼν κελεύθου.
ΞΟΥΘ. τοῦτο κἄμ' ἀπαιολᾷ.
ΙΩΝ. Πυθίαν δ' ἦλθες πέτραν πρίν;
ΞΟΥΘ. εἰς φανάς γε Βακχίου.
ΙΩΝ. προξένων δ' ἔν του κατέσχες;
ΞΟΥΘ. ὅς με Δελφίσιν κόραις
ΙΩΝ. ἐθιάσευσ', ἢ πῶς τάδ' αὐδᾷς;
ΞΟΥΘ. Μαινάσιν γε Βακχίου.
ΙΩΝ. ἔμφρον', ἢ κάτοινον ὄντα;
ΞΟΥΘ. Βακχίου πρὸς ἡδοναῖς.
ΙΩΝ. τοῦτ' ἐκεῖν'· ἵν' ἐσπάρημεν
ΞΟΥΘ. ὅδε πότμος σ' ηὗρεν, τέκνον·
ΙΩΝ. πῶς δ' ἀφικόμεσθα ναούς;
ΞΟΥΘ. ἔκβολον κόρης ἴσως.
ΙΩΝ. ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον.
ΞΟΥΘ. πατέρα νῦν δέχου, τέκνον.
ΙΩΝ. τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός.
ΞΟΥΘ. εὖ φρονεῖς ἄρα.
ΙΩΝ. καὶ τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο,
ΞΟΥΘ. νῦν ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν.
ΙΩΝ. ἢ Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς;
ΞΟΥΘ. ὃ σοί γε γίγνεται.

561. Libri ἀπαιολεῖ. Usitatam formam restituit Musgravius.

563. Libri ἐν τῷ. L. Dindorfius primo ἔν τῳ, idem postea ἔν του scribendum vidit.

564. Libri ἐθίασέν σ'. Correxit Musgravius.

565. κάτοικον. Pal. et Ald. Correctum in edit. Hervag. secunda. G. Dind.

566. Libri ἐκεῖ νῦν. Correxit Elmsleius. Post eum vulgo distinctum est τοῦτ' ἐκεῖν' ἵν' ἐσπάρημεν· quod si probum esset sic intelligi deberet. *Ille est locus*, aut *illud est tempus*, *in quo genitus sum.* Sed hæc interpretatio notissimæ hujus locutionis sensui repugnat. Itaque distinctionem ante ἐσπάρημεν posui; hoc enim verbum sententiæ initium est, quam interpellando explet Xuthus. Quomodo vero eam expleverit, incertum est. Libri omnes, ὁ πότμος σ' ἐξεῦρε τέκνον. Heathius qni σ' deleri jubet metro quidem consuluit sed vocis maxime necessariæ jactura. Scribendum aut, ὅδε πότμος σ' ἐξηῦρε, παῖ. aut ὁδε πότμος σ' ηὗρεν, τέκνον. Notum est scribarum artificium, quo versui justum syllabarum numerum reddant, ἐκ vel ἐξ verbo præfigere.

568. Εκπ τ. δ. Scilicet si a matre nutritus, non expositus esset, fuisset in servili conditione.

584. Linguæ legibus contrarium est ut τοῦτο accusativus sit post κἄμ' ἔχει πόθος. In proclivi quidem τοῦδε pro τοῦτο rescribere, sed vix credo librarium si τοῦδε invenisset, hoc in τοῦτο corruptum fuisse. Possis etiam ποθεῖν; cf. Med. 591, οὐ τοῦτό σ' εἶχεν. Veruntamen longe probabilior ratio hujus loci emendandi, ut mihi videtur, hæc est.

Ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς τοῦτο, (κἄμ' ἔχει πόθος,)
ὅπως σύ τ' ὦ παῖ μητέρ' εὑρήσεις σέθεν,
ἐγώ θ' ὁποίας μοι γυναικὸς ἐξέφυς,
χρόνῳ διδόντες, ταῦτ' ἴσως εὕροιμεν ἄν.

588. θητείαν vel λατρείαν pro ἀλητείαν conjiciebat Piersonus. Recte, sed non optimis exemplis, vulgatam lectionem tuetur Matthiæus; provocare debebat ad 1092–4,

ἵν' ἐλπίζει βασιλεύσειν
ἄλλων πόνον εἰσπεσὼν
ὁ Φοιβεῖος ἀλάτας.

ΙΩΝ. ἢ θίγω δῆθ' οἵ μ' ἔφυσαν;

ΞΟΥΘ. πιθόμενός γε τῷ θεῷ.

ΙΩΝ. χαῖρέ μοι, πάτερ,

ΞΟΥΘ. φίλον γε φθέγμ' ἐδεξάμην τόδε.

ΙΩΝ. ἡμέρα θ' ἡ νῦν παροῦσα.

ΞΟΥΘ. μακάριόν γ' ἔθηκέ με.

ΙΩΝ. ὦ φίλη μῆτερ, πότ' ἆρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας;
νῦν ποθῶ σε μᾶλλον ἢ πρὶν, ἥτις εἶ ποτ', εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἴσως τέθνηκας, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυναίμεθα.

ΧΟ. Κοιναὶ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι·
ὅμως δὲ καὶ δέσποιναν εἰς τέκν' εὐτυχεῖν
ἐβουλόμην ἂν, τούς τ' Ἐρεχθέως δόμους.

ΞΟΥΘ. ὦ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς
ὀρθῶς ἔκρανε, καὶ συνῆψ' ἐμοί τε σὲ,
σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' ηὗρες, οὐκ εἰδὼς πάρος.
ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος,
ὅπως σύ τ', ὦ παῖ, μητέρ' εὑρήσεις σέθεν,
ἐγώ θ' ὁποίας μοι γυναικὸς ἐξέφυς.
χρόνῳ δὲ δόντες ταῦτ' ἴσως εὕροιμεν ἄν.
ἀλλ' ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ', ἀλητείαν τε σὴν,
εἰς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρὶ,
οὗ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρὸς,
πολὺς δὲ πλοῦτος· οὐδὲ, θάτερον νοσῶν
δυοῖν κεκλήσει δυσγενὴς πένης θ' ἅμα,

ἀλλ' εὐγενής τε καὶ πολυκτήμων βίου.
σιγᾷς; τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις,
εἰς φροντίδας τ' ἀπῆλθες, ἐκ δὲ χαρμονῆς
πάλιν μεταστὰς δεῖμα προσβάλλεις πατρί;

ΙΩΝ. οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.
ἐγὼ δὲ τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι,
πατέρα σ' ἀνευρών· ὧν δὲ γιγνώσκω πέρι,
ἄκουσον. εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας
κλεινὰς Ἀθήνας οὐκ ἐπείσακτον γένος·
ἵν' εἰσπεσοῦμαι δύο νόσω κεκτημένος,
πατρός τ' ἐπακτοῦ, καὐτὸς ὢν νοθαγενής.
καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν,
αὐτὸς τὸ μηδὲν κοὐδένων κεκλήσομαι.
ἢν δ' εἰς τὸ πρῶτον πόλεος ὁρμηθεὶς ζυγὸν
ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὕπο
μισησόμεσθα· λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα·
ὅσοι δὲ χρηστοὶ, δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοὶ
σιγῶσι, κοὐ σπεύδουσιν εἰς τὰ πράγματα,
γέλωτ' ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι,
οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει ψόγου πλέᾳ.
τῶν δ' αὖ †λογίων τε χρωμένων τε τῇ πόλει
εἰς ἀξίωμα βὰς, πλέον φρουρήσομαι
ψήφοισιν· οὕτω γὰρ τάδ', ὦ πάτερ, φιλεῖ·
οἳ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξιώματος

595. Libri εἰς φροντίδας δ'. Recte G. Dindorfius εἰς φροντίδας τ'. Hæc enim cogitatione cum præcedentibus junguntur, opponuntur autem sequentibus.

597. Libri οὐ ταῦτ' vel οὐ ταὖτ' ὄνειδος. Correxit Scaliger.

600. Bene Græcum esset ὧν δὲ γιγνώσκω ἄκουσον sine præpositione. Præpositionis cum γιγνώσκω hoc sensu adhibito exemplum nullum memini. Credo περὶ nihil aliud fuisse quam πε̄ρ, h. e. πάτερ.

606. Libri μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι. Scaliger, τὸ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων κεκλήσομαι, probante Valckenærio, prætterquam quod ὁ pro τὸ scripsit. Verisimilius puto versum in initio mutilum quam tribus in locis hiulcum esse; tum vero κεκλήσομαι ὢν neque per se probabilis est constructio, et propter præcedentia, ἀσθενὴς μὲν ὤν, minime ferendam iterationem habet. His rationibus adductus μηδὲν κοὐδένων κεκλήσομαι ipsis codicum vestigiis insistens reposui; de lacuna supplenda nihil fidenter proponere ausim, nisi μηδὲν articulum videri flagitare.

613. Libri φόβου. Stephanus ψόφου, conjecturæ suæ fictam librorum auctoritatem prætendens. Si sana est librorum scriptura, φόβος de periculo intelligendus erit, quod rem publicam capessentes adeunt. Hoc autem in Ionem regis filium vix cadit; adde quod, si de periculo loqui voluisset, id tanquam malum præcipuum per se vitandum dixisset: hic autem opinionem stultitiæ maxime metuit; alterum illud malum obiter tantum innuit. Postremo nescio quid mali ominis vulgatæ lectioni inest, injuriosumque, ut opinor, Atheniensibus visum fuisset, civitatem suam φόβου πλέαν appellari. Longe mihi præstare videtur ψόγου.

614. Cave Matthiæi conjecturam ἐν λόγῳ a G. Dindorfio

commendatum recipias. Duo sunt genera civium prudentium; primum ex iis constat qui rempublicam aggredi possunt quidem sed nolunt, alterum ex iis qui et potestatem habent et voluntatem. Voluntas verbis *χρωμένων τε τῇ πόλει* significatur: potestatis notio sub mendoso *λογίοις* latet. Neque probari poterit ulla conjectura qua aut *αὖ* aut *τε* suis locis deturbantur, adeo concinne utrumque ponitur. Patet igitur veram vocem disyllabam esse, eamque eodem fere sensu quo *δυνατῶν χρηστῶν* aut *σοφῶν*: et quid impedit quominus hoc ipsum *σοφῶν* a nostro scriptum, postea a scribis per *λογίων* explicatum fuisse conjiciamus? Vox ipsa medii ævi Græculis usitatissima, ut in titulo *ὁ σοφώτατος καὶ λογιώτατος Κύριος*. At enim *σοφῶν* nimis notum erat vocabulum quam ut interpretamento egeret. Atqui Monacho aliter visum, qui vere sapientem rei publicæ curam habere non credebat; quare *σοφῶν* per *λογίων* interpretatus est.

617. Libri *οἳ —— ἔχουσι κἀξιώματα*. Stobæus *οἱ — ἔχοντες ἀξίωμά τε*. Singularis plurali longe deterior videtur; quod vero G. Dindorfius ait, "*ἀξίωμά τε* quum in *ἀξίωματα* esset depravatum, a correctore positum esse *οἳ — ἔχουσι κἀξιώματα*," haud sane incredibile est, contrarium tamen accidisse credo, ut antiqua lectio fuerit *οἳ τ. π. ἔχουσιν, ἀξιώματος τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι*: sic enim articulus ante alterum nomen omitti potest. Tum, *ος* in *α* depravato, *καὶ* insertum est: qui vero memoriter hæc citabat, in simpliciorem, ut fit, rationem incidit.

623. Principalis hujus periodi sententia est *πῶς οὐχ ὑπ' αὐτῆς μισήσομαι*; Sed cum his non congruit *ὅταν —— προδοὺς σύ μ' ἐς δάμαρτα σὴν βλέπῃς*. Hunc igitur et sequentem versum ad *ὅσας σφαγὰς κτἑ* pertinere arbitror, quemadmodum

τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.
ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυς ὤν,
γυναῖκά θ' ὡς ἄτεκνον, ἣ κοινουμένη
τὰς συμφοράς σοι πρόσθεν, ἀπολαχοῦσα νῦν
αὐτὴ καθ' αὑτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς,
πῶς οὐχ ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι,
ὅταν παραστῶ σοὶ μὲν ἐγγύθεν ποδὸς,
ἡ δ', οὖσ' ἄτεκνος, τὰ σὰ φίλ' εἰσορᾷ πικρῶς,
κᾆτ' ἢ προδοὺς σύ μ' ἐς δάμαρτα σὴν βλέπῃς,
ἢ τἀμὰ τιμῶν, δῶμα συγχέας ἔχῃς;
ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων τε θανασίμων
γυναῖκες ηὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς.
ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ,
ἄπαιδα γηράσκουσαν· οὐ γὰρ ἀξία,
πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὖσ', ἀπαιδίᾳ νοσεῖν.
τυραννίδος δὲ τῆς μάτην αἰνουμένης
τὸ μὲν πρόσωπον ἡδὺ, τἀν δόμοισι δὲ
λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχής,
ὅστις δεδοικὼς καὶ παραβλέπων βίαν
αἰῶνα τείνει; δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς
ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ὤν,
ᾧ τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φίλους ἔχειν,
ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ, κατθανεῖν φοβούμενος.
εἴποις ἂν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε,
πλουτεῖν τε τερπνόν. οὐ φιλῶ ψόγους κλύειν,

ἐν χερσὶ σώζων ὄλβον, οὐδ' ἔχειν πόνους·
εἴη δ' ἔμοιγε μέτρια μὴ λυπουμένῳ.
ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου, πάτερ·
τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώπῳ σχολὴν,
ὄχλον τε μέτριον· οὐδέ μ' ἐξέπλησσ' ὁδοῦ
πονηρὸς οὐδείς· κεῖνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν,
εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν.
θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ λόγοισιν ἢ βροτῶν
ὑπηρετῶν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις.
καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον, οἳ δ' ἧκον ξένοι·
ὥσθ' ἡδὺς ἀεὶ καινὸς ὢν καινοῖσιν ἦν.
ὃ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, κἂν ἄκουσιν ᾖ,
δίκαιον εἶναί μ' ὁ νόμος ἡ φύσις θ' ἅμα
παρεῖχε τῷ θεῷ. ταῦτα συννοούμενος
κρείσσω νομίζω τἀνθάδ' ἢ τἀκεῖ, πάτερ·
ἔα δέ μ' αὐτοῦ ζῆν· ἴση γὰρ ἡ χάρις,
μεγάλοισι χαίρειν, σμικρά θ' ἡδέως ἔχειν.

ΧΟ. καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὓς ἐγὼ φιλῶ,
ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις.

ΞΟΥΘ. παῦσαι λόγων τῶνδ'· εὐτυχεῖν δ' ἐπίστασο·
θέλω γὰρ οὗπέρ σ' ηὗρον ἄρξασθαι, τέκνον,
κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσὼν,
θῦσαί θ', ἅ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν.
καὶ νῦν μὲν ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον
δείπνοισι τέρψω· τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς

ante Tyrrwhittum legebantur; tum ᾖ in ἦν corrigendum erit. Quum dicere posset ἢ σφαγαῖς ἢ φαρμάκοις κατακτενεῖ με, quam sæpe hoc a feminis factum sit clamando, orationem variavit.

632. νόσον νοσεῖν, et quæ sunt plurimæ hujusmodi verborum constructiones cum accusativo nominis cognati, quivis veterum dixerunt: sed ἀπαιδίαν νοσεῖν recentiorum magis quam veterum consuetudini convenit. Quamobrem cum L. Dindorfio correxi ἀπαιδίᾳ, quod Dobreum quoque conjecisse postmodum cognovimus. G. Dind.

644. Libri εἴη γ' ἐμοί. Lentingius εἴη δ' ἐμοίγε.

646. Libri ἀνθρώπων. Dobreus ἀνθρώποις. Rectius ἀνθρώπῳ. Idem vitium infra 1515, eadem correctione tollendum.

647. Vulgo ἐξέπληξ'. Idem tempus huic verbo atque ceteris convenire manifestum est.

650. Libri γόοισιν ᾖ. Correxit Musgravius. Similis vocum γόος et λόγος confusarum exemplum ni fallor in Sophocle animadverti. Quod ad ᾖ attinet vereor ne hoc nimis Atticum sit quam Tragicum Poetam deceat, scribique oporteat ἦν.

654. εὐκτὸν non *optatum* sed *optabile* est; aliter non potuisset adjicere κἂν ἄκουσιν ᾖ.

658. Vulgo ἔα δ' ἐμαυτῷ ζῆν. Quibus satis habuit G. Dind. μ' addere. At non id precatur ut sibi privato vivere liceat, sed ut Delphis maneat; Athenis enim, sive privatam sive publicam vitam egisset, omnia sibi infausta præviderat.

665. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 86, 18. γενέθλιον ἡμέραν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν, οὐ γενέθλια, οὐδὲ γενέσια. Εὐριπίδης Ἴωνι, Ἡρόδοτος τετάρτῳ. De utroque dictum in Thesauro Stephani. De genethliorum religione vide Lobeck Aglaoph. p. 767. G. Dind.

668. Imo, ni fallor, *οὐχ ὡς ὄντ' ἐμόν.*

677. Cf. Elmsl. ad Heraclid. 710.

678. Libri *δμωΐδεσσι* aut *δμωΐδεσι.* Correxit Barnesius.

688–9. Legebatur *ὁρῶ δάκρυα μὲν καὶ πενθίμους* ῎Αλλας *γε στεναγμῶν εἰσβολάς.* *μὲν* om. Pal., quem recte secutus est G. Dind. Idem *ἄλλας γε* metricorum supplementum esse vidit. Musgravius *στεναγμάτων* reposuit.

ἄξω θεατὴν δῆθεν, ὡς οὐκ ὄντ' ἐμόν.
καὶ γὰρ γυναῖκα τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι
λυπεῖν ἄτεκνον οὖσαν, αὐτὸς εὐτυχῶν.
χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι
δάμαρτ' ἐᾶν σε σκῆπτρα τἄμ' ἔχειν χθονός.
Ἴωνα δ' ὀνομάζω σε τῇ τύχῃ πρέπον,
ὁθούνεκ' ἀδύτων ἐξιόντι μοι θεοῦ
ἴχνος συνῆψας πρῶτος· ἀλλὰ τῶν φίλων
πλήρωμ' ἀθροίσας βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ
πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν.
ὑμῖν δὲ σιγᾶν, δμωΐδες, λέγω τάδε,
ἢ θάνατον εἰπούσαισι πρὸς δάμαρτ' ἐμήν.

ΙΩΝ. στείχοιμ' ἄν· ἓν δὲ τῆς τύχης ἄπεστί μοι·
εἰ μὴ γὰρ ἥτις μ' ἔτεκεν εὑρήσω, πάτερ,
ἀβίωτον ἡμῖν· εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεὼν,
ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνὴ,
ὥς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία.
καθαρὰν γὰρ ἤν τις εἰς πόλιν πέσῃ ξένος,
κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ, τό γε στόμα
δοῦλον πέπαται, κοὐκ ἔχει παῤῥησίαν.

ΧΟ. Ὁρῶ δάκρυα καὶ πενθίμους στροφή.
[ἄλλας γε] στεναγμάτων εἰσβολὰς,
ὅταν ἐμὰ τύραννος εὐπαιδίαν
πόσιν ἔχοντ' ἴδῃ,
αὐτὴ δ' ἄπαις ᾖ καὶ λελειμμένη τέκνων.

τίν', ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς, ἔχρη-
σας ὑμνῳδίαν;
πόθεν ὁ παῖς ὅδ' ἀμφὶ ναοὺς σέθεν
τρόφιμος ἐξέβα γυναικῶν τίνος;
οὐ γάρ με σαίνει
θέσφατα, μή τιν' ἔχῃ δόλον.
δειμαίνω συμφορὰν
ἐφ' ὅ ποτ' ἐκβάσεται.
ἄτοπος ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι
τὸ δί ποτ' εὔφημα.
ἔχει δόμον, τύχαν θ' ὁ παῖς
ἄλλων τραφεὶς ἐξ αἱμάτων.
τίς οὐ τάδε ξυνοίσεται;
φίλαι, πότερ' ἐμᾷ δεσποίνᾳ
τάδε τορῶς ἐς οὖς γεγωνήσομεν
πόσιν, ἐν ᾧ τὰ πάντ' ἔχουσ', ἐλπίδων
μέτοχος ἦν τλάμων;
νῦν δ' ἣ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ,
πολιὸν εἰσπεσοῦσα γῆρας· πόσις δ'
ἀτίετος φίλων.
μέλεος, ὃς θυραῖος ἐλθὼν δόμους
μέγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἔσωσεν τύχας.
ὄλοιτ', ὄλοιτ' ὦ
πότνιαν ἐξαπαφὼν ἐμάν,
καὶ θεοῖσιν μὴ τύχοι

697. Ultima in *θέσφατα* et in *πότνιαν* 716 non est communis; quare utramque vocem in proximum versum remisi.

700. Videtur metrum e duobus creticis constare quorum in antistropha prior ultimam longam, alter et primam et ultimam in duas breves resolvit. Videtur aut *προ-* aut *ἐκβάσεται* pro vulgato *βάσεται* scribendum.

702. Versus aperte corruptus. *τὸ δήποτε* Flor. I. *τὸ δί ποτ'* Flor. 2. *τόδετ'* Pal., nihil variantes in *εὔφημα*. Sunt hæ reliquiæ versus laceri, de quo eo magis conjecturis est abstinendum, quum antistrophicus exciderit. Ultimum vocabulum non *εὔφημα* fuisse, sed *φῆμα* conjiciebat Seidlerus, tali fere sententia, *ἄτοπος, ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι τὰ δεσπότου, φῆμα.* G. Dind.

703. *δόλον τύχαν τε* pro *δόλιον τύχαν* dictum esse credat qui velit. Hodie non dubito quin Reiskius recte *δόμον* conjecerit.

704. *ἐξ* pro *ἀφ'* e Pal. et Flor. 2 reduxi; cf. versus antistrophicus 122. *ἀφ'* videtur Florentini scribæ conjectura esse.

705. Recte interpretatur Wakefield; *quisnam in his mecum non consentiet?* MATTH.

706. Legendum videtur *ἐμᾷ ποτνίᾳ*, quod strophæ respondeat. Versus constat ex bacchio in ultima syllaba resoluto, et dochmiaco. Proxime sequens ex duobus dochmiacis, nisi *τάδε* rejicias; tum fiet diiambus cum dochmiaco, cui respondebit *ἄλλας ϛεναγμάτων εἰσβολὰς*, rejecto tantummodo *γε*.

712. Sensum manifestum turbant, qui *ἀτίετος* passive accipi volunt. *'Ατίετος φίλων* insolenter dictum est pro *οὐ τίων φίλους*.

714. Quid sit *ἔσωσεν τύχας*, vel, quod Libri habent, *ἔσωσε*

τύχης non divino; sed neque ἴσωσεν, quod nonnulli conjecerunt, loco mendoso medetur.

715. Sic Ald. quam lectionem Stephanianæ ὄλοιθ' ὁ ob metrum præferendam censeo.

720. Lacunam indicavit Canterus; dubito autem an non melius post φίλα ponatur; hunc enim fere sensum requirimus. τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται τύραννος φίλα (πρόθυμον ἡνίκ' ἐκπόδων) Ἤδη πέλας δείπνων κυρεῖ κτέ.

724. Libri ἵνα. Matthiæus τε metri causa supplevit. Sed et sententiæ consulendum erat, quæ sic ineptissima est: non enim in Parnassi apicibus convivium apparabatur. Absurdum etiam est duplex ἵνα quo Chorus a cœnæ mentione ad Parnassum, a Parnasso ad Bacchi encomium pergit. Adde quod Epodum a nova oratione ordiri decet, non cum extrema antistropha continuare.

728. Libri μήποτ', sed Ald. et Pal. μήποθ'. Hermannus μή τί ποτ', afferens Æsch. Suppl. 397. Seidl. id quod recepi.

730. Στενομένα recte Wakef. explicat *coarctata*. Eodem sensu Homerus στεινόμενος habet.

631. Miror lacunam, qua hic locus laborat, editores tamdiu fefellisse. Apparet verbum, quod εἰσβολὰν regat, deesse. Sed et Epodi mensura pro ceteris hujus Chori partibus nimis brevis est, quippe stropha, si tanti est numerare, e 77 vocabulis, syllabis autem 155, epodus quem nunc habemus e 48 vocabulis, syllabis 105, constat.

733. Sic Libri. Scaliger ἅλις ἅλις. G. Dindorfius ἅλιας ἅλιας. Glossa cujus notitiam duobus tantum Grammaticis debemus, quorum alter de vocis auctoritate tacet, alter uni Hipponacti eam tribuit, non ita temere Attico Poetæ obtrudenda est. Sed videamus sententiam; *satis est qui olim prin-*

καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ
πυρὶ καθαγνίσας. τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται
* * * * * *
* * τυραννίδος φίλα.
ἤδη πέλας δείπνων κυρεῖ
παῖς καὶ πατὴρ νέος νέων.
ἰὼ δειράδες Παρνασοῦ πέτρας ἐπῳδός.
ἔχουσαι σκόπελον οὐράνιόν θ' ἕδραν,
ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας
λαιψηρὰ πηδᾷ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις,
μή ποθ' ὅδ' εἰς ἐμὰν πόλιν ἵκοιθ' ὁ παῖς,
νέαν δ' ἁμέραν ἀπολιπὼν θάνοι.
στενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι σκῆψιν
ξενικὸν εἰσβολάν
* * * *
* * * *
ἁλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὢν
Ἐρεχθεὺς ἄναξ.

ΚΡΕΟ. Ὦ πρέσβυ παιδαγώγ' Ἐρεχθέως πατρὸς
τοὐμοῦ ποτ' ὄντος, ἡνίκ' ἦν ἔτ' ἐν φάει,
ἔπαιρε σαυτὸν πρὸς θεοῦ χρηστήρια,
ὥς μοι συνησθῇς, εἴ τι Λοξίας ἄναξ
θέσπισμα παίδων εἰς γονὰς ἐφθέγξατο.
σὺν τοῖς φίλοις γὰρ ἡδὺ μὲν πράσσειν καλῶς·
ὃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακὸν,

εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.
ἐγὼ δέ σ', ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτε,
δέσποιν' ὅμως οὖσ', ἀντὶ κηδεύω πατρός.

ΠΑΙΔ. ὦ θύγατερ, ἄξι' ἀξίων γεννητόρων
ἤθη φυλάσσεις, κοὐ καταισχύνασ' ἔχεις
τοῦ σοῦ παλαιοὺς ἐκ γένους αὐτόχθονας.
ἕλχ', ἕλκε πρὸς μέλαθρα, καὶ κόμιζέ με.
αἰπεινά τοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι
συνεκπονοῦσα κῶλον ἰατρὸς γενοῦ.

ΚΡΕΟ. ἕπου νυν· ἴχνος δ' ἐκφύλασσ' ὅπου τίθης.

ΠΑΙΔ. ἰδού·
τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδύ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχύ.

ΚΡΕΟ. βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός.

ΠΑΙΔ. καὶ τοῦτο τυφλόν, ὅταν ἐγὼ βλέπω βραχύ.

ΚΡΕΟ. ὀρθῶς ἔλεξας· ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ.

ΠΑΙΔ. οὔκουν ἑκών γε· τοῦ δ' ἀπόντος οὐ κρατῶ.

ΚΡΕΟ. γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος
δούλευμα πιστὸν, τίνα τύχην λαβὼν πόσις
βέβηκε παίδων, ὧνπερ οὕνεχ' ἥκομεν;
σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε,
οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χάριν.

ΧΟ. ἰὼ δαῖμον.

ΠΑΙΔ. τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές.

ΧΟ. ἰὼ τλᾶμον.

ΠΑΙΔ. ἀλλ' ἦ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ;

ceps erat Rex Erectheus. Quemquamne sic locutum credamus, qui dicere volebat, *veram Erechthidarum stirpem civitati implendæ tuendæque sufficere?* Itaque lacunæ, quam indicavi, partem extremam hujus sententiæ initium continuisse existimandum est; neque ἁλίσας solicitandum: quum neque quid præcesserit sciamus, neque certum sit nihil post ἁλίσας excidisse, quod dochmium efficeret.

747. Vulgo τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐκγόνους αὐτόχθονας. Correxit Bothius. Similiter peccatum in Æsch. Agam. 381, πέφανται δ' ἐγγόνους κτέ. Alia lectio est ἐκγόνους; Lege ἐκ γένους.

749. Libri αἰπεινὰ δέ μοι. Valckenærii correctionem, αἰπεινά τοι, amplexi sunt recentiores. Quid de ea sentiam, dixi in Præfatione.

752. Hic etiam ἴδου sua se debilitate prodit ut Euripidi alienum.

754. Recipienda lectio quam præbere dicitur liber Heinsio Scaligeranus, sive ea recentioris conjectura sit, sive ex aliquo codice enotata, ποδός: præterea περιφερῆ in παραφόρου mutandum. Loca, quæ ad hoc vocabulum illustrandum prosint, invenies in Ast. Lex. Plat. in voce, et in Pollucis Onomastico. Cf. Hec. 1026, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί.

756. Vulgo μὴ πάρεσκέ πω. Emendavit Tyrrwhittus.

757. Cf. quæ supra de οὔκουν—γε annotavimus. ἀπόντος pro ἄκοντος correxit Reiskius.

762. Libri χαράν. Cobetus χάριν. Recte eum conjecisse et ἀπίστους et βαλεῖς ostendunt.

764–6. Libri hæc choro tribuunt, Hermannus Pædagogo.

770. Notandum est ὡς — γε: *quantum quidem calamitas, quam affers, ad me attinet.*

776. Revocavi librorum scripturam, quam in συμφορὰς mutaverat Brodæus. Versus 774–7 strophici sunt quibus respondent 778–80. Nam 775–6 unum versum duobus dochmiis constantem efficiunt.

777. Libri βίοτον, quod in ἀβίωτον mutaverat Stephanus; ἄβιον Hermannus, collato grammatico in Bekker; Anecd. p. 323, 19. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει. G. Dind.

778. Libri Pædogogo tribuunt, cui adversatur quod et prius et postea solantis partes assumit. Mutationi nostræ favet quod ita antistropha cum stropha in personis non minus quam in numeris et sententiis congruit.

779. Barbarum est ἔτυπεν, sed nihil melius offerunt libri.

787. Alterum ἔλακες addidit Seidlerus. Possis etiam κάινὸν κακὸν.

789. Libri διαφῦναι δὴ. Correxit Scaliger.

ΧΟ. εἶεν. τί δρῶμεν, θάνατος ὧν κεῖται πέρι;
ΚΡΕΟ. τίς ἥδε μοῦσα, χὠ φόβος τίνων πέρι;
ΧΟ. εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν, ἢ τί δράσομεν;
ΚΡΕΟ. εἴφ᾽· ὡς ἔχεις γε συμφοράν τιν᾽ εἰς ἐμέ.
ΧΟ. εἰρήσεταί τοι, κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῇ·
οὐκ ἔστι σοι, δέσποιν᾽, ἐπ᾽ ἀγκάλαις λαβεῖν
τέκν᾽, οὐδὲ μαστῷ σῷ προσαρμόσαι ποτέ.
ΚΡΕΟ. ᾤμοι θάνοιμι·
ΠΑΙΔ. θύγατερ. ΚΡΕΟ. ὦ τάλαιν᾽
ἐγὼ συμφορᾶς.
ἔλαβον, ἔπαθον ἄχος ἄβιον, ὦ φίλαι.
διοιχόμεσθα,
ΠΑΙΔ. τέκνον. ΚΡΕΟ. αἰαῖ, αἰαῖ, διανταῖος ἔτυ—
πεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶνδ᾽ ἔσω.
ΠΑΙΔ. μήπω στενάξῃς,
ΚΡΕΟ. ἀλλὰ πάρεισι γόοι.
ΠΑΙΔ. πρὶν ἂν μάθωμεν,
ΚΡΕΟ. ἀγγελίαν τίνα μοι;
ΠΑΙΔ. εἰ ταὐτὰ πράσσων δεσπότης τῆς συμφορᾶς
κοινωνός ἐστιν, ἢ μόνη σὺ δυστυχεῖς.
ΧΟ. κείνῳ μὲν, ὦ γεραιὲ, παῖδα Λοξίας
ἔδωκεν· ἰδίᾳ δ᾽ εὐτυχεῖ ταύτης δίχα.
ΚΡΕΟ. τόδ᾽ ἐπὶ τῷδε κακὸν ἄκρον ἔλακες ἔλακες
ἄχος ἐμοὶ στένειν.
ΠΑΙΔ. πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἔκ τινος

τὸν παῖδ' ὃν εἶπας, ἢ γεγῶτ' ἐθέσπισεν;

ΧΟ. ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν
δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας· παρῆν δ' ἐγώ.

ΚΡΕΟ. πῶς φῄς; ἄφατόν, ἄφατον, ἀναύδητον
λόγον ἐμοὶ θροεῖς.

ΠΑΙΔ. κἀμοίγε. πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται,
σαφέστερόν μοι φράζε, χὤστις ἔσθ' ὁ παῖς.

ΧΟ. ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ συθεὶς
πρώτῳ πόσις σὸς, παῖδ' ἔδωκ' αὐτῷ θεός.

ΚΡΕΟ. ὀτοτοτοῖ, τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον, ἄτεκνον ἔλα-
βεν ἔλαβεν ἄρα βίοτον. ἐν ἐρημίᾳ δ'
ὀρφάνους δόμους οἰκήσω.

ΠΑΙΔ. τίς οὖν ἐχρήσθη; τῷ συνῆψ' ἴχνος ποδὸς
πόσις ταλαίνης; πῶς δὲ ποῦ νιν εἰσιδών;

ΧΟ. οἶσθ', ὦ φίλη δέσποινα, τὸν νεανίαν,
ὃς τόνδ' ἔσαιρε ναόν; οὗτός ἐσθ' ὁ παῖς.

ΚΡΕΟ. ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην αἰθέρα πόρσω γαί—
ας Ἑλλανίας ἀστέρας ἑσπέρους.
[οἷον,] οἷον ἄλγος ἔπαθον φίλαι.

ΠΑΙΔ. ὄνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατήρ;
οἶσθ', ἢ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει;

ΧΟ. Ἴων', ἐπείπερ πρῶτος ἤντησεν πατρί.

ΠΑΙΔ. μητρὸς δὲ ποίας ἐστίν;

ΧΟ. οὐκ ἔχω φράσαι.
φροῦδος δ', ἵν' εἰδῇς πάντα τἀπ' ἐμοῦ, γέρον,

793. Deest syllaba quam τιν' esse conjicit Seidlerus. Sed quem non offendit alterum verbum repetitum sequente semel tantum altero? Conjicio, πῶς φῄς; ἄφατον ἄ | φραστον ἀναύδητον | vel, si forte prima in ἄφραστον producta displicet, ἄρρητον.

799. Alterum ἔλαβεν addidit Hermannus. Hodie eam mutationem non probo; melius est Palatini et Aldi vestigiis insistere et ὀτοτοτοῖ τοτοῖ scribere. Sed major correctio facienda restat; ista enim plane intolerabilia sunt, *sed mea sterilitas cepit vitam (meam?)*. Legendum, ὀτοτοτοῖ τοτοῖ· τ ὸ ν ἐμὸν ἄτεκνον ἄτεκνον ἔλαβ ο ν ἄρα βίοτον κτέ.

808. Duplex ratio est, qua hunc versum e cretico et dochmio constare facias, ut antistropho 801 respondeat; nempe geminato οἷον, aut addito φίλαι; quod quum in Pal. esse testetur Dindorfius, suspicor in Flor. 2 a metrico omissum fuisse.

835. Pro κᾆθ' Hermannus conjecit καί σ'. Pronominis autem non egemus: non enim soli Creusæ fraudem factam putat; imo Deus Creusæ nec falsa nec vera responderat. Xuthus autem *omnes* puerum clam educari curando fefellerat: præterea εἶτα in narratione pergenti aptum est.

838. Libri ἐλθὼν. λαθὼν quod conjecit Musgravius, et sensus, et oppositum ἁλοὺς aperte postulant, in textum admisi. Cetera in hoc versu post tot infelices virorum doctorum conjecturas invitus aggredior. Consilium, quod Xutho tribuit Pædagogus, hujusmodi est: si inventus esset hunc filium suum non hospitem Athenas secum duxisse, oraculum prætendere paratus erat; si latuisset, regem eum creare decreverat. Si quis ad hæc rogasset, τί θέλων, opinor, cum risu exceptus esset; causa enim cur pater filium regem creare velit nemini obscura est. Bene igitur Seidlerus vitium in θέλων esse perspexit. Si vero tantummodo latuisset, non statim regiam potestatem ad filium deferre poterat; remanebat altera conditio, eaque in his verbis quærenda. Quidni igitur Euripidis si non ipsissima verba at sententiam hunc fere ad modum restituamus? *Λαθὼν δὲ μικρὸν χρόνον, ἀμύνοντάς θ' ἑλὼν Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.*

παιδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια,
σκηνὰς ἐς ἱερὰς τῆσδε λαθραίως πόσις,
κοινῇ ξυνάψων δαῖτα παιδὶ τῷ νέῳ.

ΠΑΙΔ. δέσποινα, προδεδόμεσθα, σὺν γάρ σοι νοσῶ,
τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρὸς, καὶ μεμηχανημένως
ὑβριζόμεσθα, δωμάτων τ' Ἐρεχθέως
ἐκβαλλόμεσθα· καὶ σὸν οὐ στυγῶν πόσιν
λέγω, σὲ μέντοι μᾶλλον ἢ κεῖνον φιλῶν,
ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν,
καὶ δῶμα καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν,
ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος
λάθρα πέφηνεν· ὡς λάθρα δ', ἐγὼ φράσω.
ἐπεί σ' ἄτεκνον ᾔσθετ', οὐκ ἔστεργέ σοι
ὅμοιος εἶναι, τῆς τύχης τ' ἴσον φέρειν·
λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα, νυμφεύσας λάθρα
τὸν παῖδ' ἔφυσεν· ἐξενωμένον δέ τῳ
Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν· ὃ δ' ἐν θεοῦ
δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται.
νεανίαν δ' ὡς ᾔσθετ' ἐκτεθραμμένον,
ἐλθεῖν σ' ἔπεισε δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν.
κᾆθ' ὁ θεὸς οὐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο
πάλαι τρέφων τὸν παῖδα, κἄπλεκεν πλοκὰς
τοιάσδ'· ἁλοὺς μὲν, ἀνέφερ' εἰς τὸν δαίμονα·
λαθὼν δέ, καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων,
τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.

καινὸν δὲ τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον,
Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο.

ΧΟ. οἴμοι, κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ,
οἳ συντιθέντες τἄδικ', εἶτα μηχαναῖς
κοσμοῦσι· φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον
θέλοιμι μᾶλλον, ἢ κακὸν σοφώτερον.

ΠΑΙΔ. καὶ τῶνδ' ἁπάντων ἔσχατον πείσει κακόν·
ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινὸς
γυναικὸς εἰς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγει.
ἁπλοῦν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακόν, εἰ παρ' εὐγενοῦς
μητρὸς, πιθών σε, σὴν λέγων ἀπαιδίαν,
ἐσῴκισ' οἴκους· εἰ δέ σοι τόδ' ἦν πικρὸν,
τῶν Αἰόλου νιν χρῆν ὀρεχθῆναι γάμων.
ἐκ τῶνδε δεῖ σε δὴ γυναικεῖόν τι δρᾶν·
ἢ γὰρ ξίφος λαβοῦσαν, ἢ δόλῳ τινὶ,
ἢ φαρμάκοισι, σὸν κατακτεῖναι πόσιν
καὶ παῖδα, πρίν σοι θάνατον ἐκ κείνων μολεῖν.
εἰ γὰρ σὺ φείσει τοῦδ', ἀπαλλάξει βίου.
[δυοῖν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἓν ἐλθόντοιν στέγος,
ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερον.]
ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω
καὶ συμφονεύειν παῖδ', ἐπεισελθὼν δόμοις
οὗ δαῖθ' ὁπλίζει, καὶ τροφεῖα δεσπόταις
ἀποδοὺς θανεῖν τε ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.
ἓν γάρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνην φέρει,

840. An *καινὸν τόδ' οὔνομ' ἀ. χ. πεπλασμένος.*

842–5, quos libri Pædagogo continuant, Choro tribuendos vidit Hermannus.

846. Dobreus *κἀκ* pro *καὶ* conjecit. Credo potius *τῶνδ'* in *τοῦθ'* mutandum, nam illud indicare debet, quod mox dicturus est, *ἀμητόρ' κτἑ.*

852. Quo facto ex Atheniensium civitate discedendum illi fuisset.

857. Libri *εἰ γὰρ γ' ὑφήσεις, τοῦδ' ἀπαλλάξει βίου.* Quæ ego corrigere sum conatus, G. Dindorfius ejicienda censet. Haud sane necessarius est versus post 856; ferri tamen potest in re quæ agitur gravissima argumenti quædam iteratio. Hermannus, verbum ante infinitivum *κατακτεῖναι* deesse ratus, conjecerat *δεῖ σ'· εἰ δ' ὑφήσεις.* Et subaudiri quidem posse illud ex 853 neminem præter Dindorfium crediturum arbitror; si vero *ἢ γὰρ* in *ἤτοι* mutatur, uterque infinitivus ab eodem *δεῖ* pendebit. Sed cur sententiam meam de hoc loco dissimulem? Videtur igitur mihi ab aliena manu invecta Xuthi mentio; nihil Creusæ ab illo timendum erat, neque ullum verbum in his quæ statim sequuntur de illo occidendo profertur; quod autem hoc consilium postea propositum est, id ipsum huic loco interpolando ansam dedit. Legendum mihi videtur, *ἐκ τῶνδε δ ὴ σὲ δ ε ῖ γυναικεῖόν τι δρᾷν, Ἤτοι ξίφος λαβοῦσαν ἢ δόλῳ τινὶ, Τὸν παῖδα, πρίν σοι θάνατον ἐκ κείνου μολεῖν.*

858–9. En versus vere spurios, quibus damnandis barbarum istud *θάτερον* pro *τὸν ἕτερον* solum sufficeret; sed et *δυστυχεῖν,* postquam de cæde loquutus est, ineptissime additur, et tota oratio importune sententiosa est.

866. Libri οὐδεὶς. Dobreus οὐδὲν. Olim de hac correctione propter τὰ δ' ἄλλα πάντα dubitavi; sed injuria; hoc enim de rebus in quibus quis bonus sit, illud de mensura bonitatis accipiendum. Οὐδεὶς ita positi nullum extat exemplum.

873. Libri ἀγῶνα. Correxit Musgravius. L. Dindorfius πρὸς τίν' ἀγῶν' ἂν θείμεσθ' ἀρετῆς. Mox οὗ pro οὐ a Dobreo recepi.

877. Ἐδυνήθην pro Ἐδυνάσθην Elmsleius, quem vide ad Med. 1050.

880. Μὰ similiter omissum est in Soph. Œd. R. 660, 1088.

883. Sacrum vocat Tritoniæ paludis marginem, quod in eo Minerva plantas primum posuisset. vide omnino Lucan. Pharsal. 9, 350. Herodot. 4, 179. Musg.

885. Hesychius ἀπονησαμένη: ἀποσωρεύουσα. Quum ceteri libri corrupte haberent ἀπονισαμένη, Flor. 1. nova negligentia in veram lectionem incidit, quam jam restituerat Valckenærius. Simplicem formam habes in Herc. F. 243 βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα.

887. Libri κακοβουλευθεῖσ', quod jam Barnesio displicuerat. Non dubitavi κακοβουληθεῖσ' reponere. Pro uno exemplo verbi a nominibus compositis, qualia sunt ὀρθόβουλος κοινόβουλος cett., formati, sexcenta occurrunt e βουλεύω et præpositione composita. Hoc fraudem fecit librario, qui regulæ specie deceptus, quia scilicet βούλομαι compositionem nullam admitteret, omnia verba composita cum ευ scribi debere credidit.

τοὔνομα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν ἐλευθέρων
οὐδὲν κακίων δοῦλος, ὅστις ἐσθλὸς ᾖ.

ΧΟ. κἀγὼ, φίλη δέσποινα, συμφορὰν θέλω
κοινουμένη τήνδ' ἢ θανεῖν ἢ ζῆν καλῶς.

ΚΡΕΟ. ὦ ψυχὰ, πῶς σιγάσω;
πῶς δὲ σκοτίας ἀναφήνω
εὐνὰς, αἰδοῦς δ' ἀπολειφθῶ;
τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι;
πρὸς τίν' ἀγῶνας τιθέμεσθ' ἀρετῆς,
οὗ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν;
στέρομαι δ' οἴκων, στέρομαι παίδων,
φροῦδαι δ' ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι
χρῄζουσα καλῶς οὐκ ἐδυνήθην
σιγῶσα γάμους,
σιγῶσα τόκους πολυκλαύτους.
ἀλλ' οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος,
καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεάν,
λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιάδος
πότνιαν ἀκτάν,
οὐκέτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων
ἀπονησαμένη ῥᾴων ἔσομαι.
στάζουσι κόραι δακρύοισιν ἐμαὶ,
ψυχὰ δ' ἀλγεῖ κακοβουληθεῖσ'
ἔκ τ' ἀνθρώπων ἔκ τ' ἀθανάτων,
οὓς ἀποδείξω

λέκτρων προδότας ἀχαρίστους.
ὦ τᾶς ἑπταφθόγγου μέλπων
κιθάρας ἐνοπὰν, ἅ τ' ἀγραύλοις
κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ
Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους,
σοὶ μομφὰν, ὦ Λατοῦς παῖ,
πρὸς τάνδ' αὐγὰν αὐδάσω.
ἦλθές μοι χρυσῷ χαίταν
μαρμαίρων, εὖτ' εἰς κόλπους
κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον
ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ.
λευκοῖς δ' ἐμφὺς καρποῖς χειρῶν
εἰς ἄντρου κοίτας κραυγὰν ὦ
μᾶτερ, μᾶτέρ μ' αὐδῶσαν,
θεὸς ὀμευνέτας ἆγες ἀναιδεῖ Κύ-
πριδι χάριν πράσσων.
τίκτω δ' ἁ δύστηνός σοι
κοῦρον, τὸν φρίκᾳ ματρὸς
εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σάν.
ἵνα με λέχεσι μελέαν μελέοις
ἐζεύξω τὰν δύστανον.
οἴμοι μοι, καὶ νῦν ἔῤῥει
πτανοῖς ἁρπασθεὶς
θοίνα παῖς μοι σὸς
τλάμων, σὺ δὲ κιθάρᾳ

891. Μέλπειν apud Homerum de *lusu* non de *cantu* intelligendum monet Aristarchus; neque hic de cantu interpretor. Cf. Phœn. 799 λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει Μοῦσαν.

893. κέρασιν] Pollux 4, 62. δόνακά τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. Paria fere habet Hesychius v. δόνακα. Locus, quem respiciunt, exstat in Aristoph. Ranis v. 235. Sed de lyra qui plura cupit, adeat Philostratum in Amphione Icon. lib. 1. Sed neque omittendus insignis Ciceronus locus, qui cornuum horum usum declarat: *Itaque plectri similem linguam nostri solent dicere; chordarum dentes; nares cornibus iis, qui ad nervos resonant in cantibus.* De Nat. Deor. 2. 59. Musg. Telestes apud Athen. 534, κερατόφωνον ἐρέθιζε μαγάδιν. Sed de hac interpretatione vehementer dubito; nam ἀψύχοις et ἀγραύλοις de tibiis aptius dicuntur, quas alibi θανούσης κῶλα νέβρου vocat, et ἐν in ὑπολύριον non cadit. Quocirca ὅς τ' et ἀχεῖς conjicio.

900. Probabiliter Musgravius ἀνθισμὸν χρυσανταυγῆ, *ornamentum* (vestibus) *auri splendorem æmulans.*

904. Libri ἀναιδειᾳ. Quum Κύπρις non Deam sed rem significet, epitheti indiget, quod restitui et simul tres dochmios effeci.

913. Omisi καὶ ante σὸς jubente Matthiæo.

917. Delevi putidum γε a metricis ante ὀμφὰν illatum. Id in Palatino deesse monet Dindorfius; fortasse τάνδ' exciderit.

918. Reiskius πρὸς χρυσέοις θάκοις, quæ correctio nisi mutata antiqua interpunctione omnino necessaria fuisset: sed πρὸς a καρύξω pendet.

925. Γενέτας, *filius.* Cf. Soph. Œd. R. 470. γ' om. Pal, male; est enim emphaticum. Si sanum est ἀμαθὴς fieri non potest quin passivo sensu accipiatur. G. Dindorfius Matthiæi interpretationem silentio præterire debebat.

926. Οἰκεῖα, suspectum Hermanno et G. Dindorfio, aut delendum aut in αἰκίᾳ mutandum. Quæ sequuntur usque ad Chori finem captum meum superare fateor.

938. Οὓς ἐκβαλοῦσα, si sanum est, vertendum est, *quæ (verba) transtulisti a præsentibus malis sc. ad alia et inaudita.* Musgravius καινὰς pro κακάς.

κλάζεις παιᾶνας μέλπων.
ὠή, τὸν Λατοῦς αὐδῶ σ',
ὃς * ὀμφὰν κληροῖς,
πρὸς χρυσέους θάκους
καὶ γαίας μεσσήρεις ἕδρας
εἰς οὖς αὐδὰν καρύξω·
ἰώ, κακὸς εὐνάτωρ,
ὃς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφεύτᾳ,
χάριν οὐ προλαβὼν,
παῖδ' εἰς οἴκους οἰκίζεις·
ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σός γ' ἀμαθὴς
οἰωνοῖς ἔρρει συλαθείς, [οἰκεῖα]
σπάργανα ματέρος ἐξαλλάξας.
μισεῖ σ' ἁ Δᾶλος καὶ δάφνας
ἔρνεα φοίνικα παρ' ἁβροκόμαν,
ἔνθα λοχεύματα σέμν' ἐλοχεύσατο
Λατὼ Δίοισί σε καρποῖς.

ΧΟ. οἴ μοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται
κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.

ΠΑΙΔ. ὦ θύγατερ, οὔτοι σὸν βλέπων ἐμπίμπλαμαι
πρόσωπον, ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς.
κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ,
πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο·
οὓς ἐκβαλοῦσα τῶν παρεστώτων κακῶν
μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς.

τί φής; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς;
ποῖον τεκεῖν φῂς παῖδα; ποῦ 'κθεῖναι πόλεως
θηρσὶν φίλον τύμβευμ'; ἄνελθέ μοι πάλιν.

ΚΡΕΟ. αἰσχύνομαι μέν σ', ὦ γέρον, λέξω δ' ὅμως.

ΠΑΙΔ. ὡς συστενάζειν γ' οἶδα γενναίως φίλοις.

ΚΡΕΟ. ἄκουε τοίνυν· οἶσθα Κεκροπίας πέτρας;
[πρόσβορρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν;]

ΠΑΙΔ. οἶδ', ἔνθα Πανὸς ἄδυτα, καὶ βωμοὶ πέλας.

ΚΡΕΟ. ἐνταῦθ' ἀγῶνα δεινὸν ἠγωνίσμεθα.

ΠΑΙΔ. τίν'; ὡς ἀπαντᾷ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις.

ΚΡΕΟ. Φοίβῳ ξυνῆψ' ἄκουσα δύστηνον γάμον.

ΠΑΙΔ. ὦ θύγατερ, ἆρ' ἦν ταῦθ', ἅ κῃσθόμην ἐγώ;

ΚΡΕΟ. οὐκ οἶδ'· ἀληθῆ δ' εἰ λέγεις, φαίημεν ἄν.

ΠΑΙΔ. νόσον κρυφαίαν ἡνίκ' ἔστενες λάθρα;

ΚΡΕΟ. τότ' ἦν, ἃ νῦν σοὶ φανερὰ σημαίνω κακά.

ΠΑΙΔ. κᾆτ' ἐξέκλεψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους;

ΚΡΕΟ. ἔτεκον· ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων, γέρον.

ΠΑΙΔ. ποῦ; τίς λοχεύει σ'; ἢ μόνη μοχθεῖς τάδε;

ΚΡΕΟ. μόνη κατ' ἄντρον, οὗπερ ἐζεύχθην γάμοις.

ΠΑΙΔ. ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν, ἵνα σὺ μηκέτ' ᾖς ἄπαις;

ΚΡΕΟ. τέθνηκεν, ὦ γεραιὲ, θηρσὶν ἐκτεθείς.

ΠΑΙΔ. τέθνηκ'; Ἀπόλλων δ' ὁ κακὸς οὐδὲν ἤρκεσεν;

ΚΡΕΟ. οὐκ ἤρκεσ'· Ἅιδου δ' ἐν δόμοις παιδεύεται.

ΠΑΙΔ. τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε.

ΚΡΕΟ. ἡμεῖς, ἐν ὄρφνῃ σπαργανώσαντες πέπλοις.

941. Libri θεῖναι. Recepi Dobrei correctionem.

946. Quum Hermanni defensionem non probarem versum uncinis inclusi. Stichomythiam enim ab ἄκουε τοίνυν incipere patet. Verum quidem est Κεκροπίας πέτρας non idem esse ac Panis sacellum; sed hoc maxime insignis in illis locus erat. Contra falsum est *Cecropiæ rupis specus Macras appellari.*

951. Libri ἃ γ'. In otiosæ particulæ locum alteram prope necessariam suffeci.

962. παιδεύεται *pueritiam agit.* Cf. Iph. T. 206, στερρὰν παιδείαν.

968. Wakefieldius, citante G. Dindorfio. "πῶς δ'; id est, ἐρωτᾷς δὲ, πῶς;" Imo aliud est ὅπως; quod Wakefieldianæ interpretationi convenit, aliud πῶς δ'; hoc enim fere idem est quod πῶς ἄλλως ἢ ἐκβαλοῦσα; Apte contulit Howesius Eur. Supp. 123.

973. Libri σοὶ δ' ἐς τί δόξης ἦλθεν. Optime Dobreus δόξ' εἰσῆλθεν. Licet præstaret σὲ, σοὶ e Cycl. 411 ἐσῆλθέ μοί τι θεῖον defendi potest. In Orest. 1316 utramque scripturam habent libri. Cf. ibi Porsonus.

974. De accusativo absoluto cf. omnino Elmsl. ad Heraclid. 693, ὡς μὴ μενοῦντα τἄλλα σοι λέγειν πάρα. Quem versum in Præfatione tetigi.

ΠΑΙΔ. οὐδὲ ξυνῄδει σοί τις ἔκθεσιν τέκνου;
ΚΡΕΟ. αἱ ξυμφοραί γε, καὶ τὸ λανθάνειν μόνον.
ΠΑΙΔ. καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης;
ΚΡΕΟ. πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη.
ΠΑΙΔ. φεῦ. τλήμων σὺ τόλμης· ὁ δὲ θεὸς μᾶλλον σέθεν.
ΚΡΕΟ. εἰ παῖδά γ' εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι.
ΠΑΙΔ. μαστὸν διώκοντ', ἢ πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν.
ΚΡΕΟ. ἐνταῦθ', ἵν' οὐκ ὢν ἄδικ' ἔπασχεν ἐξ ἐμοῦ.
ΠΑΙΔ. σοὶ δ' ἐς τί δόξ' εἰσῆλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον;
ΚΡΕΟ. ὡς τὸν θεὸν σώσοντα τόν γ' αὑτοῦ γόνον.
ΠΑΙΔ. οἴμοι· δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται.
ΚΡΕΟ. τί κρᾶτα κρύψας, ὦ γέρον, δακρυρροεῖς;
ΠΑΙΔ. σὲ καὶ πάτραν σὴν δυστυχοῦσαν εἰσορῶν.
ΚΡΕΟ. τὰ θνητὰ τοιαῦτ'· οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει.
ΠΑΙΔ. μὴ νῦν ἔτ' οἴκτων, θύγατερ, ἀντεχώμεθα.
ΚΡΕΟ. τί γάρ με χρὴ δρᾶν; ἀπορία τὸ δυστυχεῖν.
ΠΑΙΔ. τὸν πρῶτον ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν.
ΚΡΕΟ. καὶ πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὖσ' ὑπερδράμω;
ΠΑΙΔ. πίμπρη τὰ σεμνὰ Λοξίου χρηστήρια.
ΚΡΕΟ. δέδοικα, καὶ νῦν πημάτων ἅδην ἔχω.
ΠΑΙΔ. τὰ δυνατά νυν τόλμησον, ἄνδρα σὸν κτανεῖν.
ΚΡΕΟ. αἰδούμεθ' εὐνὰς τὰς τόθ', ἡνίκ' ἐσθλὸς ἦν.
ΠΑΙΔ. σὺ δ' ἀλλὰ παῖδα τὸν ἐπί σοι πεφηνότα.
ΚΡΕΟ. πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατόν· ὡς θέλοιμί γ' ἄν.
ΠΑΙΔ. ξιφηφόρους σοὺς ὁπλίσασ' ὀπάονας.

ΚΡΕΟ. στείχοιμ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ γενήσεται τόδε;
ΠΑΙΔ. ἱεραῖσιν ἐν σκηναῖσιν, οὗ θοινᾷ φίλους.
ΚΡΕΟ. ἐπίσημον ὁ φόνος, καὶ τὸ δοῦλον ἀσθενές.
ΠΑΙΔ. τοὐμὸν κακίζεις· φέρε σὺ νῦν βούλευέ τι.
ΚΡΕΟ. καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ δραστήρια.
ΠΑΙΔ. ἀμφοῖν ἂν εἴην τοῖνδ' ὑπηρέτης ἐγώ.
ΚΡΕΟ. ἄκουε τοίνυν· οἶσθα γηγενῆ μάχην;
ΠΑΙΔ. οἶδ', ἣν Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.
ΚΡΕΟ. ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτεκε Γῆ, δεινὸν τέρας.
ΠΑΙΔ. ἦ παισὶν αὑτῆς σύμμαχον, θεῶν πόνον;
ΚΡΕΟ. ναί· καί νιν ἔκτειν' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά.
ΠΑΙΔ. ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας;
ΚΡΕΟ. θώρακ' ἐχίδνης περιβόλοις ὡπλισμένον.
ΠΑΙΔ. ἆρ' οὗτός ἐσθ' ὁ μῦθος, ὃν κλύω πάλαι;
ΚΡΕΟ. ταύτης Ἀθάναν δέρος ἐπὶ στέρνοις ἔχειν.
ΠΑΙΔ. ἣν αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν;
ΚΡΕΟ. τόδ' ἔσχεν ὄνομα θεῶν ὅτ' ἦλθεν εἰς δόρυ.
ΠΑΙΔ. τί δῆτα, θύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;
ΚΡΕΟ. Ἐριχθόνιον οἶσθ', ἢ οὐ; τί δ' οὐ μέλλεις, γέρον;
ΠΑΙΔ. ὃν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἐξανῆκε γῆ;
ΚΡΕΟ. τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὄντι νεογόνῳ
ΠΑΙΔ. τί χρῆμα; μέλλον γάρ τι προσφέρεις ἔπος.
ΚΡΕΟ. δισσοὺς σταλαγμοὺς αἵματος Γοργοῦς ἄπο.
ΠΑΙΔ. ἰσχὺν ἔχοντας τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;
ΚΡΕΟ. τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νόσων.

993. Libri οἴμοι (Pal. ὤμοι) κακίζει· Nullum indicium pavoris in Creusæ verbis reperias; plane autem ridiculum est ab eo, quem ut pavidum incusaveris, consilium quærere. Et quid hic sibi vult σὺ, ubi et præcedens membrum ab eadem secunda persona regitur, et nulla alia persona innuitur cui possit opponi? Cf. 1031, καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις.

1008. Vulgo Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον. Recte G. Dindorfius τὶ δ' οὐ usitatam in tali sententia formulam loquendi esse observat; et in optimis libris ita scriptum est; in Florentino 2, γε superscribitur, in Palatino ne memoratur quidem. Ceterum nollem idem criticus meram barbariem οἶσθας, vel quod vix minus barbarum est οἶδας, ex Photio nobis obtulisset; nimis sæpe Grammatici, qui in definiendis linguæ regulis et dialecti cujusque consuetudine indicanda a superioribus vix quidquam relictam videbant, alia via ingenii famam sibi quærendam rati, ipsi Grammaticæ labefactandæ operam dederunt. Tum factum est ut omnis corrupta lectio diligenter enotaretur, et ad sanissimum quodque veterum præceptum refellendum afferretur: atque hoc cacoethes adeo antiqua Lexica infecit, ut illa nisi summa cum prudentia tractentur, magis damno quam emolumento literis nostris futura sint.

1013. Meliores libri ἔχοι γ' ἂν. Dobreus ἔχοντας. Scilicet ας et αν compendiose scripta facillime confunduntur. Omnes libri videntur consentire in ἀνθρώπου. In Orest. 3, ἀνθρώπου φύσις omnes præter unum Porsoni et Lucianum.

1019. δῶρον conjectura est Stephani pro δέρος, quod habent Pal. et Flor. 2.

1020. Apollodorus, 3, 10, 6. παρὰ γὰρ Ἀθήνας λαβὼν (Chiron) τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνος ῥυὲν αἷμα, τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀριστερῶν ῥυὲν πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τὸ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν, καὶ διὰ τούτου τοὺς τεθνηκότας ἀνήγειρεν. Memoratæ Apollodoro φλέβες sunt ex dextra parte, vena cava (κοίλη φλέψ), ex sinistra aorta. Aristoteles Hist. Anim. 3. c. 3. δύο φλέβες εἰσὶν ἐν τῷ θώρακι—καὶ ἡ μὲν μείζων ἐν τοῖς δεξιοῖς μᾶλλον, ἡ δὲ ἐλάττων ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, ἣν καλοῦσί τινες Ἀορτήν. Magnam hanc venam κοίλην φλέβα dictam quis nescit? Vid. Pollucem 2, 225. Musg.

1021. Libri φόνῳ vel φόνου. Canterus φόνος, quod verissimum puto.

1024. Libri Γυργόνων, sc. ob præcedens τῶν. Correxit Dobreus.

1025. Ald. εἰς ἓν δὲ κραθὲν [κρανθὲν Pal.] ταυτὸν ἰχῶρ' εἰσφορεῖς. Palmaria emendatio est Snapii (vid. Musgrav. supplem. 3. p. 535 b.) εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν, ἢ χωρὶς φορεῖς; κραθέντ' αὐτόν jam Canterus. E Vict. afferuntur duæ lectiones κρανθὲν ταυτόν et κρανθέντ' αὐτόν. Matth.

1035. Libri κτεῖνον, apostropho pro compendio τοῦ ον male lecto. Correxit Barnesius.

ΠΑΙΔ. ἐν τῷ καθάψασ' ἀμφὶ παιδὶ σώματος;
ΚΡΕΟ. χρυσοῖσι δεσμοῖς· ὃ δὲ δίδωσ' ἐμῷ πατρί.
ΠΑΙΔ. κείνου δὲ κατθανόντος εἰς σ' ἀφίκετο;
ΚΡΕΟ. ναί· κἀπὶ καρπῷ γ' αὔτ' ἐγὼ χερὸς φέρω.
ΠΑΙΔ. πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δῶρον θεᾶς;
ΚΡΕΟ. κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνος,
ΠΑΙΔ. τί τῷδε χρῆσθαι; δύνασιν ἐκφέρει τίνα;
ΚΡΕΟ. νόσους ἀπείργει, καὶ τροφὰς ἔχει βίου.
ΠΑΙΔ. ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς ὃν λέγεις τί δρᾷ;
ΚΡΕΟ. κτείνει, δρακόντων ἰὸς ὢν τῶν Γοργόνος.
ΠΑΙΔ. εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν ἢ χωρὶς φορεῖς;
ΚΡΕΟ. χωρίς. κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται.
ΠΑΙΔ. ὦ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις, ὅσων σε δεῖ.
ΚΡΕΟ. τούτῳ θανεῖται παῖς· σὺ δ' ὁ κτείνων ἔσει.
ΠΑΙΔ. ποῦ; καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν.
ΚΡΕΟ. ἐν ταῖς Ἀθήναις, δῶμ' ὅταν τοὐμὸν μόλῃ.
ΠΑΙΔ. οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις.
ΚΡΕΟ. πῶς; ἆρ' ὑπείδου τοῦθ', ὃ κἄμ' εἰσέρχεται;
ΠΑΙΔ. σὺ παῖδα δόξεις διολέσαι, κεἰ μὴ κτενεῖς.
ΚΡΕΟ. ὀρθῶς· φθονεῖν γάρ φασι μητρυιὰς τέκνοις.
ΠΑΙΔ. αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρνήσει φόνους.
ΚΡΕΟ. προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.
ΠΑΙΔ. καὶ σόν γε λήσεις πόσιν, ἃ σὲ σπεύδει λαθεῖν.
ΚΡΕΟ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβὼν
χρύσωμ' Ἀθάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον,

ἐλθὼν ἵν᾽ ἡμῶν βουθυτεῖ λάθρα πόσις,
δείπνων ὅταν λήγωσι καὶ σπονδὰς θεοῖς
μέλλωσι λείβειν, ἐν πέπλοις ἔχων τόδε,
κάθες βαλὼν εἰς πῶμα τῷ νεανίᾳ,
ἰδίᾳ δέ, μή τι πᾶσι, χωρίσας ποτὸν
τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δεσπόζειν δόμων.
κἄνπερ διέλθῃ λαιμὸν, οὔποθ᾽ ἵξεται
κλεινὰς Ἀθήνας, κατθανὼν δ᾽ αὐτοῦ μενεῖ.

ΠΑΙΔ. σὺ μέν νυν εἴσω προξένων μέθες πόδα·
ἡμεῖς δ᾽ ἐφ᾽ ᾧ τετάγμεθ᾽ ἐκπονήσομεν.
ἄγ᾽, ὦ γεραιὲ πούς, νεανίας γενοῦ
ἔργοισι, κεἰ μὴ τῷ χρόνῳ παρεστί σοι.
ἐχθρὸν δ᾽ ἐπ᾽ ἄνδρα στεῖχε δεσποτῶν μέτα,
καὶ συμφόνευε, καὶ συνεξαίρει δόμων.
τὴν δ᾽ εὐσέβειαν εὐτυχοῦσι μὲν καλὸν
τιμᾶν· ὅταν δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς
θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.

ΧΟ. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν στροφὴ ά.
νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις
καὶ μεθαμερίων, ὅδωσον δυσθανάτων
κρατήρων πληρώματ᾽ ἐφ᾽ οἷσι πέμπει
πότνια, πότνι᾽ ἐμὰ χθονίας
Γοργοῦς λαιμοτόμων ἀπὸ σταλαγμῶν
τῷ τῶν Ἐρεχθεϊδᾶν
δόμων ἐφαπτομένῳ.

1044. Libri μὴ πᾶσι, sed Pal. μὴν ἅ πασι. τι supplevit Wakefieldius. Aptissime contulit L. Dindorfius Soph. Trach. 383. ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ Λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.

1057. Auctor libri περὶ ἱερῆς νούσου: ὁκόσα δὲ δείματα νυκτὸς παρίσταται, καὶ φόβοι, καὶ παράνοιαι, καὶ ἀναπηδήσιες ἐκ τῆς κλίνης, καὶ φόβητρα, καὶ φεύξιες ἔξω, Ἑκάτης φασὶν (οἱ ἐπῳδοὶ) εἶναι ἐπιβουλὰς, καὶ ἡρώων ἐφόδους. Confer. Helen. v. 568, 9. Suidam v. Ἑκάτην et v. Ἔμπουσα. Musg.

1060. Ἐφ' οἶσι accipiam pro ἐπὶ τούτοις ἐφ' οἷς, i. e. ἐπὶ θανάτῳ. Ita bene respondet initium antistrophæ, εἰ δ' ἀτελὴς θάνατος. ἐφ' ᾧ simili modo posuit Xenophon Cyrop. 8, 8, 24. οὐδέ γε τοῖς δρεπανηφόροις ἅρμασιν ἔτι χρῶνται ἐφ' ᾧ Κῦρος αὐτὰ ἐποιήσατο. Seidl.

1070. Pal. ὦ νῦν ἔλπις φέρετ' ἢ—. Cett. ἅ τε, vel ἅτε, ν. φ. ἐ. ἢ. Vides infelicem grammatici alicujus correctionem. An legendum ᾇ νῦν ἔλπις ἐφαίνετ', ἢ—?

1071. Libri δαίμων ἐξάψειν. Illud correxit Scaliger, hoc Reisk.

1073. Libri μορφὰς κάτεισι. Transposuit Hermannus.

1076. Mirum hoc genus loquendi, ἀνέχεσθαι ἐν αὐγαῖς ὀμμάτων: neque illud negligendum Pal. pro ὀμμάτων ἐν habere ὄμμασι. Hoc non incuriæ sed fidei veteris scribæ tribuo. Ὄμμασι vero, ni fallor, e glossa, eaque falsa ortum est; quod ubi textum insedit, participium quod ad ἀνέχοιτο pertinebat expulsum est; nam Euripidem scripsisse credo, ζῶσά ποτ' ἐν φαενναῖς ὁρῶσ' ἀνέχοιτ' ἂν αὐγαῖς κτέ.

1079. Citat Musgravius Schol. ad Aristoph. Ran. 326, Συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος.

1080. Pal. et Coll. Vict. (e Flor. 2. ut putat G. Dindorfius,) παρὰ. In proximo versu recepi plurimorum conjecturam θεωρὸς pro θεωρόν. De Ione sermonem esse manifestum est.

1081. Hoc nomine (sc. εἰκάδων) vocabatur una mysteriorum dies. Plutarchus in Phocione, p. 1383. ed. H. Steph. εἰκάδι γὰρ ἡ φρουρὰ Βοηδρομιῶνος εἰσήχθη, Μυστηρίων ὄντων, ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξ ἄστεος Ἐλευσίναδε πέμπουσι. vide et in Camillo, p. 251. Adde scholia in Aristoph. Ranas v. 326. Musg. Vid. Valcken. ad Herodot. 8, 65. Matth.

1081–2. Metrum horum versum et 1096–7 constat e cretico aut simplici aut resoluto, et numeris trochaicis, non dochmiacis. Scribendum igitur νύχιος pro eo, quod habent omnes libri ἐνύχιος. (sic.)

1089. χορευόμεναι recte damnarunt Musgravius et G. Dindorfius. Hic εἰλισσόμεναι conjicit, cui explicandi caussa ad-

μηδέ ποτ᾽ ἄλλος ἄλλων ἀπ᾽ οἴ-
κων πόλεως ἀνάσσοι,
πλὴν τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.
εἰ δ᾽ ἀτελὴς θάνατος, σπουδαί τε δεσποί- ἀντιστρ. α΄.
νας, ὅ τε καιρὸς ἄπεισι τόλμας,
ᾇ τε νῦν φέρετ᾽ ἐλπίς, ἢ θηκτὸν ξίφος ἢ
λαιμῶν ἐξάψει βρόχον ἀμφὶ δειρὴν,
πάθεσι πάθεα δ᾽ ἐξανύτουσ᾽
εἰς ἄλλας βιότου κάτεισι μορφάς.
οὐ γὰρ δόμων γ᾽ ἑτέρους
ἄρχοντας ἀλλοδαποὺς
ζῶσά ποτ᾽ ὀμμάτων ἐν φαεν-
ναῖς ἀνέχοιτ᾽ ἂν αὐγαῖς
ἁ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ᾽ οἴκων.
αἰσχύνομαι τὸν πολύυμ- στροφὴ β΄.
νον θεὸν, εἰ περὶ καλλιχόροισι παγαῖς
λαμπάδα θεωρὸς εἰκάδων
ὄψεται νύχιος ἄϋπνος ὢν,
ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς
ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ,
χορεύει δὲ σελάνα,
καὶ πεντήκοντα κόραι
Νηρέος, αἱ κατὰ πόντον
ἀενάων τε ποταμῶν
δίνας πορευόμεναι,

τὰν χρυσοστέφανον κόραν
καὶ ματέρα σεμνάν·
ἵν' ἐλπίζει βασιλεύσειν
ἄλλων πόνον εἰσπεσὼν
ὁ Φοιβεῖος ἀλάτας.
ὁρᾶθ', ὅσοι δυσκελάδοι- ἀντιστρ. β'.
σιν κατὰ μοῦσαν ἰόντες ἀείδεθ' ὕμνοις
ἁμέτερα λέχεα καὶ γάμους
Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους,
ὅσον εὐσεβίᾳ κρατοῦμεν
ἄδικον ἄροτον ἀνδρῶν.
παλίμφαμος ἀοιδὰ
καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω
[δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων.
δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ]
παίδων ἀμνημοσύναν,
οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν
οἴκοισι φυτεύσας
δεσποίνᾳ· πρὸς δ' Ἀφροδίταν
ἄλλαν θέμενος χάριν,
νόθου παιδὸς ἔκυρσεν.

ΘΕΡΑ. Ξέναι γυναῖκες, ποῦ κόρην Ἐρεχθέως
δέσποιναν εὕρω; πανταχῇ γὰρ ἄστεως
ζητῶν νιν ἐξέπλησα, κοὐκ ἔχω λαβεῖν.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία

scriptum fuerit χορεύουσαι, tum ex utroque confuso natum esse χορευόμεναι. Mihi magis arridet πορευόμεναι.

1093. Post quam εἰσπεσὼν in εἰσπεσεῖν corruptum est, τ' ob sensum illatum; idque factum est in omnibus codicibus. Heathius copula expulsa participium restituit.

1096. Lectio corrupta, quacum frustra conferre jubemur Alc. 965 et Hipp. 952: nec melior est conjectura Musgravii ἱέντες, quam tamen ille longe melius quam Matthiæus interpretatus est. Fortasse legendum, δυσκελάδοις (οὐ) κατὰ Μ. ἰόντες.

1098. Pal. Κύπριδας ἀθεμίτους. Si recte G. Dindorfius ἀθεμίτους revocandum censet, ultima pars versus e dochmio constabit; verisimilius autem est hunc eodem metro scriptum esse atque eum qui proxime præcedit. Is autem numeris plane trochaicis scriptus est, quibus -ωρὸς εἰκάδων antistrophus est. Contra hæc disputari possit, vulgatum etiam si retineatur, scribi oportere ἀθεμίτας, ut sit epitheton Κύπριδος; aliter enim ipsius Veneris γάμοι ἀνόσιοι nuncuparentur.

1100. Libri ἄροτρον. Emendavit Barnesius.

1101. Libri παλίμφαος. Emendavit Brodæus.

1102. Libri μούσιος. Emendavit Canterus.

1103–4. Recte hos versus interpolatos esse judicat G. Dindorfius, quippe qui strophicis non respondeant. Neque παίδων mihi suspicione vacuum videtur.

1111. Libri κλειναὶ. Emendavit Dobreus.

1113. Cum ἐξέπλησα G. Dindorfius confert Orest. 54. Sed in hoc et similibus exemplis locus in quarto casu subjicitur. Neque vero solicitandum est ἐξέπλησα, sed cogitatione supplendum τὸ ζητεῖν, quod Heathius jam perspexit. Est igitur fere idem, ac si dixisset ζητῶν νιν ἐπόνησα vel ἀπείρηκα.

1116. Libri αἴδ' ἐπιχώριοι. Scaliger αἱ 'πιχ. Elmsl. ἁπιχ.

1119. ἐκπορίζουσαι. Anglice, *procuring*. Hoc verbum fragmento Alexidis restituendum vidit G. Hirschigius. Μαθημάτων φρόντιζε μᾶλλον χρημάτων, τὰ γὰρ μαθήματ' εὐπορεῖ τὰ χρήματα. Sed non ἐκπορίζει legendum, ut conjiciebat vir amicissimus, verum ἐκποριεῖ.

1120. Libri ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου κἂν (Pal. κἐν) ὑστάτοις κακοῖς. Emendavit Porsonus, δ' inseruit Hermannus. In κακοῖς antiquum obtinuit, ut terminatio ob præcedens ὑστάτοις mutaretur. Hoc ideo toties commemoro, quia, si quis hanc scribarum consuetudinem minus attendit, de multis correctionibus utpote nimis audacibus dubitabit quæ certæ et necessariæ videri debent. Exemplum e Xen. Anab. L. vii. Cap. 1, adducam luculentissimum. Ibi hodie scribitur Λακεδαιμονίων μὲν καὶ τῶν 'Αχαιῶν συμμάχων ὑπαρχόντων κτέ, quum scribendum esset Λακεδαιμονίοις κ. τ. ἀρχαίων σ. ὑ.

1122. Vulgo τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον. Quoniam ἐξευρίσκειν hunc unicum et apertum sensum habet, *revelare*, satis autem patet Apollinem non δίκην sed facinus revelasse, non dubitavi lectionem omnium librorum corrigere. Fac autem, quod interpres Latinus voluit, ἐξηῦρεν *effecit* significare posse, restaret aliud gravissimum vitium; quid enim effecit? non ut nefas tum justitiæ *cedere inciperet*, quæ una recta interpretatio esset præsentis ἡσσώμενον, justitia enim jam victrix evaserat.

1125. Forsan, εἴτε κατθανεῖν χρεών. Pronomine non est opus cum sequatur θάνοιμεν, exemplum autem εἰ cum εἴτε conjuncti desidero.

1138. Dobreus malebat σεμνῶν. Sed non est opus muta-

ποδῶν ἔχει σε, καὶ λόγους τίνας φέρεις;
ΘΕΡΑ. θηρώμεθ᾽· ἀρχαὶ δ᾽ ἀπιχώριοι χθονὸς
ζητοῦσιν αὐτὴν, ὡς θάνῃ πετρουμένη.
ΧΟ. οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα
κρυφαῖον εἰς παῖδ᾽ ἐκπορίζουσαι φόνον;
ΘΕΡΑ. ἔγνως· μεθέξεις δ᾽ οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ.
ΧΟ. ὤφθη δὲ πῶς τὰ κρυπτὰ μηχανήματα;
ΘΕΡΑ. τοῦ μὴ δικαίου τὴν δίκην ἡσσωμένην
ἐξηῦρεν ὁ θεός, οὐ μιανθῆναι θέλων.
ΧΟ. πῶς; ἀντιάζω σ᾽ ἱκέτις ἐξειπεῖν τάδε·
πεπυσμέναι γάρ, εἰ θανεῖν ἡμᾶς χρεὼν,
ἥδιον ἂν θάνοιμεν, εἴθ᾽ ὁρᾶν φάος.
ΘΕΡΑ. ἐπεὶ θεοῦ μαντεῖον ᾤχετ᾽ ἐκλιπὼν
πόσις Κρεούσης, παῖδα τὸν καινὸν λαβὼν
πρὸς δεῖπνα θυσίας θ᾽ ἃς θεοῖς ὡπλίζετο,
Ξοῦθος μὲν ᾤχετ᾽ ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ
βακχεῖον, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας
δεύσειε δισσὰς παιδὸς ἀντ᾽ ὀπτηρίων,
λέξας· σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων
σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν·
θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν ἢν μακρὸν χρόνον
μένω, παροῦσι δαῖτες ἔστωσαν φίλοις.
λαβὼν δὲ μόσχους ᾤχεθ᾽· ὁ δὲ νεανίας
σεμνῶς ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων
ὀρθοστάταις ἱδρύεθ᾽, ἡλίου φλόγα

καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολὰς
ἀκτῖνος, οὔτ᾽ αὖ πρὸς τελευτώσας [βίον,]
πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγωνίαν
μέτρημ᾽ ἔχουσαν τοὐν μέσῳ γε μυρίων
ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ,
ὡς πάντα Δελφῶν λαὸν εἰς θοίνην καλῶν.
λαβὼν δ᾽ ὑφάσμαθ᾽ ἱερὰ θησαυρῶν πάρα,
κατεσκίαζε, θαύματ᾽ ἀνθρώποις ὁρᾶν.
πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων,
ἀνάθημα Δίου παιδός, οὓς Ἡρακλέης
Ἀμαζόνων σκυλεύματ᾽ ἤνεγκεν θεῷ.
ἐνῆν δ᾽ ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ᾽ ὑφαί·
Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ᾽ ἐν αἰθέρος κύκλῳ·
ἵππους μὲν ἤλαυν᾽ εἰς τελευταίαν φλόγα
Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.
μελάμπεπλος δὲ Νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς
ὄχημ᾽ ἔπαλλεν· ἄστρα δ᾽ ὡμάρτει θεᾷ.
Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρου δι᾽ αἰθέρος,
ὅ τε ξιφήρης Ὠρίων· ὕπερθε δὲ
Ἄρκτος στρέφουσ᾽ οὐραῖα χρυσήρει πόλῳ·
κύκλος δὲ πανσέληνος ἠκόντιζ᾽ ἄνω
μηνὸς διχήρης, Ὑάδες τε, ναυτίλοις
σαφέστατον σημεῖον, ἥ τε φωσφόρος
Ἕως διώκουσ᾽ ἄστρα· τοίχοισιν δ᾽ ἔπι
ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα,

tione : recte interpres Latinus, *religiose.* Respicitur ad Ionis diligentiam, quæ mox depingitur.

1139–42. Libri *φλογὸς, ἀκτῖνας, εὐγώνιον,* quæ correxerunt Bothius, Scaliger, Elmsleius. Pro *βίον* quod scribarum est supplementum, forsan legendum *βλέπων* vel *ϛαθεὶς* ; Hermanni transpositio violentior videtur.

1142. Vocis *πλέθρον* duplex usus est : vel enim certam longitudinem designat, vel certam superficiem. Longitudo plethri, teste Suida in v. *πλέθρον*, centum pedibus æqualis est. De altero, sive superficiali, sic Hesychius ; *πέλεθρον, μέτρον γῆς, ὅ φασι μυρίους πόδας ἔχειν.* Hinc colligitur, plethrum superficiale quadratum esse plethri linearis. $100 \times 100 = 10{,}000$. Jam de Ionis tabernaculo, illud saltem ex hoc Euripidis loco, licet subobscuro, colligere licet, longitudine plethro æquale fuisse, in area vero decem millia pedum quadratorum habuisse. Fuit igitur plethrum quadratum : i. e. figura quadrilatera, rectangula, cujus singula latera centum pedibus æqualia erant. Musg.

1143. Adeo inutile videtur *γε* ut non dubitem, quin vera vox prius exciderit. Eam *πρὸς* fuisse haud inepte suspiceris.

1145. *καλῶν* futurum est.

1151. *Γράμμασιν picturis* vertunt, quasi *γραφὴ* et *γράμμα* idem sint. Præterea picturæ telis inerant, non telæ picturis. *Ὑφαὶ* hic de opere textorio accipio, quod *πέπλοις* inerat ; recte igitur adjicitur *ὑφανταὶ*, quod Musgravius parum considerate in *ὑφαντοῖς* mutabat. Quid ergo de *γράμμασιν* statuendum est ? Latet scilicet in vitiosa lectione nomen ejus actionis per quam textura efficitur ; si id latere dici potest, quod prima litera detracta statim apparet, *ῥάμμασιν*.

1156. *Ὄχημα ἀσείρωτον* currum funibus carentem, nullos

applicatos funes habentem, dixit opinor, currum funales equos non habentem, sed tantum jugales. Namque ut Soli quadrigæ, ita Nocti bigæ plerumque a poetis tribuuntur. Exempla e Latinis poetis, qui haud dubie Græcorum auctoritatem sunt secuti, collegit Brouckhusius ad Tibull. 2, 1, 87. Seidl.

1159. De majore Ursa sermonem esse, ut per se probabile est, ita confirmatur ab eo quod ea est super Orionem. Quare *πόλος* non stella est quæ sic dicitur infima ad caudam minoris ursæ, sed cœlum ad circulum polarem, et *οὐραῖα* dictum pro *οὐράν*. Seidlerus.

1164. Βαρβάρων ὑφάσματα non sunt *intextæ imagines barbarorum*, ut videbatur Bothio, sed *textura, barbarorum opificium*. Tribus generibus aulæorum tres patriæ assignantur; nec mirum in Persicis navalem cum Græcis pugnam et notas illas in paradisis venationes depingi.

1169. Libri *σπείραις*. Recepi Stephani conjecturam.

1176. Quoniam notam Homericam *ῥῆσιν* imitatur, verisimile est *δαιτὸς*, *βορᾶς*, vel, quod Musgravius conjecit, *δείπνων* excidisse.

1182. Libri *ἧκεν*. Dobreus *ἧκον*. "Finito convivio, introducti vulgo tibicines. vid. Xenoph. Sympos. Platonis comici fragmentum Athenæi, 15, 1. Eundem morem tangit Philo Jud. p. 183. ed. Turneb." Musg.

1183. Libri *καινόν*. "Legendum *κοινὸν*. Commemorat *κρατῆρα καινὸν*, Aristides Isthmica p. 54. vid. Spanhem. Epistol. ad Morell. p. 59. Claudianus Præfat. in Nuptias Honorii et Mariæ, v. 5. *Præberetque Jovi commnuia Pocula Chiron*." Musg.

1184. Libri *σκεύη*. Correxit Porsonus qui, *σκεῦος* vulgi verbum a tragicis nusquam adhibitum esse, docet, alterum

εὐηρέτμους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν,
καὶ μιξόθηρας φῶτας, ἱππείας τ' ἄγρας
ἐλάφων, λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα.
κατ' εἰσόδους δὲ, Κέκροπα θυγατέρων πέλας
σπείρας συνειλίσσοντ', Ἀθηναίων τινὸς
ἀνάθημα· χρυσέους τ' ἐν μέσῳ συσσιτίῳ
κρατῆρας ἔστησ'. ἐν δ' ἄκροισι βὰς ποσὶν
κήρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ' ἐγχωρίων
ἐς δαῖτα χωρεῖν· ὡς δ' ἐπληρώθη στέγη,
στεφάνοισι κοσμηθέντες εὐόχθου βορᾶς
ψυχὴν ἐπλήρουν· ὡς δ' ἀνεῖσαν ἡδονὴν
* * παρελθὼν πρέσβυς εἰς μέσον πέδον
ἔστη· γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις πολύν,
πρόθυμα πράσσων. ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ
χεροῖν ἔπεμπε νίπτρα, κἀξεθυμία
σμύρνης ἱδρῶτα, χρυσέων τ' ἐκπωμάτων
ἦρχ', αὐτὸς αὑτῷ τόνδε προστάξας πόνον.
ἐπεὶ δ' ἐς αὐλοὺς ἧκον, ἐς κρατῆρά τε
κοινὸν, γέρων ἔλεξ' · ἀφαρπάζειν χρεὼν
οἰνηρὰ τεύχη σμικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν,
ὡς θᾶσσον ἔλθωσ' οἵδ' ἐς ἡδονὰς φρενῶν.
ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους
χρυσέας τε φιάλας· ὁ δὲ, λαβὼν ἐξαίρετον,
ὡς τῷ νέῳ δὴ δεσπότῃ χάριν φέρων,
ἔδωκε πλῆρες τεῦχος, εἰς οἶνον βαλὼν

ὅ φασι δοῦναι φάρμακον δραστήριον
δέσποιναν, ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίποι φάος.
κοὐδεὶς τάδ' ᾔδειν· ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ
σπονδὰς μετ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι
βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγξατο.
ὃ δ', ὡς ἐν ἱερῷ μάντεσίν τ' ἐσθλοῖς τραφεὶς,
οἰωνὸν ἔθετο, κἀκέλευσ' ἄλλον νέον
κρατῆρα πληροῦν· τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ
δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ' ἐκσπένδειν λέγει.
σιγὴ δ' ὑπῆλθεν· ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου
κρατῆρας ἱεροὺς, Βυβλίνου τε πώματος.
κἀν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς εἰσπίπτει δόμους
κῶμος πελειῶν· Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις
ἄτρεστα ναίουσ', ὡς δ' ἀπέσπεισαν μέθυ,
εἰς αὐτὸ χείλη πώματος κεχρημέναι
καθῆκαν, εἷλκον δ' εὐπτέρους ἐς αὐχένας.
καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνοσος ἦν λοιβὴ θεοῦ·
ἣ δ' ἕζετ' ἔνθ' ὁ καινὸς ἔσπεισεν γόνος,
ποτοῦ τ' ἐγεύσατ', εὐθὺς εὔπτερον δέμας
ἔσεισε, κἀβάκχευσεν· ἐκ δ' ἔκλαγξ' ὄπα
ἀξύνετον αἰάζουσ'· ἐθάμβησεν δὲ πᾶς
θοινατόρων ὅμιλος ὄρνιθος πόνους·
θνήσκει δ' ἀπασπαίρουσα, φοινικοσκελεῖς
χηλὰς παρεῖσα. γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη
ὑπὲρ τραπέζης ἦχ' ὁ μαντευτὸς γόνος·

vero probum et Euripidi familiare. "Diog. Laërtius in Anachars. §. 104. καὶ θαυμάζειν φησὶ, πῶς Ἕλληνες ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνουσι, πλησθέντες δὲ ἐν μεγάλοις." Brod.

1192. Cf. Iph. Taur. ςόμια διαπερῶσα δὲ, quod injuria olim suspectum habui. In utroque exemplo δε illi vocabulo subjicitur cui vis præcipua inesse debet. Male igitur in Iph. Taur. καὶ πατέρα γε ζῆν in καὶ ζῆν γε πατέρα Editore Cantabrigiensi suadente mutare volui.

1201. Libri δόμοις. Post εἰσελθεῖν et similia, ubi de animo sermo est, dativus quamvis minus aptus ferri tamen potest; de loco non item. Quare reposui δόμους. Cf. 1093.

1204. Vulgo κεἰς. E Palatino εἰς reponendum monet G. Dindorfius.

1219. Male *φάρμακον* subaudiunt; est enim *ἔχοντα* idem fere, quod *ὄντα,* et cum *αὐτοφώρῳ* construendum. At non nego *τὸ αὐτόφωρον* in eo ipso constare, quod in manu veneni receptaculum haberet.

1228. Libri *οὐ.* Reiskius *ἐν*, quod, Musgravium recepturum fuisse credo, quippe qui probe sentiret quam inepta esset altera lectio, sed non meminerat *ἐν* proprie sic adhiberi.

1232. *εἰς ἔρον παίδων* est *propter* liberorum desiderium; recte igitur libri *Φοῖβον πάρα,* quod ab *ἐλθοῦσα* regitur: Matthiæus, qui *ἐλθοῦσα* cum *εἰς ἔρον* jungebat, *Φοίβου* conjecit. Hoc falsum esse ostendunt præcedentia *ἀθλίαν ὁδόν.*

1237. *σπονδᾶς* Dobreus. Libri *σπονδάς.* Correxit etiam Hermannus, qui *φόνον σπονδᾶς* columbæ per libationem interitum intelligi monet. G. Dind.

βοᾷ δέ· τίς μ' ἔμελλεν ἀνθρώπων κτανεῖν;
σήμαινε, πρέσβυ· σὴ γὰρ ἡ προθυμία,
καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα.
εὐθὺς δ' ἐρευνᾷ γραῖαν ὠλένην λαβὼν,
ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἕλοι.
ὤφθη δὲ, καὶ κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μόγις
τόλμας Κρεούσης, πώματός τε μηχανάς.
θεῖ δ' εὐθὺς ἔξω, συλλαβὼν θοινάτορας,
ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας,
κἀν κοιράνοισι Πυθικοῖς σταθεὶς λέγει·
ὦ γαῖα σεμνὴ, τῆς Ἐρεχθέως ὕπο
ξένης γυναικὸς φαρμάκοισι θνήσκομεν.
Δελφῶν δ' ἄνακτες ὥρισαν πετροῤῥιφῆ
θανεῖν ἐμὴν δέσποιναν ἐν ψήφῳ μιᾷ,
τὸν ἱερὸν ὡς κτείνουσαν, ἔν τ' ἀνακτόροις
φόνον τιθεῖσαν. πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις
τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὁδόν.
παίδων γὰρ ἐλθοῦσ' εἰς ἔρον Φοῖβον πάρα,
τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσεν.

ΧΟ. οὐκ ἔστ', οὐκ ἔστιν θανάτου
παρατροπὰ μελέᾳ μοι.
φανερὰ γάρ, φανερὰ τάδ' ἤδη
σπονδᾶς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοαῖς
ἐχίδνας ϛαγόσιν μιγνυμένας φόνῳ,
φανερὰ θύματα νερτέρων,

συμφοραὶ μὲν ἐμῷ βίῳ,
λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνᾳ.
τίνα φυγὰν πτερόεσσαν ἢ
χθονὸς ὑπὸ σκοτίων μυχῶν πορευθῶ,
θανάτου λεύσιμον ἄταν
ἀποφεύγουσα, τεθρίππων
ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσ',
ἢ πρύμνας ἐπὶ ναῶν;
οὐκ ἔστι λαθεῖν, ὅτε μὴ χρῄζων
θεὸς ἐκκλέπτει.
τί ποτ', ὦ μελέα δέσποινα, μένει
ψυχῇ σε παθεῖν; ἆρα θέλουσαι
δρᾶσαί τι κακὸν τοὺς πέλας, αὐταὶ
πεισόμεθ', ὥσπερ τὸ δίκαιον;

ΚΡΕΟ. Πρόσπολοι, διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς
Πυθίᾳ ψήφῳ κρατηθεῖσ'· ἔκδοτος δὲ γίγνομαι.

ΧΟ. ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς συμφοράς, ἵν' εἶ τύχης.

ΚΡΕΟ. ποῖ φύγω δῆτ'; ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόγις πόδα
μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι, διαφυγοῦσα πολεμίους.

ΧΟ. ποῖ δ' ἂν ἄλλοσ', ἢ 'πὶ βωμόν;

ΚΡΕΟ. καὶ τί μοι πλέον τόδε;

ΧΟ. ἱκέτιν οὐ θέμις φονεύειν.

ΚΡΕΟ. τῷ νόμῳ δέ γ' ὄλλυμαι.

ΧΟ. χειρία γ' ἁλοῦσα.

ΚΡΕΟ. καὶ μὴν οἵδ' ἀγωνισταὶ πικροὶ

1241. Libri δέσποινα, τίνα κτἑ. Correxit Hermannus. Lapidationem et Dejectionem de saxo tantum diversas partes ejusdem supplicii fuisse arbitror; aliter enim absurde sibi contradiceret poeta. Præcipitati nempe a saxo postea lapidibus super injectis obruebantur.

1250. Libri μέλει. Portus μένει.

1256. Libri εὐτυχεῖς. Emendavit Scaliger.

1257. Pal. et Ald. ἄκων. Flor. 2. κακῶν. Victorius οἴκων. Notabile exemplum οι cum α confusi.

1276. Cf. Hel. εὔνους γάρ εἰμ' Ἕλλησιν, οὐχ ὅσον πικροὺς Λόγους ἔδωκα. Ἀνεμετρησάμην, Anglice, *I reckoned.*

1277. Dobrei conjectura δικτύων pro δωμάτων mihi quidem sensui nocere videtur; re enim, non translatione, opus est, ut sciamus cur bene sibi contigisse dicat, quod non Athenas cum Creusa profectus sit.

1281. Vulgo καὶ μητρὶ τῇ 'μῇ, neque ulla diversitas commemoratur. Non obscurum est quid dicere velit; nempe, *misericordiam, quam ad aras confugiendo Creusa sibi vindicet, magis apud se valere erga matrem suam;* ergo non *se et matrem*, sed unam matrem miseram dicit: atque hanc solam interpretationem admittunt verba παρ' ἐμοί: verum ea cum copula constare nequit. Dudum proposui τῇ μητρὶ τῇ 'μῇ, neque hodie me ejus conjecturæ pœnitet. Cf. Hel. 43 τὸ δ' ὄνομα τοὐμὸν.

1284. Libri ἔπλεξ' οὐ β. Correxit Dobreus.

δεῦρ' ἐπείγονται ξιφήρεις.

ΧΟ. ἵζε νῦν πυρᾶς ἔπι.
κἂν θάνῃς γὰρ ἐνθάδ' οὖσα, τοῖς ἀποκτείνασί σε
προστρόπαιον αἷμα θήσεις· οἰστέον δὲ τὴν τύχην.

ΙΩΝ. Ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς,
οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας, ἢ πυρὸς
δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα,
ᾗ τόλμα πᾶσ' ἔνεστιν, οὐδ' ἥσσων ἔφυ
Γοργοῦς σταλαγμῶν, οἷς ἔμελλέ με κτανεῖν.
λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους
κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες.
ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται.
ἐσθλοῦ δ' ἔκυρσα δαίμονος, πρὶν ἐς πόλιν
μολεῖν Ἀθηνῶν, χὐπὸ μητρυιὰν πεσεῖν.
ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας
τὰς σὰς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενής τ' ἔφυς.
εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων,
ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἅιδου δόμους.
ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος
σώσει σ'. ὁ δ' οἶκτος ὁ σὸς ἐμοὶ κρείσσων πάρα
τῇ μητρὶ τῇ 'μῇ. καὶ γὰρ εἰ τὸ σῶμά μοι
ἄπεστιν αὐτῆς, τοὔνομ' οὐκ ἄπεστί πω.
ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην
οἵαν ἔπλεξ'· ἢ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ,
ὡς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων.

ΚΡΕΟ. ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμέ,
ὑπέρ τ' ἐμαυτῆς, τοῦ θεοῦ θ' ἵν' ἕσταμεν.
ΙΩΝ. τί δ' ἐστὶ Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;
ΚΡΕΟ. ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ δίδωμ' ἔχειν.
ΙΩΝ. κᾆπειτ' ἔκαινες φαρμάκοις τὸν τοῦ θεοῦ;
ΚΡΕΟ. ἀλλ' οὐκέτ' ἦσθα Λοξίου, πατρὸς δὲ σοῦ.
ΙΩΝ. ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρὸς †δ' οὐσίαν λέγω.
ΚΡΕΟ. οὐκ οὖν τότ' ἦσθα· νῦν δ' ἐγώ, σὺ δ' οὐκέτ' εἶ.
ΙΩΝ οὐκ εὐσεβής γε, τἀμὰ δ' εὐσεβῆ τότ' ἦν.
ΚΡΕΟ. ἔκτεινά σ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς.
ΙΩΝ. οὔτοι σὺν ὅπλοις ἦλθον εἰς τὴν σὴν χθόνα.
ΚΡΕΟ. μάλιστα· κἀπίμπρας γ' Ἐρεχθέως δόμους.
ΙΩΝ. ποίοισι πανοῖς, ἢ πυρὸς ποίᾳ φλογί;
ΚΡΕΟ. ἔμελλες οἰκεῖν τἄμ', ἐμοῦ βίᾳ λαβών.
ΙΩΝ. πατρός γε γῆν διδόντος, ἣν ἐκτήσατο.
ΚΡΕΟ. τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος;
ΙΩΝ. ὅπλοισιν αὐτὴν οὐ λόγοις ἐῤῥύσατο.
ΚΡΕΟ. ἐπίκουρος οἰκήτωρ γ' ἂν οὐκ εἴη χθονός.
ΙΩΝ. κᾆπειτα τοῦ μέλλειν μ' ἀπέκτεινες φόβῳ;
ΚΡΕΟ. ὡς μὴ θάνοιμί γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις.
ΙΩΝ. φθονεῖς, ἄπαις οὖσ', εἰ πατὴρ ἐξηῦρέ με;
ΚΡΕΟ. σὺ τῶν ἀτέκνων δῆτ' ἀναρπάσεις δόμους;
ΙΩΝ. ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;
ΚΡΕΟ. ὅσ' ἀσπίς, ἔγχος θ'· ἥδε σοι παμπησία.
ΙΩΝ. ἔκλειπε βωμὸν καὶ θεηλάτους ἕδρας.

1290. Libri ἔκτανες. Recte Duportus ἔκαινες, sensui enim imperfectum magis convenit.

1292. Locus corruptus. Seidlerus conjecit πατρὸς ἀπουσίαν λέγω, eumque recte correxisse pronuntiat G. Dindorfius. Mihi locus nondum sanatus videtur; nam artificiosum magis argutumque responsum desidero, veluti, ἀλλ' ἐγενόμεσθα πατρὸς, οὗ σὺ νῦν λέγει.

1293. Libri οὐκέτ' εἶ. Dobreus οὐκέτι.

1294. Vulgo εὐσεβεῖς. Correxit L. Dindorfius. Pro hoc Pal. εὐσεβῆ habet. Eandem in Flor. 2 lectionem esse suspicor, atque huic, non alteri εὐσεβῆ, ut perhibetur, superscriptum esse εὐσεβεῖς.

1298. Eleganter Livius; *Cavendo ne metuant homines metuendos ultro se efficiunt; et injuriam a nobis repulsam, tanquam aut facere aut pati necesse sit, injungimus aliis.*

1320. Libri τοῖσι δ' ἐνδίκοις. Emendavit Dobreus.

1325. Septo enim saxis structo inclusum erat adytum templi, in quo erat tripus. Monuit Muellerus in dissertatione de tripode Delphico p. 14, addens Andr. 1113 ubi, qui hic θριγκὸς, ἀνακτόρων κρηπὶς vocatur. Herm. His obstat quod ante templum stantes usque in adytum spectare non poterant; quod vero ab oculis remotum est, ὅδε non dicitur. Videtur omne genus cæsi lapidis, sive ad fundamentum sive ad fastigium pertineat, θριγκὸς vocari; hic aut pavimentum in ipso templi aditu, aut gradus intelligendi sunt. Libri ποδὶ, quod malui mutare, quam cum Dobreo θριγκοὺς τούσδ' scribere. Cf. 1213–4.

1326. Recte Seidlerus τρίποδος α. ν. ad Φ. προφῆτις referendum monet.

1329. Libri λεγόμεσθ'. Correxit Elmsleius.

1333. Πρόγονοι hoc sensu plus semel in Oratoribus Atticis invenias.

ΚΡΕΟ. τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ νουθέτει.
ΙΩΝ. σὺ δ' οὐχ ὑφέξεις ζημίαν, κτείνουσ' ἐμέ;
ΚΡΕΟ. ἤν γ' ἐντὸς ἀδύτων τῶνδέ με σφάξαι θέλῃς.
ΙΩΝ. τίς ἡδονή σοι θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασιν;
ΚΡΕΟ. λυπήσομέν τιν' ὧν λελυπήμεσθ' ὕπο.
ΙΩΝ φεῦ.
δεινόν γε, θνητοῖς τοὺς νόμους ὡς οὐ καλῶς
ἔθηκεν ὁ θεὸς, οὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς·
τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
ἀλλ' ἐξελαύνειν· οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν
θεῶν πονηρὰν χεῖρα, τοὺς δέ γ' ἐνδίκους
ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἠδικεῖτ', ἐχρῆν,
καὶ μὴ 'πὶ ταὐτὸν τοῦτ' ἰόντ' ἔχειν ἴσον
τόν τ' ἐσθλὸν ὄντα τόν τε μὴ, θεῶν πάρα.
ΠΥΘ. Ἐπίσχες, ὦ παῖ· τρίποδα γὰρ χρηστήριον
λιποῦσα θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβάλλω πόδα
Φοίβου προφῆτις, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
σώζουσα, πασῶν Δελφίδων ἐξαίρετος.
ΙΩΝ. χαῖρ' ὦ φίλη μοι μῆτερ, οὐ τεκοῦσά περ.
ΠΥΘ. ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ'· ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά.
ΙΩΝ. ἤκουσας, ὥς μ' ἔκτεινεν ἥδε μηχαναῖς;
ΠΥΘ. ἤκουσα· καὶ σύ γ' ὠμὸς ὢν ἁμαρτάνεις.
ΙΩΝ. οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι;
ΠΥΘ. προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς ἀεί ποτε.
ΙΩΝ. ἡμεῖς δὲ μητρυιαῖς γε, πάσχοντες κακῶς.

ΠΥΘ. μὴ ταῦτα· λείπων ἱερὰ καὶ στείχων πάτραν
ΙΩΝ. τί δή με δρᾶσαι νουθετούμενον χρεών;
ΠΥΘ. καθαρὸς Ἀθήνας ἔλθ᾽ ὑπ᾽ οἰωνῶν καλῶν.
ΙΩΝ. καθαρὸς ἅπας τοι, πολεμίους ὃς ἂν κτάνῃ.
ΠΥΘ. μὴ σύ γε· παρ᾽ ἡμῶν δ᾽ ἔκλαβ᾽ οὓς ἔχω λόγους.
ΙΩΝ. λέγοις ἄν· εὔνους δ᾽ οὖσ᾽ ἐρεῖς ὅσ᾽ ἂν λέγῃς.
ΠΥΘ. ὁρᾷς τόδ᾽ ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ᾽ ἐμῆς;
ΙΩΝ. ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγ᾽ ἐν στέμμασιν.
ΠΥΘ. ἐν τῇδέ σ᾽ ἔλαβον νεόγονον βρέφος ποτέ.
ΙΩΝ. τί φῄς; ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος.
ΠΥΘ. σιγῇ γὰρ εἶχον αὐτά· νῦν δὲ δείκνυμεν.
ΙΩΝ. πῶς οὖν ἔκρυπτες τότε λαβοῦσ᾽ ἡμᾶς πάλαι;
ΠΥΘ. ὁ θεός σ᾽ ἐβούλετ᾽ ἐν δόμοις ἔχειν λάτριν.
ΙΩΝ. νῦν δ᾽ οὐχὶ χρῄζει; τῷ τόδε γνῶναί με χρή;
ΠΥΘ. πατέρα κατειπὼν τῆσδέ σ᾽ ἐκπέμπει χθονός.
ΙΩΝ. σὺ δ᾽ ἐκ κελευσμῶν, ἢ πόθεν σώζεις τάδε;
ΠΥΘ. ἐνθύμιόν μοι τότε τίθησι Λοξίας.
ΙΩΝ. τί χρῆμα δρᾶσαι, λέγε· πέραινε σοὺς λόγους.
ΠΥΘ. σῶσαι τόδ᾽ εὕρημ᾽ εἰς τὸν ὄντα νῦν χρόνον.
ΙΩΝ. ἔχει δέ μοι τί κέρδος, ἢ τίνα βλάβην;
ΠΥΘ. ἐνθάδε κέκρυπται σπάργαν᾽ οἷς ἐνῆσθα σύ.
ΙΩΝ. μητρὸς τάδ᾽ ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.
ΠΥΘ. ἐπεί γ᾽ ὁ δαίμων βούλεται· πάροιθε δ᾽ οὔ.
ΙΩΝ. ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ᾽ ἡμέρα.
ΠΥΘ. λαβὼν νυν αὐτὰ τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει.

1337. Libri καθαρῶς. Correxit Porsonus.

1341. Libri vetustiores corrupte ἄγκος. Mox omnes χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς. Optime Elmsleius χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Huic opponit Matthiæus, quod non magis χερὸς ὑπαγκάλισμα usquam legitur quam χερὸς ἄγκαλαι. At permagnum interest utrum contra rerum naturam lacertum manus partem dicas, an gestum, in quo simul manu et lacerto utimur, soli manui tribuas; hoc enim poëtarum est licentia, illud delirantium perversio.

1347. Pal. om. σ'; quare suspicor id in Flor. 2 e conjectura insertum, at non in loco unde primum exciderit, quem post δόμοις fuisse verisimile est. Sæpenumero quidem θεὸς unam syllabam efficit, at nunquam præcedente ea brevi syllaba quæ pedis naturam dubiam redderet.

1351. Pal. τόδε τε, quod ex dittographia ortum. Præferendum esse τότε monet G. Dindorfius. Eandem correctionem in 1346 fecit Hermannus.

1355. Libri σπαργάνοισιν οἶσθα σύ. Emendavit Reiskius. Quod quum Stephanus prævidere non posset ex istis codicibus suis κέκρυφαι protulit; et tamen hodie sunt quibus nondum persuasum sit commentitios esse Stephani codices.

1358. Præstaret ὦ μακαρία μοι φασμάτων ἥδ' ἡμέρα.

1361. Libri τάδ'. Emendavit L. Dindorfius.

1364. Supplendum videtur ὅτου δὲ κτῆμα ὃν ἐβούλετό με σῶσαι τόδε. Matth. At hoc non minus durum est, quam si οὕνεκα subaudiatur. Malim ὅτου δέ γ' οὕνεκ', omisso ἐβούλετο, quod post ἐβουλήθη molesti quiddam habet.

1376. Libri ὕπεσχεν. Dobreus ἔπεσχεν.

πᾶσαν δ' ἐπελθὼν Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ὅρους,
γνώσει τάχ' αὐτός. τοῦ θεοῦ δ' ἕκατί σε
ἔθρεψά τ', ὦ παῖ, καὶ τάδ' ἀποδίδωμί σοι,
ἃ κεῖνος ἀκέλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν,
σῶσαί θ'· ὅτου δ' ἐβούλεθ', οὐκ ἔχω λέγειν.
ᾔδει δὲ θνητῶν οὔτις ἀνθρώπων τάδε
ἔχοντας ἡμᾶς, οὐδ' ἵν' ἦν κεκρυμμένα.
καὶ χαῖρ'· ἴσον γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι.
ἄρξαι δ', ὅθεν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρή·
πρῶτον μέν, εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε
εἰς τούσδε ναοὺς ἐξέθηκε παρθένος·
ἔπειτα δ', εἴ τις Ἑλλάς· ἐξ ἡμῶν δ' ἔχεις
ἅπαντα, Φοίβου θ,' ὃς μετέσχε τῆς τύχης·

ΙΩΝ. φεῦ, φεῦ· κατ' ὄσσων ὡς ὑγρὸν βάλλω δάκρυ,
ἐκεῖσε τὸν νοῦν δοὺς, ὅθ' ἡ τεκοῦσά με
κρυφαῖα νυμφευθεῖσ' ἀπημπόλα λάθρα,
καὶ μαστὸν οὐκ ἐπέσχεν· ἀλλ' ἀνώνυμος
ἐν θεοῦ μελάθροις εἶχον οἰκέτην βίον.
τὰ τοῦ θεοῦ μὲν χρηστά· τοῦ δε δαίμονος
βαρέα· χρόνον γὰρ, ὅν μ' ἐχρῆν ἐν ἀγκάλαις
μητρὸς τρυφῆσαι, καί τι τερφθῆναι βίου,
ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς.
τλήμων δὲ χἠ τεκοῦσά μ', ὡς ταὐτὸν πάθος
πέπονθε, παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς.
καὶ νῦν λαβὼν τήνδ' ἀντίπηγ', οἴσω θεῷ

ἀνάθημ', ἵν' εὕρω μηδὲν ὧν οὐ βούλομαι·
εἰ γάρ με δούλη τυγχάνει τεκοῦσά τις,
εὑρεῖν κάκιον μητέρ' ἢ σιγῶντ' ἐᾶν·
ὦ Φοῖβε, ναοῖς ἀνατίθημι τήνδε σοῖς.
καίτοι τί πάσχω; τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ
πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς σέσωκέ μοι.
ἀνοικτέον τάδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον.
τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίην ποτ' ἄν.
ὦ στέμμαθ' ἱερὰ, τί ποτέ μοι κεκεύθατε,
καὶ σύνδεθ', οἷσι τἄμ' ἐφρουρήθη φίλα;
ἰδού, περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλου
ὡς οὐ γεγήρακ' ἔκ τινος θεηλάτου·
εὐρώς τ' ἄπεστι πλεγμάτων· ὁ δ' ἐν μέσῳ
χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θησαυρίσμασιν.
ΚΡΕΟ. τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὁρῶ;
ΙΩΝ. σίγα σύ· πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.
ΚΡΕΟ. οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή με νουθέτει.
ὁρῶ γὰρ ἄγγος, οὗ 'ξεθηκ' ἐγώ ποτε
σέ γ' ὦ τέκνον μοι βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον
Κέκροπος ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς.
λείψω δὲ βωμὸν τόνδε, κεἰ θανεῖν με χρή.
ΙΩΝ. λάζυσθε τήνδε· θεομανὴς γὰρ ἥλατο,
βωμοῦ λιποῦσα ξόανα· δεῖτε δ' ὠλένας.
ΚΡΕΟ. σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἂν, ὡς ἀνθέξομαι
καὶ τῆσδε, καὶ σοῦ, τῶν τ' ἔσω κεκρυμμένων.

1390. Libri ὅς ἔσωσε. Haud male γ' supplevit Stephanus, sed præstat perfectum, quod restituit Dobreus.

1396. An ἐκ τύχης θεηλάτου?

1400. Libri, σιγᾶν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι. Recte σίγα σύ· reposuerunt L. Dindorfius et alii. Sed Hermanni ᾔδησθά μοι nec ad librorum scripturam satis prope accedit, neque id exprimit, quod Hermannus intelligi volebat. Quoniam supra ησθα in οισθα corruptum est, fortasse καὶ πάροιθεν ἦσθά μοι scribendum, et vocabulum quod ὀχληρὸς significet in πολλὰ quærendum; aut denique quid impedit quominus legamus σίγα σύ· πολλὰ καὶ πάροιθ' ἔφησθά μοι?

1408. Recte Libri οὐ. Boissonadius, qui οὖν proposuit, hunc sensum quærebat.—"*Violentiæ in me vestræ finem facietis me occidendo.* Hoc autem certe σφάξαντες, *quum me occideritis*, postularet. Adde quod λήγειν a participio suo dissociari nequit; at λήγειν σφάζων est *ab occidendo desistere.* Οὐ λήγοιτ' ἂν est, *non vos precor, ut cessetis.* Cognatus est usus optativi in illo, ἆρ' ἄν τί μοι φράσειας, *Licetne te precari, ut mihi dicas.* cf. Λέγοιμ' ἂν et λέγοις ἄν, quæ passim in Euripide reperias.

1409. Libri τῶν τε σῶν. Correxit Tyrwhittus.

1410. Ficta, inquit, vindicatione corripior. Sic Sophocles Œd. R. 1394, *τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα*. Herm. At ibi *λόγῳ* opponitur *τῷ ἔργῳ*, ut et alibi semper; hic autem re vera *ἐρρυσιάζετο* Ion, quamvis, ut ipsi videbatur, simulatam ob causam. Nihil facilius quam ΛΟΓΩι in ΔΟΛΩι mutare.

1414. δ' in σ' mutavit Tyrwhittus.

1420. Libri *ἡ τόλμα γέ σου*. G. Dindorfius *τόλμη*, qua forma veteres Atticos interdum usos esse e Phrynicho colligit. At desunt exempla, quæ sola in tali quæstione vim aliquam habere oportet. Ceterum adeo languidum est γε, ut metricis dignius quam Euripide videatur. Erit fortasse qui particulam hoc significare contendat; *utcunque indolem tuam detester, certe audacia tua admirationem movet.* At hoc nimis exquisitum est. Articulum cum ὅδε per omnes casus confundi omnibus notum est.

1423. *οἷον ἐκδίδαγμα κερκίδος*. h. e. *οἷον εἰκός ἐστιν εἶναι ἐ. κ.* Non cogitandum de *οἷον*, quod nequaquam idem est quod *μόνον*.

1427. Flor. 2, 1. *κεκρασπέδωτ' ὄφ*. Ceteri etiam pejus corrupti. Barnesius *κεκρασπέδωται τ'*. Restitui, jubente Dindorfio, Palatini lectionem, quæ apodosin præbet *τῷ μὲν* 1425.

1429. *τόδ' ἐσθ' ὕφασμα θέσφαθ', ὡς εὑρίσκομεν* Ald. [et Pal. adj. G. Dind.] In MS. E. ita scribitur *θέσφαθ'*, ut simul appareant ductus literæ *μ*. Hinc Musgr. conj. *δεσμά θ'*. Matth. Somnia! Nulla est Codicis E. auctoritas; neque si vel maxima esset, *δεσμὰ* de vera fimbria, nedum de specie fimbriæ ipsi telæ intextæ, accipi posset. Quod vero Hesychius *σπάργανα, δεσμά* interpretatur, nihil ad rem. In antiquo codice ita olim scriptum fuisse conjicio; ΙΔΟΥ ΤΑΔ' ЄCΘΥΦΑCΜΑΘΩ(σφ)C-ЄΥΡΙCΚΟΜЄΝ. Inserendum nempe erat σφ' ante *εὑρίσκομεν*, quod grammatica consuetudo aperte flagitat; sed quum hæ literæ

ΙΩΝ. τάδ' οὐχὶ δεινά; ῥυσιάζομαι δόλῳ.
ΚΡΕΟ. οὔκ· ἀλλὰ σοῖς φίλοισιν εὑρίσκει φίλος.
ΙΩΝ. ἐγὼ φίλος σός; κᾆτά μ' ἔκτεινες λάθρα;
ΚΡΕΟ. παῖς γ'. εἰ τόδ' ἐστὶ τοῖς τεκοῦσι φίλτατον.
ΙΩΝ. παῦσαι πλέκουσα· λήψομαί σ' ἐγὼ καλῶς.
ΚΡΕΟ. εἰς τοῦθ' ἱκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον.
ΙΩΝ. κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι;
ΚΡΕΟ. σά γ' ἔνδυθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε.
ΙΩΝ. καὶ τοὔνομ' αὐτῶν ἐξερεῖς πρὶν εἰσιδεῖν;
ΚΡΕΟ. κἂν μὴ φράσω γε, κατθανεῖν ὑφίσταμαι.
ΙΩΝ. λέγ'· ὡς ἔχει τι δεινὸν ἥδε τόλμα σου.
ΚΡΕΟ. σκέψασθ', ὃ παῖς πότ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ.
ΙΩΝ. ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα.
ΚΡΕΟ. οὐ τέλεον, οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.
ΙΩΝ. μορφὴν ἔχον τίν', ὥς με μὴ ταύτῃ λάβῃς;
ΚΡΕΟ. Γοργὼν μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων.
ΙΩΝ. ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος;
ΚΡΕΟ. κεκρασπέδωταί τ' ὄφεσιν, αἰγίδος τρόπον.
ΙΩΝ. ἰδού.
τόδ' ἔσθ' ὕφασμα δέσμα θ' ὡς εὑρίσκομεν.
ΚΡΕΟ. ὦ χρόνιος ἱστὸς παρθενευμάτων ἐμῶν.
ΙΩΝ. ἔστιν τι πρὸς τῷδ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐστοχεῖς;
ΚΡΕΟ. δράκοντε σαρκάζοντε παγχρύσῳ γένυι.
ΙΩΝ. δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει;
ΚΡΕΟ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.

ΙΩΝ. τί δρᾶν, τί χρῆσθαι, φράζε μοι, χρυσώματι;
ΚΡΕΟ. δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν, τέκνον.
ΙΩΝ. ἔνεισιν οἵδε· τὸ δὲ τρίτον ποθῶ μαθεῖν.
ΚΡΕΟ. στέφανον ἐλαίας ἀμφέθηκά σοι τότε,
ἣν πρῶτ' Ἀθάνας σκόπελος ἐξηνέγκατο,
ὅς, εἴπερ ἔστιν, οὔποτ' ἐκλείπει χλόην,
θάλλει δ', ἐλαίας ἐξ ἀγηράτου γεγώς.
ΙΩΝ. ὦ φιλτάτη μοι μῆτερ, ἄσμενός σ' ἰδὼν
πρὸς ἀσμένας πέπτωκα σὰς παρηΐδας.
ΚΡΕΟ. ὦ τέκνον. ὦ φῶς μητρὶ κρεῖσσον ἡλίου·
συγγνώσεται γὰρ ὁ θεός· ἐν χεροῖν σ' ἔχω
ἄελπτον εὕρημ', ὃν κατὰ γᾶς ἐνέρων
χθόνιον μετὰ Περσεφόνας τ' ἐδόκουν ναίειν.
ΙΩΝ. ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἐν χεροῖν σέθεν
ὁ κατθανών τε κοὐ θανὼν φαντάζομαι.
ΚΡΕΟ. ἰὼ ἰὼ λαμπρᾶς αἰθέρος ἀμπτυχαί,
τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω; πόθεν μοι
συνέκυρσ' ἀδόκητος ἁδονά; πόθεν
ἐλάβομεν χαράν;
ΙΩΝ. ἐμοὶ γενέσθαι πάντα μᾶλλον ἄν ποτε,
μῆτερ, παρέστη τῶνδ', ὅπως σός εἰμ' ἐγώ.
ΚΡΕΟ. ἔτι φόβῳ τρέμω,
ΙΩΝ. μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἔχουσα;
ΚΡΕΟ. τὰς γὰρ ἐλπίδας

aut paullo sinistrorsum superscriptæ, aut in margine appictæ et postea ad locum non suum relatæ essent, scriba hanc lectionem ante oculos habuit ΑΘ (with ϲφ above), aut ΑΘϹΦ: Hic tum' Ἰδού· ad versum non pertinere ratus, mensuram trochaicam deesse credebat; quid illi facilius fuit quam ineptum illud θέσφαθ' conflare?

1430. Libri ὦ χρόνιον ἰϛῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν. Correctionem tam apertam tamque necessariam non ante factam miror.

1431. Libri εὐτυχεῖς, quod Piersonus jamdiu correxerat; sed surdis cecinit.

1432. Libri δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσῳ γένει. Porsonus δράκοντε μαρμαίροντε, quem ita secutus sum ut verbum substituerem quod ad Codicum scripturam propius accederet, γένυι Heathii correctio est.

1433. Libri ἡ. Brodæus ἦ, quo recepto vulgatam lectionem Dobrei conjecturæ ἦ τ. ε., λέγε. hodie præferendum puto. Et tamen Piersono concedo Creusæ potius quam Ioni hæc convenire; hunc enim Creusæ responsis opem ferre minime decet. Sin ita est, exciderunt duo versus, quorum alter hunc nostrum anteiverit alter sequutus sit. Hos tali fere sententia fuisse statuas. κἀκ τοῦ λαβοῦσα κόσμον ἔσχες ἐν δόμοις; Δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει. Μόνοι δὲ θῆρες, ἦ πέριξ ἔχουσί τι; Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.

1435. Libri χρυσώμια. Quod L. Dindorfius e χρύσωμά ortum vidit. Idem monet nihil interesse, τ an σ restituas.

1439. Libri Ἀθάνας σκόπελον εἰσηνέγκατο. Stephanus σκόπελος. Scaliger, ἐξηνέγκατο. Quærit Matthiæus, quidni legamus, Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο. Quia Minerva oleam

non terræ commisit, sed e terra cuspide tacta florescere fecit. Quare antiquas correctiones retinui.

1441. Libri ἀκηράτου quod in Hippolyto λειμῶνος epitheton est. Sic Fragm. Chœrili, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών. Idem sacram oleam non dedeceret; sed multæ oleæ ἀκήρατοι dici possent, hæc una ἀγήρατος.

1450. Libri ἀναπτυχαί. Correxit Matthiæus.

1461. Ald. ἀγκάλαις, αις compendiose scripto. Pal. ἐς ἀγκάλας.

1471. Libri τάδε τ' ἔχει. Correxit Reiskius.

1473. Libri νύκτας. Marklandus νύκτα. Sed præstaret dactylus; dactylici enim numeri sunt usque ad δέρκεται; qui sequuntur dochmiaci. Recte igitur ἀελίου pro ἁλίου Hermannus.

1478. Omisi γὰρ cum Palatino. Nolim ex his senarium effici; pars quidem ea quæ Ioni datur recte iambicum habet exordium; Creusæ autem responsum quidni e cretico et dochmio constet?

ἀπέβαλον πρόσω.
ἰὼ γύναι, πόθεν,
πόθεν ἔλαβες ἐμὸν βρέφος ἐς ἐς ἀγκάλας;
τίν' ἀνὰ χέρα δόμους ἔβα Λοξίου;
ΙΩΝ. θεῖον τόδ'· ἀλλὰ τἀπίλοιπα τῆς τύχης
εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχῆ.
ΚΡΕΟ. τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει,
γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὁρίζει.
νῦν δὲ γενείασιν παρὰ σέθεν πνέω
μακαριωτάτας τυχοῦσ' ἡδονᾶς.
ΙΩΝ. τοὐμὸν λέγουσα, καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις.
ΚΡΕΟ. ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμέν, οὐδ' ἄτεκνοι·
δῶμ' ἑστιοῦται, γᾶ δ' ἔχει τυράννους·
ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς,
ὅ τε γηγενέτας δόμος οὐκέτι νύκτα
δέρκεται, ἀελίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν.
ΙΩΝ. μῆτερ, παρών μοι καὶ πατὴρ μετασχέτω
τῆς ἡδονῆς τῆσδ', ἧς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ.
ΚΡΕΟ. ὦ τέκνον, τί φῂς; οἷον, οἷον ἀνελέγχομαι.
ΙΩΝ. πῶς εἶπας;
ΚΡΕΟ. ἄλλοθεν γέγονας, ἄλλοθεν,
ΙΩΝ. ᾤμοι. νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν;
ΚΡΕΟ. οὐχ ὑπὸ λαμπάδων, οὐδὲ χορευμάτων
ὑμέναιος ἐμὸς, τέκνον,

ἔτικτε σὸν κάρα.
ΙΩΝ. αἰαῖ, πέφυκα δυσγενὴς, μῆτερ, πόθεν;
ΚΡΕΟ. ἴστω Γοργοφόνα,
ΙΩΝ. τί τοῦτ' ἔλεξας;
ΚΡΕΟ. ἃ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς
τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον
θάσσει. ΙΩΝ. λέγεις μοι δόλια, κοὐ σαφῆ τάδε.
ΚΡΕΟ. παρ' ἀηδόνιον πέτραν Φοίβῳ
ΙΩΝ. τί Φοῖβον αὐδᾷς;
ΚΡΕΟ. κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην.
ΙΩΝ. λέγ'· ὡς ἐρεῖς τι κεδνὸν εὐτυχές τέ μοι.
ΚΡΕΟ. δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν
κύκλῳ κρύφιον ὠδῖν' ἔτεκον Φοίβῳ.
ΙΩΝ. ὦ φίλτατ' εἰποῦσ', εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
ΚΡΕΟ. παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος
σπάργαν' ἀμφίβολα σοὶ τάδε συν-
ῆψα, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους·
γάλακτι δ' οὐκ ἔπεσχον, οὐδὲ μαστῷ
τροφεῖα ματρός, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν·
ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰωνῶν
γαμφηλαῖς φόνευμα θοίναμά τ' εἰς
Ἅιδαν ἐκβάλλει.
ΙΩΝ. ὦ δεινὰ τλᾶσα μῆτερ·
ΚΡΕΟ. ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα σὰν

1490. In hujus versus metro per se nihil est, quod quis reprehendat, sed proximorum versuum metra consideranti probabilius videbitur hunc quoque non ex dactylo sed ex cretico et dochmio fuisse compositum. Fortasse igitur *κρυπτόμενον ἐς λέχος ηὐνάσθην* scribendum. G. Dind. Sed e proximis versibus multi sunt dactylici, alii integri alii acephali. *ὑμέναιος ἐμὸς, τέκνον,—ἅ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον—* (cui adjicitur spondeus *θάσσει*, ut post *παρ' ἀηδόνιον πέτραν* ponitur *Φοίβῳ*) *δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν—ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰ* | *ωνῶν*. Quare vulgatam lectionem solicitare nolim.

1496. Recte G. Dindorfius Aldum in his versibus distribuendis secutus, tamen *τάδε* | *ἐνῆψα* mendosum esse vidit. At non debebat e Parisino Codice, cujus auctoritas prorsus nulla est, *ἀνῆψα* citare idque in *ἁνῆψα* corrigere. Nihil hoc pronomine inutilius, quod si inferas, *ἐστὶ* etiam exprimatur necesse est: Ego *συνῆψα* e conjectura scripsi. Quod ad sententiam attinet, admodum violenta est Hermanni interpretatio, "*virgineum, inquit, velamen a matre mea tibi injeci. A matre dicit, quod ab ea id velamen texendum acceperat.* Neque tamen alium commodiorem sensum ex his verbis elici posse arbitror, nisi, audaciore mutatione facta, legamus, *παρθένια δ' ἄνευ ματέρος κτἑ*. Sed hoc valde incertum esse fateor.

1503. In hac scena Ion numeris Iambicis, Creusa multorum generum melicis loquitur. Adeo vero utrique numeri sui servantur, ut, etiam ubi in medio versu se invicem excipiunt, metrum cum persona mutetur. Frustra igitur Hermannus geminato *δεινὰ* senarium ex amborum verbis efficere volebat. V. 1504 idem metrum habet quod 1495–6–7. Idem etiam habere videtur 1507; sed quoniam is versus Ionis est, reji-

cienda sunt potius in præcedentem versum ἐξ ἐμοῦ τ', ut οὐχ ὅσι' ἔθνησκες iambici senarii initium sit.

1510. Libri δειλία. Brodæus δείλαια. Sed quoniam ΑΙ a Ν vix quidquam differt, scribendum, quod et antithesis postulat, δεινά. αἱ τότε τύχαι accipiendum de tempore quo infans expositus est, τάδε de cæde quam uterque alteri nuper molitus erat. Cetera in hoc carmine ita constituebam ut ex dactylis et trochæis constarent. ἐνθάδε δυστυχίαισιν, | εὐτυχίαις τε πάλιν μεθίσταται δὲ πνεῦμα. | μενέτω. τὰ πάροιθεν ἅλις κακά, νῦν δε | γίγνεταί τις οὖρος ἐκ κακῶν, παῖ.

1515. Libri ἀνθρώπων. Dobreus ἀνθρώποις. Melius ἀνθρώπῳ quod edidi.

1521. Ἡλίου περιπτυχαὶ quid sint, non divino; nisi me omnia fallunt αἰθέρος περιπτυχαῖς scripsit Euripides.

1528. Libri σφαλεῖσα παρθένος ἐγγίνεται. Correxit Musgravius.

ψυχὰν ἀπέβαλον, τέκνον.
ἔκτεινά σ' ἄκουσ'.

ΙΩΝ. ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσι' ἔθνησκες.

ΚΡΕΟ. ἰὼ δειναὶ μὲν αἱ τότε τύχαι,
δείλαια δὲ καὶ τάδ'· ἑλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν
ἐνθάδε δυστυχίαισιν,
εὐτυχίαις τε πάλιν· μεθίσταται δὲ πνεύματα.
μενέτω· τὰ πάροιθεν ἅλις κακά·
νῦν δ' ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, ὦ παῖ.

ΧΟ. μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώπῳ ποτὲ
ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.

ΙΩΝ ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν
καὶ δυστυχῆσαι καὖθις αὖ πρᾶξαι καλῶς,
Τύχη, παρ' οἵαν ἤλθομεν στάθμην βίου
μητέρα φονεῦσαι, καὶ παθεῖν ἀνάξια.
φεῦ·
ἆρ' ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς
ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν.
φίλον μὲν οὖν σ' εὕρημα, μῆτερ, ηὕρομεν,
καὶ τὸ γένος οὐδὲν μεμπτὸν ὡς ἡμῖν τόδε·
τὰ δ' ἄλλα πρὸς σὲ βούλομαι μόνην φράσαι.
δεῦρ' ἔλθ'· ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω,
καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.
ὅρα σύ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ', ἃ παρθένοις

ἐγγίγνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους,
ἔπειτα τῷ θεῷ προστίθης τὴν αἰτίαν,
καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη
Φοίβῳ τεκεῖν με φῄς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ.

ΚΡΕΟ. μά τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε
Νίκην 'Αθανᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι,
οὐκ ἔστιν ὅστις σοι πατὴρ θνητῶν, τέκνον,
ἀλλ' ὅσπερ ἐξέθρεψε Λοξίας ἄναξ.

ΙΩΝ. πῶς οὖν τὸν αὑτοῦ παῖδ' ἔδωκ' ἄλλῳ πατρί,
Ξούθου τέ φησι παῖδά μ' ἐκπεφυκέναι;

ΚΡΕΟ. πεφυκέναι μὲν οὐχί, δωρεῖται δέ σε
αὑτοῦ γεγῶτα· καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ
δοίη τὸν αὑτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.

ΙΩΝ. ὁ θεὸς ἀληθὴς, ἢ μάτην μαντεύεται,
ἐμοῦ ταράσσει, μῆτερ, εἰκότως φρένα.

ΚΡΕΟ. ἄκουε δὴ νῦν, ἅμ' ἐσῆλθεν, ὦ τέκνον.
εὐεργετῶν σε Λοξίας εἰς εὐγενῆ
δόμον καθίζει· τοῦ θεοῦ δε λεγόμενος,
οὐκ ἔσχες ἄν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους,
οὔτ' ὄνομα πατρός. πῶς γάρ, οὗ γ' ἐγὼ γάμους
ἔκρυπτον αὐτὴ καί σ' ἀπέκτεινον λάθρᾳ;
ὁ δ' ὠφελῶν σε προστίθησ' ἄλλῳ πατρί.

ΙΩΝ. οὐχ ὧδε φαύλως αὔτ' ἐγὼ μετέρχομαι,
ἀλλ' ἱστορήσω Φοῖβον εἰσελθὼν δόμους,

1530. Flor. 2, *προστιθεῖς*. Pal et Ald., *εὶς*. Correxit Elmsleius.

1542. Pro *ὁ θεὸς εἴτε ἀληθής ἐστιν, ἢ μάτην μαντεύεται,* hæc accipienda docet Matth. Male; nam hanc ipsam ob causam solicitus est, quod incertum sit verane an falsa Deus respondisset. Itaque nominativus ante *ταράσσει* non est *θεὸς*, sed *ἀπορία* quæ ex tota oratione intelligitur.

1551. Similiter in Fragm. Polyid. 4, *ἡ φαυλότης* opponitur *τοῖς τὰς τέχνας ἔχουσι*.

1554. Libri θεοδότων, at Græcos θεοσδότων dixisse monuit Porsonus. Emendavit Piersonus.

1555. ἀντήλιον Pal. Scribebatur ἀνθήλιον. Vid. Blomfield. in gloss. Æshyli Agam. 502. G. Dind.

1557. εἰ μὴ aperte vitiosum est; credo antiquum codicem OIOY h. e. οἶ' οὐ, ita scriptum habuisse, ut qui eum describeret ЄIOY, h. e. εἰ οὐ, sibi legere videretur: hoc autem, quia hiatum non ferendum faceret, in εἰ μὴ mutatum.

1566. Libri οὔ φασί σε. Correxit Stephanus.

1567. Ald. et Pal. νομίζεις. Lentingius κομίζῃ σ'. Quoniam vero præsens historicum est, præstaret κομίζοι σ', aut κομίζοι' οἶκον εὐγενέστατον.

1575. Libri ἐφ' οἷς ἐζεύξασθ'. Correxit Scaliger.

εἴτ' εἰμὶ θνητοῦ πατρός, εἴτε Λοξίου.
ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς
ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν;
φεύγωμεν, ὦ τεκοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνων
ὁρῶμεν, εἰ μὴ καιρός ἐσθ' ἡμᾶς ὁρᾶν.

ΑΘΗ. Μὴ φεύγετ'· οὐ γὰρ πολεμίαν με φεύγετε,
ἀλλ' ἔν τ' Ἀθήναις, κἀνθάδ' οὖσαν εὐμενῆ.
ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμην χθονὸς,
Παλλάς, δρόμῳ σπεύσασ' Ἀπόλλωνος πάρα,
ὃς εἰς μὲν ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἠξίου,
μὴ τῶν πάροιθε μέμψις εἰς μέσον μόλῃ,
ἡμᾶς δὲ πέμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι,
ὡς ἥδε τίκτει σ' ἐξ Ἀπόλλωνος πατρός,
δίδωσι δ' οἷς ἔδωκεν, οὐ φύσασί σε,
ἀλλ' ὡς κομίζῃ σ' οἶκον εὐγενέστατον.
ἐπεὶ δ' ἀνεῴχθη πρᾶγμα μηνυθὲν τόδε,
θανεῖν σε δείσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων,
καὶ τήνδε πρὸς σοῦ, μηχαναῖς ἐῤῥύσατο.
ἔμελλε δ' αὐτὰ διασιωπήσας ἄναξ
ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωριεῖν ταύτην τε σοὶ,
σέ θ', ὡς πέφυκας τῆσδε, καὶ Φοίβου πατρός.
ἀλλ' ὡς περαίνω πρᾶγμα, καὶ χρησμοὺς θεῷ,
ἐφ' οἷσιν ἔζευξ' ἅρματ', εἰσακούσατον.
λαβοῦσα τόνδε παῖδα, Κεκροπίαν χθόνα

χώρει, Κρέουσα, κεὶς θρόνους τυραννικοὺς
ἵδρυσον· ἐκ γὰρ τῶν Ἐρεχθέως γεγώς,
δίκαιος ἄρχειν τῆς γ' ἐμῆς ὅδε χθονός.
ἔσται δ' ἀν' Ἑλλάδ' εὐκλεής· οἱ τοῦδε γὰρ
παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ῥίζης μιᾶς,
ἐπώνυμοι γῆς κἀπιφυλίου χθονὸς
λαῶν ἔσονται, σκόπελον οἳ ναίουσ' ἐμόν.
Γελέων μὲν ἔσται πρῶτος· εἶτα δεύτερον
Ὅπλητες, Ἀργαδῆς τ', ἐμῆς τ' ἀπ' αἰγίδος
ἓν φῦλον ἕξουσ' Αἰγικορῆς. οἱ τῶνδε δ' αὖ
παῖδες γενόμενοι σὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ
Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις,
χέρσους τε παράλους, ὃ σθένος τῇ 'μῇ χθονὶ
δίδωσιν· ἀντίπορθμα δ' ἠπείροιν δυοῖν
πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς,
Εὐρωπίας τε· τοῦδε δ' ὀνόματος χάριν
Ἴωνες ὀνομασθέντες ἕξουσιν κλέος.
Ξούθῳ δὲ καὶ σοὶ γίγνεται κοινὸν γένος,
Δῶρος μὲν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται
πόλις· κατ' αἶαν Πελοπίαν δ' ὁ δεύτερος
Ἀχαιός, ὃς γῆς παραλίας Ῥίου πέλας
τύραννος ἔσται, κἀπισημανθήσεται
κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος.
καλῶς δ' Ἀπόλλων πάντ' ἔπραξε· πρῶτα μὲν

1580. δ' pro τ' L. Dindorfius.

1582. Vocem ἐπιφύλιος, quam alii *in tribus divisa* interpretati sunt, Hermannus *tribubus permissam earumque potestati subjectam* significare opinatus est. Sed eundem de sanitate lectionis dubitasse manifestum est. Vocabulum tam rarum, quodque sua natura ambiguam haberet significationem, a nostro nunquam adhibitum fuisset, nisi ex alio in eadem sententia posito statim manifestum futurum fuisset quo sensu capiendum esset. Id verbum in hac oratione ἐπώνυμος erat, quippe ex eadem præpositione compositum et omnibus notam significationem præferens. Sin hoc verum est, sequitur Euripidem ἐπώνυμοι Γῆς (an τε?) κἀπιφύλιοι χ. λ. ε. scripsisse. Nam quemadmodum ἐπώνυμος *nominis auctor* est, ita *tribus auctor* commode per ἐπιφύλιος exprimatur. Ionis autem filii non modo nominum sed ipsarum stirpium parentes futuri erant.

1585. Ald. ὁ πάντες ἀργολῆς τ' ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος. Flor. 2. ἀργ^{ο}αλῆς. Margo Brub. οἱ ad ὅ, ἀργαδῆς ad ἀργολῆς adscriptum habet. Locum ita, ut nunc legitur, constituit Canter. Matth. ἀργαλῆς Pal. G. Dind.

1586. ἓν φῦλον Hermannus. Legebatur ἔμφυλον. "Sic intellige, δεύτερον φῦλον Ὅπλητες, Ἀργαδῆς τε (scilicet ἓν), ἓν δὲ Αἰγικορῆς ἕξουσιν. Pene nimis breviter dictum est ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος: sed patet Euripidem nomen illud ab ægide derivasse." Herm.

1589. Strabo 8. p. 383. a Barn. citatus, ἔκτισαν δὲ δώδεκα πόλεις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας καὶ τῆς Λυδίας, εἰς τοσαῦτα μέρη διελόντες σφᾶς, ὅσα καὶ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατεῖχον.

1590. Intelligenda est ora utraque Hellesponti. Similiter ἀντίπορθμα in Meleagri fragm. 1. Nam in utraque ora coloniæ

consederunt Ionum, quæ Elæuntem, Lampsacum, aliasque urbes condiderunt. Herm.

1590. De Doro vide Strabon. 8. p. 383. *ὧν Δῶρος μὲν τοὺς περὶ Παρνασὸν Δωριέας συνοικίσας κατέλιπεν ἐπωνύμους αὐτοῦ.* Musg.

1596. δ' pro γ' Barnesius.

1597. Præter necessitatem promontorium Rhium commemoratum, ut fausto gratoque nomine Athenienses delectarentur. Nam ad Rhium devicti a Phormione Lacedæmonii erant olymp. 87, 4. Boeckh. in libro de tragicis p. 192. Conf. ad v. 190. G. Dind.

1608. Libri *εἴης* vel *εἴη*. Corr. Wakefieldius.

1612. Nihil sane est quod in sensu verbi *ἐνδέχεσθαι* reprehendamus, cujus exempla e Thuc. 7, 49, Eurip. Androm. 1239, Suppl. 976, citat Hermannus. Sed, si quid video, nullus hic futuro locus; qua de re non ex hodierni sermonis usu sed ex ipsa Græcorum consuetudine judicandum. Quare Musgravii *ἐδεξάμεσθα* tantum non recepi. Cf. Hel. 328, *φίλαι, λόγους ἐδεξ ά μ α ν.*

1613. Libri *καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἄπιστον ἦν*: hæc varie a variis editoribus tractata sunt, quos inter ne hoc quidem convenit, utrum Ion sibi hoc prius credibile an incredibile visum esse, dicere debeat. Olim Hermanni *καὶ πρὶν γοῦν τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν* receperam, sed *γοῦν* in arsi positum non placet, et quod dixi, *Ionem salva in matrem verecundia dicere non potuisse, sibi hoc antea incredibile visum*, vereor ut recte objectum fuerit. Contra si particulam negativam ejicimus confitentem habebimus, Deam non sine causa *ἀπὸ μηχανῆς* apparuisse, quum nulla alia ratione res tam inaudita sibi comprobari potuisset.

1619. Libri *που*. L Dindorfius *ποτε*, sed quoniam *ἀεί ποτέ*

ἄνοσον λοχεύει σ᾽, ὥστε μὴ γνῶναι φίλους.
ἐπεὶ δ᾽ ἔτικτες τόνδε παῖδα κἀπέθου
ἐν σπαργάνοισιν, ἁρπάσαντ᾽ εἰς ἀγκάλας
Ἑρμῆν κελεύει δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,
ἔθρεψέ τ᾽, οὐδ᾽ εἴασεν ἐκπνεῦσαι βίον.
νῦν οὖν σιώπα, παῖς ὅδ᾽ ὡς πέφυκε σὸς,
ἵν᾽ ἡ δόκησις Ξοῦθον ἡδέως ἔχῃ,
σύ τ᾽ αὖ τὰ σαυτῆς ἀγάθ᾽ ἔχουσ᾽ ἴῃς, γύναι.
καὶ χαίρετ᾽. ἐκ γὰρ τῆσδ᾽ ἀναψυχῆς πόνων
εὐδαίμον᾽ ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι.

ΙΩΝ. ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ ἀπιστίᾳ
σοὺς λόγους ἐνδεξόμεσθα· πείθομαι δ᾽ εἶναι πατρὸς
Λοξίου καὶ τῆσδε· κεὶ πρὶν ποῦ τόδ᾽ οὐκ ἄπιστον ἦν;

ΚΡΕΟ. τἀμὰ νῦν ἄκουσον· αἰνῶ Φοῖβον οὐκ αἰνοῦσα πρὶν,
οὕνεχ᾽ οὗ ποτ᾽ ἠμέλησε παιδὸς ἀποδίδωσί μοι.
αἵδε δ᾽ εὐωποὶ πύλαι μοι, καὶ θεοῦ χρηστήρια
δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα. νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας
ἡδέως ἐκκρημνάμεσθα, καὶ προσεννέπω πύλας.

ΑΘΗ. ᾔνεσ᾽, οὕνεκ᾽ εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσα δή ποτε·
χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ᾽ οὐκ ἀσθενῆ.

ΚΡΕΟ. ὦ τέκνον, στείχωμεν οἴκους.
ΑΘΗ. στείχεθ᾽, ἕψομαι δ᾽ ἐγώ.

ΙΩΝ. ἀξία γ᾽ ἡμῶν ὁδουρός.
ΚΡΕΟ. καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.

ΑΘΗ. εἰς θρόνους δ' ἵζου παλαιούς.

ΙΩΝ. ἄξιον τὸ κτῆμά μοι.

ΧΟ. ὦ Διὸς Λητοῦς τ' Ἄπολλον, χαῖρ'· ὅτῳ δ' ἐλαύνεται
συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαρσεῖν χρεών.
εἰς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

ΤΕΛΟΣ ΙΩΝΟΣ.

πως conjungi non solent, videndum annon præstaret, *μεταβαλοῦ* CΑΔΗΠΟΤΕ. ΑΕΙ in ΔΙΙ recte mutavit Dobreus in Iph. T. 465.

1621. Personæ in libris sic notatæ, Κρ. *ἀξία γ' ἡμῶν ὁδουρὸς καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.* 'Αθ. *εἰς—παλαιούς.* Κρ. *ἄξιον τὸ κτῆμά μοι.* Correxit Hermannus. G. Dind.